

ΤΕΥΧΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ 29 ΙΟΥΛΙΟΥ 1923

33

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΤΟ ΤΕΡΠΝΟΤΕΡΟΝ
ΚΑΙ ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΤΕΡΟΝ
ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ
ΟΙ ΕΠΙΦΑΝΕΣΤΕΡΟΙ ΤΩΝ ΛΟΓΟΓΡΑΦΩΝ ΜΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΚΟΡΑΗ 4

ΤΙΜΑΤΑΙ ΔΡΑΧΜΑΣ 2

Αριθμός συμμετοχῆς τὰς κληρώσεις
διὰ τὰ δῶρα τοῦ Μηνιαίου τεύχους.

4861

ΕΤΟΣ Α- ΑΡ. 33 ΑΘΗΝΑΙ ΝΟΛΙΟΥ 29 1923

ΘΗΣΑΥΡΟΣ,

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Γραφεῖα ὁδὸς Κοραῆ ἀρ. 4

Στοῦ «Ν. Ἀστῆως»

ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Διὰ τὰς Ἀθήνας Δρ. 120

Ἐπαρχίας » 150

Ἐξωτερικόν Φρ. χρ. 50

ΤΑΚΤΙΚΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ:

ΟΙ ΕΠΙΦΑΝΕΣΤΕΡΟΙ

ΤΩΝ ἙΛΛΗΝΩΝ ΛΟΓΟΓΡΑΦΩΝ

ΕΚΛΑΓΚΕΥΣΙΣ ΤΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΙΤΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ

ΗΜΕΡΟΜ.

ΑΡΙΘ.

1-24
16-8-83
36032

ΘΗΣΑΥΡΟΣ.

ΑΘΗΝΑΙ

Οδὸς Κοραΐ ἄρ. 4 (Στοὰ «Ν. Αστέως».)

ΤΑΚΤΙΚΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

ΝΙΚ. Μ. ΣΗΦΑΚΗΣ (Διευθυντής)

ΘΕΩΔΩΡΟΣ ΒΕΛΛΙΑΝΙΤΗΣ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΑΝΗΣ

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΔΑΦΝΗΣ

Κ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΔΗΜ. ΔΑΔΛΑΣ (σελίδες Αθλητισμοῦ).

ΝΑΪΣ

ΚΟΣΜΙΚΗ κτλ, κτλ.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ

Εν ΧΑΛΚΙΔΙ—Εὐάγ. Τσιρικάκης

Εν ΤΡΙΠΟΛΕΙ—Β. Σπυρόπουλος

Εν ΠΥΡΓΩ—Τ. Καλαθάς

Εν ΑΙΓΙΩ—Γ. Ανδρικόπουλος

Εν ΣΕΡΡΑΙΣ—Γιαν. Παπακωστίδης

Εν ΚΟΖΑΝΗ—Γ. Ηλεκτρημετρίου

Εν ΛΑΜΙΑ—Δ. Ελασσώνας

Εν ΧΑΝΙΟΙΣ—Ηλ. Κνιθάκης

Εν ΚΑΤΩ—Αριστ. Ζωγραφίδης

Οἱ ἐν ταῖς λοιπαῖς πόλεσιν ἀνταποκριταὶ δὲν διωρίσθησαν εἰσέτι ἐπισήμως.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ 'ΑΔΕΛΦΗΣ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΙΩΤΟΥ,

Παρά τῆς ἀδελφῆς τοῦ στρατιώτου ἀπεστάλη ἡμῖν τὸ κατωτέρω ἔγγραφον διὰ τὸν ἄγνωστον στρατιώτην τὸν δωρήσαντα ἡμῖν, ὡς ἐγράψαμεν, τὸν ἀπαιτούμενον διὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ «Θησαυροῦ» χάρτην ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς παροχῆς διακοσίων τευχῶν ἐβδομαδικῶς εἰς τὴν Ἀδελφὴν τοῦ στρατιώτου διὰ τὸ μέτωπον καὶ τὰ ἑποῖα παραδίδονται ἤδη τακτικῶς ἐκ τοῦ γραφείου μας ἐπ' ἰταδεῖται τῆς «Ἀδελφῆς τοῦ Στρατιώτου».

Τὸ ἔγγραφον τοῦτο παραθέτομεν ὥδε ἔχει δὲ ὡς ἐξῆς :

Πρὸς τὸν ἄγνωστον στρατιώτην

Ἀξιότιμε Κύριε.

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ ἐν τῷ Πατριωτικῷ Ἰδρυματι Πε-

ριθάλψεως ἐδρεύοντος τμήματος «Ἀδελφῆ Στρατιώτου» μετὰ συγκινήσεως ἀποδεχθὲν τὴν ἐκ διακοσίων τευχῶν τοῦ περιοδικοῦ «Ὁ Θησαυρὸς» καθ' ἑβδομάδα γενναίαν δωρεάν ὑμῶν πρὸς τοὺς τιμημένους ἀδελφούς στρατιώτας τοῦ Μετώπου εὐχαριστεῖ καὶ συγχαίρει ὡς ἀπὸ καρδίας. Εὐχεται δὲ ὅπως τὸ ὑμείρων ἀξιοῦσιν παράδειγμα μιμηθῶσι ταχέως καὶ πολλοὶ ἄλλοι.

Λεχθῆτε, ἀξιότιμε Κύριε, τὴν θαλερὰν ἐκτίμησιν μετ' ἧς διατελούμεν μετὰ πλειοψηφίας τμήσης.

Ἡ Πρόεδρος

α. α.

Α. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΟΥ

Ἡ Γραμματεὺς

ΑΘ. Ν. ΣΤΕΛΙΑΝΙΔΟΥ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ

Τοῦ τακτικοῦ συνεργάτου μας κ. Θεοδ. Βελλιανίτου.

— ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΑ. — ΑΙ ΠΡΩΤΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑΙ. — Η ΦΙΛΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ. — Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΑΡΣΑΚΗΣ.

Πρὸ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως δὲν ὑφίσταντο οὐδαμοῦ παρθεναγωγεῖα ἐν Ἑλλάδι. Αἱ συνθήκαι τῆς ζωῆς κατὰ τοὺς χρόνους τῆς τουρκοκρατίας δὲν ἐπέτρεπον τοῦτο. Μετὰ τὸ πέρασ ὅμως τοῦ μακροχρονίου πολέμου, ἀφίκοντο εἰς τὰς Ἀθήνας κατὰ τὸ 1828 ἀμερικανοὶ ἱερεῖς πόστολοι, οἱ ὅποιοι πρῶτοι ἴδρυσαν Παρθεναγωγεῖον. Εἰς τοῦτο πρᾶσεν λήφθησαν ὡς οἰκότροφοι πλεῖστοι κόραι, αἱ ὁποῖαι εἶχον μείνει ὀρφανὰ καὶ ἐξ αἰτίας τοῦ πολέμου. Εἰς τὸ σχολεῖον τοῦτο παρεσχέθη τὸ πρῶτον ἡ γυναικεῖα ἐκπαίδευσις καὶ ἐκεῖθεν ἐξῆλθον αἱ πρῶται διδασκάλισσαι. Αὗται ἐχρησιμοποιήθησαν εἰς τὰ πρῶτα ἱδρυθέντα εἰκοσι τρία μετὰ δέκα ἔτη παρθεναγωγεῖα εἰς τὰς διαφόρους ἐπαρχίας.

Κατὰ τὸ 1834 ἡ Ἀντιβασιλεὺς προσέβη εἰς τὴν Ἱδρυσιν ἀνωτέρου Παρθεναγωγείου ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς Ἑλένης Πιτιδάκη ἐκ Κρήτης, τελειοφοίτου τοῦ ἐν Ἀθήναις Παρθεναγωγείου, ὅπερ ἴδρυσε καὶ διηύθυνεν ὁ ἀδελφοφιλοτάτος ἱεροπόστολος Χίλλ. Τὸ παρθεναγωγεῖον τοῦ Χίλλ

ὑπῆρθε τὸ πρῶτον σχολεῖον τῶν θηλέων εἰς τὸ ὁποῖον ἐδιδάχθη ἡ ἑλληνικὴ καὶ ἡ ἀγγλικὴ, ἀπὸ τοῦ 1828 δὲ ἐξακολουθεῖ ὑφιστάμενον ἐν πλήρει ἀκμῇ. Ταῦτοχρόνως ἡ Ἑλληνικὴ κυβέρνησις ὑπεστήριξε τὴν ἰδρυθεῖσαν ὑπὸ τινος Γαλλίδος Σχολῆν, εἰς τὴν ὁποῖαν ἐτοποθέτησε πολλὰς νεάνιδας ὑποτρόφους, αἱ ὁποῖαι ὕπερ χρεοῦντο νὰ διορισθῶσι μετὰ τὸ πέρασ τῶν σπουδῶν των ὡς διδασκάλισσαι. Τὸ σχολεῖον τοῦτο μετενεχθὲν ἐκ Ναυπλίου εἰς Ἀθήνας ἐγενε κυβερνητικὸν διορίσθη δὲ διευθύντρια αὐτοῦ ἡ Πιτιδάκη καὶ ἐτέθη ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τοῦ διευθυντοῦ προτύπου διδασκαλείου τοῦ Ἰωάννου Κοκκῶνη, εἰς τὸν ὁποῖον πολλὰ ὀφείλει ἡ δημοικὴ μας ἐκπαίδευσις. Εἰς τὸ παρθεναγωγεῖον τοῦ Χίλλ εἰσῆγγαγεν ἐπίσης ἡ κυβερνησις δώδεκα ὑποτρόφους, ὅπως καὶ αὗται παρασκευασθοῦν ὡς διδασκάλισσαι. Διὰ τοῦ τρόπου τούτου ἤρχισαν ἡ γυναικεῖα ἐκπαίδευσις εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἡ ὁποία μετ' ὀλίγον χρόνον ἐγενικεύθη καὶ ὅλας τὰς ἐπαρχίας τῆς καὶ κατ' ὅλον τὸν ἀλύτρωτον Ἑλληνισμόν.

Ὁ Ἰωάννης Κοκκῶνης εἶχε τὴν ἀγαθὴν ἐμπνευσιν, ὅπως συστήσῃ Ἑκπαιδευτικὴν ἐταιρείαν, τῆς ὁποίας σκοπὸς ἦτο ἡ διάδοσις τῆς παιδείας καὶ ἡ ἠθικὴ διάπλασις τοῦ γυ

νακείου φύλου. Εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐπιφανεῖς ἄνδρες τῆς ἀρτισυστάτου κοινωνίας τῆς ἑλληνικῆς πρωτεύουσας, συνελθόντες συνεσκέφθησαν, ὅτι τὸ μέλλον, τὸ ὁποῖον διηνοίγετο εἰς τὴν Ἑλληνικὴν φυλὴν ἦτο κατ' ἐξοχὴν ἐκπολιτιστικόν, διὸ, μετὰ ἐνόπλους ἀγῶνας, ἀφοσιώθησαν πάντες εἰς τὴν ὁργάνωσιν τῆς χώρας κατ' ὅλας αὐτῶν τὰς κατευθύνσεις. Ἐθεώρησαν, δὲ ὡς συνετελεστικώτατον μέσον τὴν ἐκπαίδευσιν τῆς γυναικός, ὅπως ὡς σύζυγος, ὡς μήτηρ καὶ ὡς διδασκάλισσα, διαφυλάττουσα τὸν ἐθνικὸν χαρακτῆρα τῆς, μένουσα πιστὴ εἰς τὴν θρησκείαν τῶν πατέρων τῆς, διατηροῦσα τὰ ἥθη τῆς φυλῆς, παιδευθῇ κατὰ τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ νεωτέρου πολιτισμοῦ. Οὕτω κατὰ τὸ 1836 ἴδρυσαν τὴν φιλεκπαιδευτικὴν ἐταιρείαν, ἡ ὁποία κατ' ἀρχὰς ὠνομάσθη φιλεκπαιδευτικὴ ἀδελφότης.

Ἡ ἀδελφότης αὕτη ἔλαβε ταχέως καὶ μεγάλας προσόδους. Λαβοῦσα τὸ κυβερνητικὸν κύρος κατὰ τὸ 1836, ἠρρίθμει κατὰ τὸ 1840 εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Τουρκίαν 700 μέλη, εἶχε περιουσίαν 40000 φρ. καὶ συνετήρει ἀρίστον Παρθεναγωγεῖον ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς καρίκας Σεβαστῆς Μάνου, ἣτις εἶχε σπουδάσει εἰς τὴν Ἑλβετίαν. Πρῶτος πρῶτος τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐταιρείας ἀνεδείχθη ὁ ἀσκήματος Γεωργίου Κουντουριώτης, ὅστις μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Λαζάρου προσέφερε τοσαύτας ὑπηρεσίας εἰς τὸν ἱερὸν ἀγῶνα. Κατὰ τὸ 1840 προσήλθεν ὁ ὁραγὸς τῆς Ἐταιρείας ταύτης καὶ συνετέλεσε μεγάλως εἰς τὴν ἐν γένει ἀνάπτυσιν τῆς γυναικείας ἐκπαίδευσως ὁ Ἀπόστολος Ἀρσάκης.

Ἦτο οὗτος ἱατρὸς καταγόμενος

ἐκ Πασαμῆτης τῆς Ἠπείρου, ἐσπούδασε δὲ ἐπὶ τουρκοκρατίας τὰ ἐγκύκλια μαθήματα εἰς τὴν Βιέννην, τὴν δὲ ἱατρικὴν εἰς τὴν Χάλλην τῆς Σαξωνίας. Διεκρίθη ὡς σπουδαῖος συγγραφεὺς ἐπιστημονικῶν ἔργων, ἔγραψε δὲ καὶ βουκολικὰ ποιήματα εἰς τὴν Λαοικὴν διάλεκτον κατ' ἀπομίμησιν τῶν εἰδυλλίων τοῦ Θεοκρίτου καὶ τοῦ Μόσχου. Ἀλλὰ τὸ ἀρίστον ἔργον του εἶνε ἡ ἱστορία τῆς ἱατρικῆς. Πληροφόρηθεις ὅτι τὰ ὁικονομικὰ μέσα τῆς Ἐταιρείας ἦσαν μικρά, οἱ δὲ πόροι τῆς δὲν ἐπῆρκουν διὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῆς οἰκοδομῆς τοῦ διδασκατηρίου τῆς, ἀνέλαβεν αὐτὸς δι' ἰδίων του δαπανῶν τὴν οἰκοδομὴν τοῦ σχολείου, δαπανήσας 35000 φρ. τὴς τὰς ὁποίας προσετέθησαν ἄλλα 75000, ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ διατηρῇ αὕτη σχολεῖον εἰς τὸ χωρίον Χοτάροβα, ὅπου εἶχε γεννηθῇ. Τὸ μέγαρον τῆς Φιλεκπαιδευτικῆς Ἐταιρείας ἠγέρθη ἐπὶ τῆς ὁρασιότητος λαοφύρου τῆς πρωτεύουσας, εἶπε δὲ ἐν ἐκ τῶν ὁρασιότερων ἀρχιτεκτονικῶν ἔργων τῶν νεωτέρων Ἀθηνῶν, τοῦ ὁποίου τὸ μὲν σχέδιον ἐξεπόνησεν ὁ Χένσον, τὴν δὲ ἐκτέλεσιν ἐπεμελήθη ὁ Λύσανδρος Κουττάλογος. Βραδύτερον ὁ Ἀρσάκης ἐκτίσεν ἐντὸς τοῦ προεβόλου καὶ τὴν ἐκκλησίαν τῆς Ἀγίας Αἰκατερίου.

Ἡ ἐναρξὶς τῶν μαθημάτων τῶν ἐν Ἀθήναις Σχολείων τῆς Φιλεκπαιδευτικῆς Ἐταιρείας ἤρχισε τὴν 7 Ἰουνίου 1837. Ἀκόμη ἡ χώρα εὐρίσκειτο ὑπὸ τὴν ἐντύπωσιν τοῦ μακροῦ πολέμου, καὶ δὲν εἶχον ἐξέλθει αἱ προλήψεις περὶ γυναικείας ἐκπαιδεύσεως, ὡς ἐκ τούτου αἱ πρῶται φοιτήσασαι μαθήτριαι δὲν ἦσαν πολλαί. Κατὰ τὰ πρῶτα πέντε ἔτη ὁ ἀριθμὸς τῶν δὲν ὑπερέβαινε τὰς

έβδομήκοντα. Ἐξ αὐτῶν προήλθον αἱ διδασκαλίαι αἱ χρησιμεύσαι εἰς τὴν προκαταρκτικὴν γυναικείαν ἐκπαίδευσιν.

Με τὸν χρόνον, ὁ μὲν ἀριθμὸς ἡξανε, προσέτρεχον δὲ εἰς τὰς Ἀθήνας πλῆθος μαθητῶν, ὅχι μόνον ἐκ τῆς ἐλευθέρας Ἑλλάδος, ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ ἀλυτρώτου Ἑλληνισμοῦ, αἱ ὁποῖαι, κατόπιν ἐχρησιμοποιοῦντο ὡς διδασκαλίαι εἰς τὰς ὑπὸ τὴν Τουρκίαν Ἑλληνικὰς ἐπαρχίας. Κατὰ τὰ ἔτη ταῦτα αἱ τρόφιμοι τῆς Φιλελευθερικῆς Ἐταιρείας προσέφερον σπουδαίας ὑπηρεσίας εἰς τὴν ἔθνικὴν ὑπόθεσιν. Διασχέτευον τὴν Ἑλληνικὴν ἐκπαίδευσιν, τὰ ἑλληνικὰ αἰσθηματικά καὶ τὴν φιλοπατρίαν εἰς τὰς κόρας ἐκείνας, αἱ ὁποῖαι ὑπὸ τὴν τουρκικὴν τρομοκρασίαν ἐκρίπτοντο ἀπὸ τὰ ὄμματα τῶν Ὀθωμανῶν. Εἰσῆγαγον τὰ φῶτα τῆς μαθήσεως, ὅχι μόνον εἰς τὰς ἐπαρχίας, τῆς Εὐρωπαϊκῆς Τουρκίας, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ βόθη τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, φέρουσαι τὴν ἑλληνικὴν ιδέαν εἰς τὰ μάλλον ἀπομεμαρυσμένα σημεῖα αὐτῆς.

Εἰς διαμερίσματά τινα τῆς Μ. Ἀσίας ἡ τουρκικὴ δυναστεία εἶχε κατορθώσει νὰ ἐξαλείψῃ τὴν ἑλληνικὴν διάλεκτον, ἀποκόψασα τὰς γλώσσας τῶν μητέρων. Οἱ πληθυσμοὶ ὅμως οὗτοι καίτοι τουρκόγλωσσοι, διετήρησαν ἐπὶ αἰῶνας ἀκλόνητον τὴν χριστιανικὴν τὴν πίστιν καὶ

τὸ ἔθνικόν των αἰσθημα. Αἱ διδασκαλίαι ἐκεῖνα μετὰ τῶν διδασκάλων ἐκαλλιέργησαν μεταξὺ τοῦ κοινῶς πληθυσμοῦ τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν, μετὰ τοσαύτης ἐπιτυχίας ὥστε αἱ νέαι γενεαὶ ἠγνόουν τὴν τουρκικὴν. Πλεῖστα, ἐξ αὐτῶν ἔπασαν, θύματα καὶ εἰς τὴν Ἀσίαν καὶ εἰς τὴν Μακεδονίαν, ὅπου οἱ Βούλγαροι κομιτατζήδες κατέσφαζον μετὰ διδασκαλιστῶν καὶ τὰς μαθητρίδας.

Τὸ Ἀρσάκειον κατὰ τὰ δέκα πρῶτα ἔτη ἀπὸ τῆς ιδρύσεως του ἠρῶνται διακοσίας ἐξήκοντα ὀκτὼ μαθητρίδας. Τὸ εἰκοστὸν ἔτος τετρακοσίαις ἐξήκοντα ἐννέα, τὸ τριακοστὸν πεντακοσίας ἐβδομήκοντα ἑξή, τὸ πενήκοστὸν χιλίας τετρακοσίας ἐβδομήκοντα καὶ πρὸ τῆς ἐκκρήξεως τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολέμου ὁ ἀριθμὸς εἶχεν ἀνέλθει μεγάλως, διότι εἶχον ἱδρυθῇ ἐν τῷ μεταξὺ πλείστα παρὰ τῆς ἑθνικῆς ὑπὸ τὸν αὐτὸν τύπον καὶ εἰς ἄλλας ἐπαρχικὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος. Οὕτω ἐνῶ κατὰ τὸ 1868, ὅτε ἱδρύθη τὸ ἐν Κερκύρᾳ Ἀρσάκειον, εἶχον ἐγγραφῇ δέκα τέσσαρες μόνον μαθητρίαι, αἱ φοιτῶσαι σήμερον ὑπερβαίνουν τὰς τριακοσίας. Ἀλλὰ τὰ περὶ τῆς γυναικείας ἐκπαίδευσιν δὲν δύνανται νὰ τὰ περιλάβω εἰς ἐν μόνον ἀρθρον, καὶ θὰ ἐπανέλθω, εἰς προσεχῆς τεῦχος τοῦ «Θησαυροῦ».

ΘΕΟΔ. ΒΕΛΛΙΑΝΙΤΗΣ

ΝΕΑ ΝΕΑ
ΨΛΘΑΚΙΑ
ΚΟΥΜΑ ΣΤΕΡΕΑ

ΑΦΙΧΘΗΣΑΝ

ΣΤΟΥ ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ ΚΑΙ ΓΕΩΡΓΑΝΤΖΟΓΛΟΥ

53 Σταδίου 53

ΑΠΟ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ ΤΩΝ ΕΡΠΕΤΩΝ

Ο ΟΦΙΣ ΚΟΒΡΑΣ ΚΑΙ ΟΙ ΙΝΔΟΙ ΓΟΗΤΕΣ

Ὁ Κόβρας τῶν Ἰνδῶν ἢ ὁ διολιθηριωδεστέρων καὶ φοβερωτέρων ὄφρων, ἐκ δὲ τῶν εἰκοσι χιλιάδων ἀτόμων, ἅτινα κατὰ πρόσφατον στατιστικὴν ἀποδηήκονσι καὶ ἔτος εἰς τὰς Ἀγγλικὰς Ἰνδίας ἐκ δηγημάτων ὄφρων, τὸ ἥμισυ σχεδὸν ὀφείλει τὸν θάνατον εἰς τὸ φοβερόν τοῦτο ἔρπετόν. Ὁ Κόβρας τῶν Ἰνδῶν ἔχει στενὴν συγγένειαν πρὸς τὴν περιέρημον ἀσπίδα τῆς Κλεοπάτρας, τὴν ὁποίαν κατὰ τὸν Γαληνὸν μετεχειρίζοντο οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι, ὅπως θανάτωσαι τοὺς εἰς τὴν ἐσχάτην τῶν σπονδῶν καταδικαζομένους ἐγκληματίας.

Ὁ Κόβρας ἀνήκει εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν δηλητηριωδῶν ὄφρων τῶν καλουμένων προτερογλῶφον. Ἐνεκα τῆς συμπεριφορᾶς ὅπως τῶν ἀκίδων αὐτοῦ, τὸ ὅποιον εἶνε φοβερὰ ἰδίως καθόσον τὰ δηλητηριώδη αὐτῶν δῆγματα ἐπιφέρουσιν ἄμεσον καὶ ἀφεντικὸν ἀποτέλεσμα. Τὸ ἐπικινδύνον τοῦτο ἔρπετόν ἔχει τὸ ἐξωτερικὸν τῶν ὀφθαλμῶν ἐχιδνῶν. Ἡ σφραγὶς τοῦ εἶνε κοινὴ καὶ σμικροτέρα κανονικῶς, ὡς ἐκ τούτου δὲ χάρις εἰς τὸ ἰδιαίτερον τοῦτο προσόν τοῦ σχηματὸς τῆς ἐπιτηδεύεται τοσοῦτος φαινομενικῶς ἀδύνατος, εἰς τοὺς ὁποίους ὅμως δὲν πρὸς νὰ ἐμπιστεύεται κανεὶς.

Ἀγαπᾷ τὴν θερμότητα, κατοικεῖ

τοὺς θάμνους καὶ τὸ πειρώδες ἔδαφος, δὲν ἀποφεύγει τὸν ἄνθρωπον καὶ εἰσχωρεῖ πολλάκις εἰς τὰς οἰκίας. Ἡ ποσότης τοῦ δηλητηρίου, τὸ ὅποιον ἐκχύνει ἀνέσχεται εἰς 2 γραμμάρια. Ὅταν ὁ Κόβρας θέλει νὰ δαγκάσῃ ἀναγκάσει νὰ ἀναστρέψῃ ὀλόκληρον τὴν κεφαλὴν, οὕτως ὥστε ἡ ἄνω σιαγὼν νὰ στραφῇ πρὸς τὰ κάτω. κί νησις ἥτις ὑπερθυμίζει τὴν τοῦ κορχαρίου, διὰ ἀρτάζην προῆγμάτι.

Τοῦ ὄφρος τούτου ποιοῦνται χορηγίαι οἱ γόητες τῶν Ἰνδῶν ὅπως ἀποδείξωσι δημοσίᾳ τὴν ἐπιβολὴν τῶν ἐπὶ τῶν ἐπικινδύνων τοῦτων ἔρπετων. Ἰατροὶ τοῦ γαλλικοῦ γαμικοῦ δ. κ. Οὐγὲ παρέστη εἰς πείραμα γοητείας ἐν Πορτισεῶν, τὸ ὅποιον περιγράφει ὡς οὕτως:

Ὁ Κόβρας κομίζεται ἐγκλεισμένος ἐντὸς πηλίνου δοχείου, τὸ ὅποιον ἀποκαλύπτεται. Ὁ λαὸς αὐτῶν γενόμενος θρόνος τῶν κρατῶν ἀκίνητον, ὅπως δὲ ὁ θανατωτοῦς τῶν ἀναγκάσει νὰ καταλήψῃ τὴν κορυφὴν τοῦ ἀνατρέπει τὸ δοχεῖον καὶ τὸν τραπεί. Ὁ ὄφας τότε πίπτει ἀλλὰ μολὶς ἐγγίῃ τὸ ἔδαφος σπαιροῖ τὸ σῶμα τὸν καὶ σιγροῦμενος ἐπὶ τούτῳ ὑπὸ τὴν κεφαλὴν τὸν λαμῶν καὶ μέρος τοῦ τραχήλου εἰς αἶμας ἐνός περιπτον ποδός, καὶ διὰ κινήματος καὶ ἀνησυχον βλεμματός ζητεῖ νὰ γνωρί

ση τὸν τόπον εἰς τὸν ὅποιον εὐρίσκεται. Ἀμέσως βλέπει τὸν γόητα ὅστις καθήμενος ὀκλαδὸν τὸν ἀπειλεῖ διὰ τοῦ γρόνθου του τὸν ὅποιον ἔχει κεκαλυμμένον διὰ χονδροῦ ὑφάσματος.

Ἡ κίνησις αὐτῆ τῆς χειρὸς πρῶτον τεινομένης καὶ ἀποσυρομένης ἐναλλάξ ἐρεθίζει τὸ ζῶον εἰς βαθμὸν ὑπερτατον. Ἐξογκώνει ὑπερμέτρως τὸ μεμβρανώδες σῶμά του διανοίγει βαθέως τὸ στόμα αὐτοῦ ἀποκαλύπτει τὴν σειρὰν τῶν δοντῶν ἀκίδων του, προβάλλει ταχέως καὶ ἀνὰ πᾶσαν σιγμὴν τὴν μέλαιναν λεπτὴν καὶ δίστομον γλῶσσάν του, ἐξακοντίζει σταθερῶς ἀπαστρέφοντα βλέμματα ἐπὶ τοῦ ἀπειλούμετος αὐτὸν γρόνθου, κρατεῖ ἐν ἰσορροσίᾳ τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ σῶμα ὡς νὰ ἐχόρευεν ἐπὶ τῆς ἀκινήτου αὐτοῦ οὐρᾶς καὶ γίνεται σφοδρῶς καὶ ἐπανειλημμένως νὰ προσβάλλῃ τὸν ἐχθρόν του. Εἰς τὴν θέσιν αὐτὴν εἶνε ὄντως ὠρεῶς καὶ μεγαλοσρεπής.

Πρὸς σιγμὴν λησμονεῖ τις τὸ κακοποιὸν ἐρπετὸν, ὅπως παρατηρήσῃ καὶ θαυμάσῃ τὴν σιληπνότητα τῶν χρωμάτων του, ὡς τὸ ἐπικρατέστερον εἶνε τὸ χρυσοκίτρινον καὶ τὴν διάστασιν, τῶν μεγάλων αὐτοῦ φολίδων, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὁποίων ὑπάρχει ἡ μεγαλειτέρα ὄλων ἐν σχήματι θυρεοῦ.

Εἰς τὸν ὅρην, οὕτως ἔχοντα παρουσιάζουσιν ὄρνιθα, ἥτις κινεῖ τὰς πτέρυγας τῆς περιτόμος. Τὸ ἐρπετὸν τὴν δαγκώνει εἰς τὸν λαιμὸν ἅπαξ καὶ τὸ δυστυχὲς πτερωτὸν ἀπλάνει τοὺς πόδας, κλείει τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἀποθνήσκει ἐντὸς λεπτοῦ τῆς ὥρας.

Ὁ γόης ἐν τοῦτοις ἐξακολοθεῖ ἀδιακόπως ἐρεθίζων τὸν ὄφιν.

Ἀφίνει τὸ μέρος ποῦ ἦτο πρότερον καὶ μεταβαίνει εἰς τὸ ἀπέναντι, ὃ δὲ ὄφιν τὸν παρακολουθεῖ διὰ τοῦ βλέμματος στρεφόμενος ἀφ' ἑαυτοῦ. Τοῦτο διαρκεῖ ἐπὶ τινα χρόνον, μέχρις οὗ ἡ κοπιαστικὴ αὐτῆ σιάσις καταβάλλει τὸν ὄφιν. Τότε οὗτος σμικρύνει τὸ μήκος τοῦ ἀνορθωμένου σώματός του ἐκτείνεται, ἀπλοῦται, ἀναλαμβάνει τὴν φυσικὴν αὐτοῦ θέσιν καὶ ζητεῖ νὰ φύγῃ. Ὁ γόης δρᾷται τότε αὐτὸν ἐκ τῆς οὐρᾶς καὶ τὸν φέρει ἔμπροσθέν του. Ὁ ὄφιν ἀνορθοῦται πάλιν πλὴν κατὰ τὸ ἥμισυ μόνον.

Τὴν σιγμὴν ταύτην ἐκλέγει ὁ γόης, ὅπως ῥίπῃ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ τεμάχιον πανίου, καὶ τὸν ἀρπάσῃ ἐπιτηδείως ἐκ τοῦ σῶχενος ὀπισθεν τοῦ λαιμοῦ. Ἡ πρᾶξις αὕτη τοῦ γόητος, ἥτις εἶνε ἡ κινῶν ὀνιδεστέρα, ἀπαιτεῖ ψυχραιμίαν καὶ δεξιότητα μεγάλην.

Ἀρπάσας τοιονταίρως αὐτὸν ἐκ τοῦ μέρους τούτου, παραιτεῖ τὸ ὕψος, κρατεῖ διὰ τῶν ποδῶν τὸ σῶμα τοῦ ζῶον, ἀντικαθιστᾷ τὴν δεξιάν αὐτοῦ χεῖρα διὰ τῆς ἀριστερᾶς, πιέζει τὸν λαιμὸν ὅσω τὸ δυνατόν ἐγγύτερον τῆς κεφαλῆς καὶ ἀνατρέπει αὐτήν. Οὕτως κελήνως τὸ στόμα τοῦ ὄφινος δεικνύει τοὺς δύο τρομεροὺς ὀδόντας, ἀπολήγοντας εἰς ἀίχμᾶς τόσον ὀξείας ὅσον ἡ ἀκρὰ λεπτῆς βελόνης.

Κατόπιν ὁ γόης πιέζει διὰ τῆς χειρὸς μεταξὺ τῶν ὀνύχων τοῦ λαιμοῦ καὶ τοῦ ἀντίχειρος, τὸ πλάγιον καὶ κατώτερον μέρος τῆς ἀνω σιαγόνης πρὸς ἀριστερᾷ, κατὰ τὸ ἀντιστοιχόν μέρος τοῦ περιέχοντος τὸν ἰὸν ἀδένος, ὅστις ἐκκρίνεται μετὰ δυσκολίας ἀναπηδῶν ἐν εἰδει

σιέλου.

Τὸ ρευστὸν τοῦτο συλλέγεται ἐντὸς ἀγγείου ἐκ πορσελάνης, εἶνε δὲ κυρίως γλοιῶδες, ἄοσμον καὶ ἀνάμικτον μὲ ποσότητά τινα σιέλου. Ὁ γόης ἐκτελὼν κατόπιν ἐπιτομὴν μήκους ἐνὸς ὑφκατοστομέτρου εἰς τὸ ἀριστερόν χεῖλος τῆς σιαγόνης ἐκδέρει καὶ ἐκρίζει τὸν ἰοφόρον ἀδένα, ὅστις εἶνε χρώματος κίτρινου, μαλακὸς καὶ συνίσταται ἐκ δύο μακρῶν λαβῶν. Ἀ

κολούθως ἐκκρίνει τὸν ἰὸν τοῦ πρὸς τὰ δεξιὰ ἀδένος καὶ περαιοῦν τὸ πείραμα ἀφίνει τὸν ὄφιν νὰ δαγκώσῃ τὴν χεῖρα αὐτοῦ.

Τὸ δηλητήριο τοῦ Κόδρα εἶνε ἐκ τῶν σφοδρότερον. Τὰ πειράματα τῶν δύο ἀγγείων ἰατρῶν Πράξ καὶ Βούκτεν πολλάκις ἐπαληφθέντα ἀπέδειξαν τὴν κεραυνόβολον αὐτοῦ δύναμιν κατὰ τῶν ζῶων.

ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

ΤΟ ΚΑΜΙΝΙ

Τὸ κῆμα τῆς ζέσης ποῦ ἔφησε τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας ἐπὶ τόσας ἡμέρας, ἔφθασεν εἰς τὴν Εὐρώπην. Πρῶτα εἰς τὴν Γαλλίαν. Ἡ φωνὴ τοῦ κινδύνου ἠγνήχησεν εἰς ὅλην τὴν Δύσιν. Ὁ κόσμος ἔμαθε διὰ τῶν ἐφημερίδων τὰ δεινὰ τῶν Ἀμερικανῶν καὶ ἔχει καταλήφθῃ ἀπὸ πανικόν.

Καὶ ἔφθασε τόσο γρήγορα τὸ ἄθλιο τὸ κῆμα γρηγορώτερα ἀπ' ὅτι τὸ ἐπερίμεναν οἱ μετεωρολόγοι. Σὰν ἀδιάκριτος ἔστος ποῦ ἐννοεῖ νὰ σᾶς κἀνὴ σουρεμπίζα. Καὶ τί σουρεμπίζα! Ἐπῆρε μίαν ὥραν πρῶταν τὰ μπαγάκια του ἀπὸ τὸν νέον κόσμον καὶ χροῖς νὰ περὶμενῇ κανένα ὑπερωκεάνειον τῆς γραμμῆς ἐπὶ ὁδὸν εἰς τὸν ὠκεανόν, ἐκατακύλισεν ἐπάνω στὰ κέρματα, ἐλκυστήρην, ἐκαμάρωσε καὶ ἀλλήν μίαν ὥραν πρῶταν, ἐπῆρσεν ὡς ὅμιθα εἰς τὴν γηραιά, Εὐρώπην.

Τὴν ἰδίαν σιγμὴν τὰ θεομύετρα ὅλης σχεδὸν τῆς Γαλλίας συνεκινήθησαν καὶ ἤρχισαν νὰ ἀνέρχωνται νὰ ἀνέρχονται... 30 βαθμοὺς, 32, 33. Οἱ Παριζιᾶνοι παρεφρόνησαν, οἱ ἄνδρες ἐπέταξαν ἀλλόφρονες σακάρια, γελῆκα, κολάρια, οἱ κυρίες ἐπείρισαν νὰ τοὺς μιμηθοῦν, ἀλλὰ τὴν τελευταίαν σιγμὴν ἐδυμήθησαν ὅτι, δὲν τοὺς ἔμενε νὰ γράλουν τίποτε ἄλλο, τὰ εἶχαν πετάξει ὅλα ἀποτοῦ πιάσει ἡ ζέση.

Ἀπὸ τὰς ἐπαρχίας, καταφάνον γόοι καὶ κοπετοί, 33ο σὴν Αἰμόζ, σὴν Τουρτεῖ, σὴν Μπορντώ, σὴν Ὀρλεάν, 34ο σὴν Τουρ, 36ο σὴν Νάντη, 37ο σὴν Πουατιέ. Καὶ τὸ θεομύετρον ἀνεβαίνει, πετάει καὶ ὁ ἰσθμὸς τρέχει ποταμὶ καὶ ὁ κόσμος ἀεοῖται, ἀεοῖται καὶ ἀγκουαῖ.

Ι. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΙΔΗΣ

Νευρολόγος Ψυχίατρος

Δέχεται Βαλαωρίτον 9

Τὸ γεῦμα ἐδόθη παρὰ τοῦ Μεγάλου
Εὐνοδοχείου «Γραία Βενετία» μετ' Ἑλ-
ληνικὴν μαγειρικὴν. διεδήθη δὲ ἐν
ἀδιαπτότῳ χρόνῳ καὶ φιλικωτάτῃ δι-

χύσει. Πρώτος ήγειρε πρόποιν εκ μέ-
ρους του Δημ. Συμβουλίου και της
πόλεως Κερκύρας ο πρόεδρος κ. Μα-
νιάρης, έπειτα ο κ. Νομάρχης εκ
μέρους της Έλλην. Κυβερνήσεως ά-
πήντησεν άμέσως ο πρόεδρος κ. Μπρόν-
τι. Μετά ταύτην ώμίλησεν άγγλιστί ο
Μητροπολίτης Σελ. Αθηνάγορας και
απήντησεν άμέσως μέλος της Αμερ-
κανικής άποστολής.

Το γεύμα παρέτάθη μέχρι της 1ης
ώρας μετά το μεσονύκτιον, καθ' όλην
την διάρκεια του γεύματος έπαίναζαν
ή Φιλαρμονική μουσική της πόλεως,
πλείσται δε οικογένειαι εκ της πόλεως
ήλθον εις Γαστούρι και ούτω το ώ-
ραϊον χωρίον προσέλαβε όψιν έορτάσε-
μον με την Φιλαρμονικήν του χορού.

Σ. Κ.

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΕΙΚΩΝ

Μυστηριώδες φαινόμενον συγχι-
νεί από νινος την γαλήνην της σε-
μνής άγγελικής Πανεπιστημιακής
πόλεως (της Ηλφόρδης, προκαλούν
την συρροήν πλείστων περιεργων
εκ Λονδίνου, Βέρμινγχαμ και άλ-
λων κέντρων.

Είς μίαν πλευράν του λιθοκί-
στου καθεδρικού ναού της πόλεως
ένεφανίσθη επί της πλακός μία μυ-
στηριώδης προσωπογραφία, τα χα-
ρακτηριστικά της οποίας παρουσιά-
ζουν καταπληκτικήν ομοιότητα με
την φωτογραφίαν του πρό εικόσι-
πενταετίας άποθανόντος έφημερίου
του ναού Αίντελ.

Η έφημερίς «Ντάιτλν Έξπρες»
σχολιάζουσα το περίεργον φανόμε-
νον, γράφει: «Δύο έξηγήσεις είνε
δυνατά. Η δι πρόκειται περί
τυχάας συμπτώσεως καθ' ήν αι
κηλίδες τας οποίας έοχημάτισεν έ-
πι της λιθίνης πλακός ή πολυετής

Τήν επομένην συμπληρώσαντες α-
ξένοι τας επισκέψεις των εις τας προ-
σφυγικάς εγκαταστάσεις και εις τήν
όρφανοτροφείον, μετέβησαν και πάλιν
εις το Γαστούριον προς επίσκεψιν των
Ανακτόρων του Αχιλλείου και εις
την Παλαϊοκαστρίσαν. Το άπόγευμα
οι άντιπροσωποι των Τεκτονικών Στε-
ων κληθέντες μετέβησαν εις την έν-
ταύθα αρχαίαν Στοάν της Ανατολής,
όπου έξεφωνήθησαν εκατέρωθεν λόγοι,
και την έσπέραν πλήρεις ένθουσιασμού
και θαυμασμού διά τα αίσθήματα του
λαού, άνεχώρησαν οι επίσημοι ξένοι
μας ίνα συνεχίσωσι το δρομολόγιόν
των μεταβαίνοντες εις Κεφαλληνίαν.

ΜΙΧ. Ν. ΚΑΪΡΗΣ

Μαιευτή Γυναικολόγος

24 Γεωργίου 243-5 μμ.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

Η ΠΑΛΑΙΜΑΧΟΣ

(Τού τακτικού μας συνεργάτου κ. Δ. Ι. Καλογεροπούλου)

Ις τας έφημερί-
δας άνηγγέλθη
μία άπροόπτος θε-
ατρική είδησις.
«Οτι ή «Παλαιμα-
χος» καλλιτέχνης,
κ. Εύαγγελία Πα-
ρασκευοπούλου δι-
δει παράστασιν, ής
αί εισπραξεις θα
διατεθούν προς έκ-
δοσιν της βιογρα-
φίας της. Αιτή, ή όποία έχορυσεν
ώρας ψυχαγωγίας και αίσθητικής ά-
πολαύσεως εις χιλιάδας θεατών, ή ό-
ποία έδίδασκε τόσα δράματα, εις τας
σκληράς τώρα ήμέρας της άπομα-
χίας της, χωρίς να ένοχλήση κανέ-
να, προσπαθεί να ζήση από την ίδι-
αν της ζωής, ν' αποκτήσῃ τά προς
το ζήν, από το δοξασμένον παρελ-
θόν της, να συντηρηθῇ από την βιο-
γραφίαν της. Τί χαρακτηριστική εί-
κών της καλλιτεχνικής εν Έλλάδι
ζωής! Αλλά και πόσον απογοη-
τευτική διά τους άφιερώοντας, διό-
τι κληρον την ύπαρξιν των εις το άχα-
ριστότερον έπάγγελμα. Από όλους
τους άλλους καλλιτέχνας, μένει διά
τους μεταγενέστερους στο έρ γον.
Ο πίναξ, το άγαλμα, ή σύνθεσις,
το οικοδόμημα, το βιβλίον. Από τους
ήθοποιους τίποτε. Μία άνάγκη
μόνον πού και αυτή οδύναται με τον
καιρόν.

Η είδησις της παράστασεως της
κ. Παρασκευοπούλου μού φέρει εις
τον νούν τας πρώτας και ώριωτέ-

ρας άναμνήσεις του δημοσιογραφί-
κού μου σταδίου, στενώς συνδεθέν
έκτοτε με την θεατρικήν κίνησιν. Η
το ή εποχή καθ' ήν οι περισσότεροι
συντάκται δεν ήσαν επαγγελματίαι,
δηλαδή βιοπολισταί. Δεν έγράφα-
μεν διά να ζήσωμεν. Είμεθα έρασι-
τέχνη, δημοσιογράφοι, γράφοντες
από νηουσιζμόν και αγάπην προς
τά γράμματα και την καλλιτεχνίαν,
όπου ούδεμις άμαρτίας.

Με την εμφάνισιν της Εύαγγελί-
ας Παρασκευοπούλου συμπίπτει και
ή συνεργασία μου εις τας έφημερί-
δας.

* *

Είς έν σανιδόπηκτον θεατρίδιον,
εις το όποιον διά να μεταβῇ κανείς
έπρεπε να διασκελίσῃ την παραπαι-
ευσαν εκ της πολυκαρίας γέφυραν
επί του άνδρου Πισσοῦ είχε στήσῃ
την καλλιτεχνικήν της καίαν μία
γυναίκα, φέρουσα την εύλογίαν της
τέχνης, έξωραίζουσα τα ίχνη μιᾶς αλ-
λης εύλογίας — της άπαισίας νό-
σου. Τοχή μάλλον, μετρίου άναστή-
ματος — το μόνον μέτρον που είχε
— με μάτια έσφοδρικά, άσπετά νευ-
ρικά, έν σώμα άνήσυχον, έν πνεῦμα
ονική, έν σώμα όνησυχον, έν πνεῦμα
έξυπνον. Η Εύαγγελία Παρασκευο-
πούλου, ήτις διά μιάς σχεδόν μόλις
ήλθεν εις Αθήνας, άπεκηρύχθη και
έξυπαύλισεν ως αφανόμενον. Είς
το θέατρον αυτό πρό 31 έτών συνε-
κίνησε τους θεατρικούς κύκλους, έ-

κινητοποιήσε τούς κριτικούς, ἔδωκε μίαν ἐξαιρετικὴν ὠθησιν εἰς τὴν Ἀθηναίην ζωὴν. Εἰς τὸν «Παράδεισον» ἢ «ιστορίαν» τῆς τραγῳδίας» περιεπλάσθη ἀπὸ τούτων γνωστούς ποιητάς, δημοσιογράφους, θεατρικούς συγγραφείς, ἀπὸ τὴν νεολαίαν τῶν ὡραίων ἐκείνων χρόνων. Ἦσαν οἱ ταυτικοὶ θαυμάσιος τοῦ παρὶσσίου θεάτρου, παρμένοντες ἐπὶ πολὺ καὶ μετὰ τὴν παράστασιν εἰς τὸ καφενεῖον τοῦ θεάτρου. Ἀπέκτησε τόσους θαυμαστὰς φανατικούς, ὅσους οὐδεμία ἄλλη Ἑλληνὶς ἡθοιοῦς, ὅχι μόνον τότε, ἀλλὰ καὶ ἔως σήμερον. Ἦσαν δὲ αὐτοὶ ὅχι ἐκφυλα παιδάρι καὶ χρυσοκάνθαροι ὡς ἐκαλοῦντο τότε οἱ νεόπλουτοι ἢ ἐκμεταλλευταὶ τοῦ ἐπαγγέλματος. Ἦσαν οἱ γνησιώτεροι ἀντιπρόσωποι τοῦ Ἀττικοῦ πνεύματος. Ὁ Ἀχιλλεὺς Παράσχος ἠγεῖτο τὸ ἐνὸς φιλολογικῶν κύκλου, ῥοφῶν μετὰ τὸ μεσονύκτιον τὸν «εἰρατεινόν» του καὶ ὕμνων διὰ στίχων «αἶν Εὐαγγελίαν, τὴν μίαν καὶ μόνην». Ὁ Ἀγησίλαος Γιαννόπουλος, διευθυντὴς τῆς «Εφημερίδος» γράφων μετὰ ἐγκωμιαστικὰ ἄρθρα διὰ τὴν τέχνην τῆς. Ὁ Πέτρος Κανελλίδης, ὅστις νέος ὑπῆρξεν ἐρασιτέλης ρεζισαίω, ὁ τῶσον δύσκολος εἰς ἐπαίνους, ἀπορριπτόν αὐτὴν «δαμιόνιον». Εἰς τοὺς κύκλους αὐτοὺς πολλοὶ ἄλλοι διακρίθοντες κατόπιν εἰς τὰ γράμματα, συγκαταριθμοῦντο.

Καίτοι ἤμην ὁ Βενιαμὴν τοῦ κύκλου τῶν θαυμαστών, ἐπιδοδύσασα νὰ γίνω ὁ ιστοριογράφος τῆς καλλιτέχνιδος. Εἰς τὴν ἀμειβομένην τῆς δημοσιευθεῖσαν ἐν περιοδικῇ καὶ ἐκδοθεῖσαν ἔπειτα εἰς ἴδιον τεύχος — τὸ πρῶτον βιβλίον ποῦ ἐξέδωκα — εἰκονίζεται εἰς ὕψος τὸ ὅποιον ἐμπνέει μᾶλλον ἢ ποιητικὴ

τέχνη τῆς παρὰ ὁ περιπετειώδους βίος τῆς, παρελαύνει ἡ Ἑλληνὶς πρωταγωνίστρια τοῦ δράματος ὡς ἦσαν εἰς τῆς τέχνης καὶ τῆς ζωῆς, ἀφ' ὅτου πεντάρφακο κοριτσάκι ἐγκαταλελειμμένον ἐν Σμύρῃ δώδεκα ἔτων. τὸ περιμαζεύει μίαν ξένη ἔως τὸ μεσουράνημα τῆς δόξης τῆς ἐν ἔτει 1892. Τί ὄγῳνες καρτερικοὶ! Ἐπάλαισε ἐναντίον τῆς τύχης, ἐναντίον τοῦ συζύγου τῆς, ἐναντίον τῶν συναδέλφων τῆς — ὅλοι αὐτοὶ ἐμπόδιον εἰς τὴν ζωὴν καὶ εἰς τὴν τέχνην τῆς. Ἐμφανίζεται διὰ πρῶτην φορὰν εἰς τὴν Χίον τῷ 1881 μετὰ ἐν ὁμήμαντο, μέρος εἰς τὴν γνωστὴν καμφοδίαν «Τρεῖς γαμβροὶ καὶ μία νύμφη». Νυμφεύεται ἕνα συνάδελφόν τῆς καὶ τὸ ἴδιο βράδυ παίζει φέρονσα τὸν νυμφικὸν πέπλον εἰς τὸ θέατρον. Διὰ πρῶτην φορὰν ἀναλαμβάνει ῥόλον ἄξιον λόγου εἰς τὸν «Ἀμλέτον» καὶ ἀργώτερον εἰς τὴν «Λαίδη Μάκβεθ». Ὁ πρῶτος θρόνος τῆς σημειοῦται εἰς τὰς Πάτρας τῷ 1887. Κατόπιν περιέρχεται μετὰ διαφόρους θιάσους τὰ κυριώτερα κέντρα. Μεταβαίνει εἰς Σὺρον, Αἴγυπτον, Ρωσσίαν, Κωνσταντινούπολιν, Ἀνατολικὴν Ρωμυλίαν, Ρουμανίαν, Σμύρνην. Παντοῦ τυγχάνει ἐξαιρετικῶν τιμῶν, καὶ παρ' αὐτῶν τῶν θένων. Ὑπῆρξεν ἀπόστολος καὶ αὐτὴ τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐν τῇ ξένῃ. Κάποτε ἀκινήτως διπλωματικὸν ζήτημα ἐν Βουλγαρίᾳ ἐλύθη χάρις εἰς τὴν μεσολάβησιν τῆς καὶ ἤνοιξαν αἱ Ἑλληνικαὶ ἐκκλησίαι, ὧν εἶχε διαταχθῇ ὑπὸ τῶν ἀρχῶν τὸ κλείσιμον. Ὁ ἥγεμὼν Φερδινάνδος, παρευρεθεὶς εἰς παράστασιν τῆς ἐν Φιλίππουπόλει εἶπεν εἰς τὸν πρόξενον κ. Ἐννάλην, ὅτι «τελοῦντο θεατρικὸν ἀστέρες καὶ εἰς τὸ Παρίσι ἀκόμη σπανίως συ-

ναντὰ τις». Εἰς τὸ Ταγάν της Ρωσσίας, ὁ ἀστυνόμος τῆς πόλεως, Ρώσος φανατικὸς, τόσον ἐνθουσιάζοιτο, ὥστε ἀνελθὼν ἐπὶ σκηνῆς τὴν περιέβαλε μετὰ μίαν μεγάλην ταινίαν φέρονσαν τὰ χρώματα τῆς Ἑλληνικῆς καὶ Ρωσικῆς σημαίας. Ὅταν δὲ τὴν ἠρώτησε πῶς κατώρθωσε νὰ ἀναδειχθῇ τόσον πολὺ καὶ τί κυρίως εἰς τοῦτο συνετέλεσεν. ἡ Παρασκευὸπούλου ἐφώνησε. «Ὁ φανατισμὸς τῶν Ρώσων, ὁ ὀργασμὸς τῶν βουλγάρων καὶ ἡ ἀπόθεια τῶν Ἑλλήνων». Τὴν τελευταίαν φράσιν προσέθηκε διότι οἱ Ἕλληνες τῆς πόλεως ἐκείνης εἶχον δεῖξιν περισσότερον ἐνδιαφέρον διὰ μίαν Ρωσίδα ἡθοιοῦν, συνταξιούχον τοῦ Αὐτοκράτορος καὶ θεάτρου Λέμποβα ὀνόματι.

Εἰς τὰς Ἀθήνας ἡ Παρασκευοπούλου ἔκαμε ἀληθινὰς κατακτήσεις. Τόσον δὲ ἦτο τὸ ἐνδιαφέρον πρὸς ὑποστήριξιν τῆς, ὥστε συνέβη τὸ ἐξῆς πρωτοφανὲς εἰς τὰ θεατρικὰ χρονικά καὶ τὰ δημοσιογραφικά, ὅχι μόνον διὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν μετέπειτα.

Εἰς τὰς Πάτρας ἔπαυεν ὁ θίασος τῆς δεσποινίδος Βερώνη, ἥτις ἐφύετο ἐφάμμιλος τῆς Παρασκευοπούλου, ἐπρόκειτο δὲ νὰ ἔλθῃ διὰ πρῶτην φορὰν εἰς Ἀθήνας. Ἀντιγένη δὲ ἐπαιξεν εἰς Πάτρας τὴν «Κυρίαν μετὰ τὰς Καμελίαν» — τὸ φόρτε τότε τῆς Παρασκευοπούλου. Οἱ θεατρικοὶ κύκλοι, καὶ ἡ ἰδιὰ ἀκόμη, εἶχον τὴν περιέργειαν νὰ μάθουν πῶς θὰ ἐπαίξε ἡ δνὶς Βερώνη. Ἀλλ' ἤθελαν μίαν εὐκαιρίαν ἐν τύποις.

Καὶ ἀπεφασίσθη ἐν φιλικῷ κύκλῳ νὰ μεταβῇ κατόπιν εἰς Πάτρας νὰ

παρακολουθήσῃ τὴν παράστασιν τῆς «Κυρίας καὶ τὰς Καμελίαν», ἥτις βράδυ καὶ νὰ στείλῃ εὐθὺς ἀμέσως μετὰ τὴν παράστασιν τηλεγραφικῶς τὰς κρίσεις του. Ὁ κλῆρος ἔπεσεν εἰς ἐμὲ, ὡς εἰδικὸν θεατρολογόφον. Ἡ λέξις «κλῆρος» εἶνε σχῆμα λόγου, διότι ἡ ἐκλογή ἐγένετο διὰ βοῆς καὶ ἐπιτακτικῶς.

Ἀμ' ἔπος αἱ ἔργον. Τὴν ἄλλην ἡμέραν τὸ πρῶτον ἔφυγα διὰ τὰς Πάτρας. Μόλις ἐφθάσα τὸ ἀπόγευμα, ἐπῆγα κατ' εὐθείαν εἰς τὸ ταμεῖον, ἡ γόρῃσα μίαν θέσιν εἰς τὴν πρῶτην σειρᾶν, καὶ τὸ βράδυ πρὶν εἰσελθῶ ἀκόμη εἰς τὸ θέατρον εἶχε διαδοθῇ ὅτι ἦλθεν ἐπίτηδες θ' Ἀθηναίων εἰς ἀνταποκριτῆς. Κατὰ τὰ διαλείμματα τῆς παραστάσεως μετὰ πολλὴν περιέργειαν μετ' ἐβλεπαν ἡ μύλλον μετ' ἐπέβλεπαν μερικοὶ κύριοι — ἀργότερον ἔμαθα ὅτι ἦσαν ἐνδιαφερόμενοι διὰ τὴν ἀντίπαλον τῆς Παρασκευοπούλου. Ἡ παράστασις ἐτελείωσε τὴν μίαν μετὰ τὸ μεσονύκτιον. Ἐσπεύσα εἰς τὸ τηλεγραφεῖον, συντάξα ἐπὶ τοῦ τηλεγραφικοῦ ἐντύπου λόγου τὴν κριτικὴν καὶ τὴν ἐξέπεμψα.

Τὸ πρῶτον τῆς ἐπομένης οἱ Ἀθηναῖοι ἐδίδωσαν εἰς τὴν «Εφημερίδα» τοῦ Κορομυλῆ τηλεγραφικὴν κριτικὴν διὰ τὴν παράστασιν τῆς Βερώνη. Τὸ πρῶτον ἔφυγα ἐκ Πάτρων καὶ τὸ βράδυ ἤκουσα πάλιν τὴν «Κυρίαν μετὰ τὰς Καμελίαν» παλαιάν ὡς ἀπὸ τὴν Παρασκευοπούλου. Τὴν ἄλλην ἡμέραν εἰς Πάτρας καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἐγνώριον διὰ τὴν μαθητογράφον ἐμπνεόμενος ἐκ τῆς καὶ θεατρικῆς κλίσεως μου ἔφαλε τὸν ἀναβαλλόμενον. Ἡ κριτικὴ μου ἐκείνη ὑπῆρξε τὸ ἔναυσμα τῆς διαμάχης τῶν δύο ἀντιπάλων πρωταγωνιστριῶν, ἥτις ἐκορυφώθη κατὰ τὴν

παράστασιν τῆς «Φαύστας» καὶ ἐθιγκολούθησεν ἐφ' ὅσον ἐπαιζαν ἐπὶ σκηνῆς.

Ἡ ἀγγελιομένη ἤδη τμητικὴ παράστασις τῆς Παρασκευοπούλου, μοῦ ἐνθυμίζει μίαν ἄλλην τμητικὴν διοργανωθείσαν εἰς τὸ θέατρον «Ὀλύμπια», εἰς τὸν κήπον Ὀρφανίδου, πρωτοβουλία τῶν νεωτέρων θαυμαστῶν της, οἱ ὁποῖοι τὸ βράδυ ἐκεῖνο ἀνελαβόν τὰ καθήκοντα ταμίου, ταξιθετῶν κλπ. Ἡ παράστασις διεξήχθη ἐν πανζουρλισμῷ. Τετράκις καὶ πεντάκις ἀνεκαλεῖτο εἰς τὸ τέλος ἐκείνης πράξεως — ἐπαίξετο ἡ «Φαύστας» — περισσότεραι καὶ φέ-γ.βολαί, μὲ ποιήματα ἐπιτερούσαν, μετὰ δὲ τὴν παράστασιν οἱ θεαταὶ δὲν ἔφρευγαν, ἀναμένοντες εἰς τὴν ἔξοδον νὰ ἴδωσιν ἐκ τοῦ πλησίον ἀναχωροῦσαν τὴν πρωταγωνίστρισιν. Ζητωκραυγαὶ διάτοροι ἐπηκολούθησαν τὴν ἐμφάνισίν της, οἱ ἵπποι τῆς ἀμάξης ἀπεξέυχθησαν, ἐν μέσῳ δὲ τῶν στεφάνων οἵτινες ἄφθονοι εἶχον προσφερθῆ ἕξ ὧν μία λύρα ἐκ λευκῶν ἀνθέων μὲ φύλλα δάφνης, καὶ θεγγαλικοῦ φῶτος ἐσχηματίσθη αὐτόρμητος διαδήλωσις καὶ ὠδηγῆθη ἐν ἰαχαῖς εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ «Στέμματος» ὅπου διέμενε. Ἡ Παρασκευοπούλου ἐξεφάνησε, παρασυρομένη ἐκ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ λόγον πρὸς τὰ πλήθη. Τί ἔλεγε; Καὶ αὕτη ἴσως δὲν ἤξευρεν. Ἡ συγκίνησις τὴν ἔπληγε. Λίγα συγκεχυμένα λόγια εἶπε. Ἀλλ' αὐτὰ ἦσαν ἀρετὰ διὰ νὰ μεταβάλουν τὴν ἐκδήλωσιν ἐκεῖνὴν σχεδὸν εἰς ἐκλογικὴν διαδήλωσιν.

Πόσα ἔτη ἐπέρασαν ἔκτοτε! Ὁ βιωτικὸς ἀγὼν, τὰ ἔτη, ἡ κοινωνικὴ ἐξέλιξις, πόσα δὲν συνετέλεσαν νὰ μεταβηθῶν αἱ ἀντιλήψεις. Ἡ Πα

ρασκευοπούλου ἀκολουθοῦσα τὴν μοιραίαν τῶν πραγμάτων φορὰν, ἐτέθη εἰς αὐτεπάγγελτον ἀποστρατεῖαν. Ζῇ ἀφανής, εἰς τὰ παρασκήνια ὅχι τοῦ θεάτρου πλέον, ἀλλὰ τῆς ζωῆς. Μερικοὶ ἴσως θὰ ἐνόμιζαν ὅτι δὲν ζῇ καὶ, ἐάν κατὰ χρονικὰς περιόδους δὲν ἐνεφανίζετο μὲ μίαν εὐεργετικὴν παράστασιν εἰς τὴν ὁποίαν νὰ παύσῃ κάποιαν σκηνὴν ἀπὸ πάλαιον ἔργον τοῦ ἐκλεκτοῦ καὶ πλουσίου ἄλλοτε δραματολογίου της. Τὰ χρόνια ἐν τούτοις δὲν τὴν κατέβαλον. Διατηρεῖ ἀκόμη τοὺς παλμοὺς τοῦ καλλιτεχνικοῦ της δαιμονίου. Τὴν διατηρεῖ ἡ ἀνάμνησις τῶν θριάμβων. Ἄν τὸ ἑλληνικὸν θέατρον ὁ στέρεϊ ἄλλοτε εἰς σκηνοθεσίαν, εἶχεν ὅμως καὶ ἀνώτερον: Ἔργα ἢ θιακὰ καὶ ἠθοποιούς ἔχοντας ἱκανότητα καὶ ἐνθουσιασμόν, καὶ ὅχι ὑπολογισμόν ἐπιχειρήσεως ἢ γυμνότητος. Μία Παρασκευοπούλου καὶ ἕνας Ταβουλάρης ἦσαν ἐθνικοὶ ἐργάται, σηματοφόροι μιᾶς ἀναγεννήσεως, δύο στύλοι συγχρόνως τοῦ θεάτρου. Ὅταν βλέπω εἰς τὸν δρόμον περιφερομένης τὰς δύο αὐτὰς δόξας νομίζω ὅτι βλέπω νὰ περνᾷ ὁλόκληρον τὸ ἑλληνικὸν θέατρον.

Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΝΩΜΑΙ ΚΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Μεταξὺ ἑκατὸν ἀνθρώπων θὰ εὗρητε δύο εὐφρεῖς, ἐπὶ ἑκατὸν γυναικῶν θὰ εὗρητε μίαν βλάκα. Αὕτη εἶνε ἡ ἀναλογία.

Κ. ΖΙΡΑΔΕΝ

Δὲν ὑπάρχει ἐντραλὴ ἀντοχή εἰμὴ νὰ ὑπακύνωμεν τὰ πράγματα διὰ τῶν λόγων καὶ νὰ θέλωμεν νὰ πιστεύωσιν οἱ ἄλλοι ὅτι δὲν πιστεύομεν ἡμεῖς οἱ ἴδιοι.

ΒΟΛΤΑΙΡΟΣ

ΑΙ ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΤΕΧΝΑΙ

ΤΟ ΚΙΝΗΜΑΤΟΔΡΑΜΑ

ἀπὸ τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ὁ σεναρίστας ἐγκρίνει ἓνα ἔργον ἢ ἀνακαλύπτει ἄλλα, τὸ ὁποῖον εἶνε κατ' ἀλλήλον διὰ νὰ κινηματογραφηθῇ μετὰ τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ὁ κόσμος θαυμάζει ἢ κρίνει μίαν τελειωμένην ταινίαν, ὁ ἀρχηγός, ὁ ὁποῖος θὰ πραγματοποιήσῃ ταύτην ἔχει νὰ παλαίσῃ ἐναντίον δυσκολιών, αἱ ὁποῖαι ἐκ πρώτης ὄψεως, φαίνονται ἀνυπερβλήτοι, καὶ εἶνε ἱκαναὶ νὰ ἀποθαρρύνουν καὶ τὸν πλέον ἐμπειρὸν εἰς τὰ τοιαῦτα.

Ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ ἄλλα φιλολογικὰ ἔργα π.χ. τὰ θεατρικά, τὰ ὁποῖα εἶνε συμπαιγνέμενα εἰς πάλιν μικρὸν σχετικῶς ἀριθμὸν σκηνῶν 30—50 τὸ ὅλον τὸ κινηματογραφικὸν ἔργον πρέπει νὰ ἐκτελεσθῇ ἐν ὅλαις του ταῖς λεπτομερείαις. Περιλαμβάνει 300 ἕως 500 διαφόρους σκηνάς, αἱ ὁποῖαι εἶνε τεμάχια τῆς ταινίας, τριῶν, πέντε καὶ δέκα μέτρων ἑκάστον.

Καθ' ὃν χρόνον συντίθεται μία ταινία, ὁ ἀρχηγὸς προσθέτει ἄλλας σκηνάς, αἵτινες ἀρχικῶς δὲν περιείχοντο εἰς τὸ φιλολογικὸν ἔργον, τὸ ὁποῖον ἔδωκε τὴν ἀρχὴν καὶ αἱ ὁποῖαι κατὰ τὴν παράστασιν τῆς ταινίας κρίνονται ὡς πολὺ ἐπιτυχῶς το-

ποθετημένα.

Ἡ σειρά τῆς συνθέσεως μιᾶς ταινίας δὲν προχωρεῖ κατὰ τὴν αὐτὴν σειρὰν τῆς ἐκτελέσεώς της. Ποτὲ δὲν εἶνε δυνατόν νὰ γίνῃ τοῦτο. Συχνὰ κινηματογραφοῦν τὸ τέλος πρῶτον ἢ τὸ μέσον τοῦ ἔργου καὶ εἰς τὸ τέλος, τὴν ἀρχὴν του. Κατόπιν τακτοποιοῦν καταλλήλως τὰς λεηφθείσας σκηνάς. Εὐκόλως δὲ θὰ περιπέσῃ εἰς μίαν μεγάλην ἀκαταστασίαν καὶ σαλευροποίησιν τὸ ὑπὸ ἐκτέλεσιν ἔργον, ὅταν ὁ ἀρχηγὸς δὲν λάβῃ φροντίδα καὶ διὰ τὰς μικροτέρας λεπτομερείας του.

Μετὰ τὴν ἐργασίαν εἰς τὰ «στούντια» τῶν ἠθοποιῶν, ὁ ἀρχηγὸς μετὰ τοῦ βοηθοῦ φωτογράφου του ἔρχεται εἰς τὸ ἐργαστήριον διὰ νὰ ἴδῃ ἐάν αἱ ταινίαι ἐλήφθησαν καλῶς. Αἱ ἐπιτυχημέναι τακτοποιοῦνται, διαρρυθμίζονται καὶ εἰς τὰς ἐξοχίονται ἀποτελοῦσαι τὴν ἀληθινὴν ταινίαν, ὁποῦν κατόπιν δὲ λάβουν τὴν θετικὴν, τὸ ἀντίγραφον τὸ ὁποῖον χρησιμεύεται διὰ τὴν ἀναπαράστασιν εἰς τὸν κινηματογράφον τοῦ ἔργου.

Καθ' ὃν χρόνον γίνονται τὰ ἀνωτέρω ὁ ζωγράφος θέτει τὰς ἐπιγραφὰς καὶ τὰς ἐπεξηγήσεις ἐν ἀρχῇ εἰς τὸ μέσον καὶ εἰς τὸ τέλος ἐκάστης σκηνῆς.

Ἀκόμη ὅμως δὲν ἐτελείωσε τὸ ἔργον διὰ νὰ παραδοθῇ εἰς τὴν προ-

βολήν από τοῦ κινηματογραφικοῦ φακοῦ. Πρέπει, νά διαρρυθμισθῇ κα ταλλήλως ὥστε νά μὴ υπερβαίνει τὸ παραγγελθὲν μήκος. Αὐτὸ εἶνε τὸ «ἐμπορικὸν μέρος» τῆς ἐργασίας, εἰς τὸ ὁποῖον δὲν περιλαμβάνονται μόνον ὅσαι ταινίαι ἔχουν ληφθῇ ἐκ τοῦ φυσικοῦ.

Τὰ χρησιμοποιούμενα χρώματα βάσιν ἔχουν τὴν ἀνιλίνη, μετριασμένην κάτω με χημικὴν βάσιν, τὴν τῆς νιτροβενζίνης. Ὁ κυανὸς χρωματισμὸς τῆς ταινίας ἐκτυλισσόμενος ἐν πλήρει ἡλίῳ θὰ παραγάγῃ μίαν ὥραϊαν σεληνοφώτιστον νύκτα. Ἄνευ δὲ σελήνης νύκτα, ἐπιτυχάνουν με ὀλίγον γλάυ φῶς ἡλίου. Αἱ σκηναὶ τῆς πυρκαῆς λαμβάνονται ἐπὶ ἐρυθρᾷ ταινίας, ἡ ὁποία ἐνίοτε δὲν δίδει καὶ τόσον ὥραϊα, ἀπὸ καλλιτεχνικῆς ἀπόψεως ἀποτελέσματα. Διὰ σκηναῖς ἐσωτερικοῦ, τελευταίως ἐχρησιμοποίησαν μενεξεδένια χρώματα εἰς μίαν ταινίαν τοῦ οἴκου Πάραμαουντ. Τὰ ἀποτελέσματα δὲ ἦσαν ἐξαιρετά. Μία τελειωμένη θὰ ἐκτυπωθῇ εἰς τριάκοντα π.χ. ἀντίτυπα. Ταῦτα θὰ παραλάβουν 30 κινηματογράφοι τῆς περιφερείας διὰ νὰ τὰ προβάλουν τὴν πρώτην ἐβδομάδα. Τὴν δευτέραν ἐβδομάδα θὰ ἐνοικιάσουν ἄλλοι 30 κινηματογράφοι. Εἰς χώρας, κατόπιν θὰ κάμουν τὸν γύρον τοῦ κόσμου καὶ τέλος θὰ κατστραφοῦν ἐκ τῆς πολλῆς χρήσεως. Ἐνίοτε ὅμως ἡ φιλαργυρία καὶ ἡ ἀσυνειδησία ἐνίων, διευθυντῶν κινηματογράφων, προβάλλει ταινίας, αἵτινες ἐκ τῆς πολλῆς χρήσεως δὲν ἔχουν πλέον τὴν δύναμιν νὰ ἀποδώσιν τὰς σκηναῖς ζωντανὰς καὶ τακτικάς, εἰς αὐτὸν δὲ τὸν λόγον ὡ-

φείλεται ἡ βροχή, ἡ ὁποία φαίνεται νὰ πίπτῃ κατὰ τὴν ἐκτύλιξιν ἢ αἱ συχναὶ διακοπαὶ καὶ θραύσεις τῆς ταινίας.

Ἡ τιμὴ ἐνοικιάσεως τῶν πρώτων ἀντιτύπων μίᾳ ταινίας κατὰ τὴν πρώτην ἐβδομάδα ποικίλλει ἀναλόγως τῆς ἀξίας τοῦ ἔργου καὶ τῆς ἐπιτυχίας ἣν ὑποθέτουν ὅτι θὰ ἔγῃ τὸ ἔργον αὐτὸ. ἐκτυλισσόμενον πρὸ τοῦ κοινού. Δι' αὐτὸ καὶ αἱ τιμαὶ, τὰς ὁποίας ζητοῦν οἱ ἐκδόται, εἶνε ἀνώλογοι.

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΔΙΣΤΙΧΑ

Γυρίζω δῶ, γυρίζω κεῖ.
ἴσως καὶ σ' ἀπαντήσω.
τὰ πάθη μου νὰ σοῦ εἰπῶ.
τὴ φλόγα μου νὰ σβύσω.

Κυταρισάκι μου ἀψηλὸ,
σκύψε νὰ σοῦ μιλῇσω.
δὺὸ λόγια μόνο νὰ σοῦ εἰπῶ
κ' ὕστερ' ἄς ξεψυχῇσω.

Βασίλισσα κ' ἂν ἦσουν
δὲ θάχες τέτοια χάρη,
νάσαι ἀνθὸς τῶν κοριτσιῶν
τῆς γειτονιάς καμάρι.

Μάγισσας κόρη νάσουν
καὶ δράκον διγατέρα.
πάλι θὰ με λυπόσουν
ποῦ πάσχω νύχτα μέρα.

Ὅλα τὰ δέντρ' ἀνθίσανε.
κ' ἓνα δέντρο μαράδη.
ὅλα τὰ ταῖρια σμίγουνε
καὶ τὸ δικό μου ἐχάδη.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΤΕΧΝΗΝ

Η ΘΕΩΡΙΑ ΚΑΙ Η ΠΡΑΞΙΣ

Τοῦ τακτικοῦ μας συνεργάτου κ. Γρηγ. Ξενοπούλου.

Περιεργότατα πράγματα συμβαίνουν μ' αὐτὰ τὰ λουτρόα τοῦ Ν. Φαλήρου. Τὸ πρῶτ' ἦλθεν εἰς τὸ γραφεῖόν μου ἓνας κύριος πολὺ σεβαστὸς νὰ μοῦ διεκτραγωδήσῃ τὴν κατὰστασιν. Εἶχε κατεβῇ πρὸ δύο ὥρων εἰς τὸ Φάληρον κ' εἶχε ζητήσει μίαν χαμπίναν εἰς τὸ ἄκρον.

— Ὅχι, τοῦ εἶπεν ὁ μπανιέρης· αὐτὲς δὲν εἶνε ἀκόμη ἀπολυμασμένες. Μόνον οἱ πέντε πρώτες.

Πολὺ καλὰ! Ὁ κύριος μπήκε εἰς μίαν ἀπὸ αὐτάς, τὰς ἀπολυμασμένας, καὶ μ' ἐμπιστοσύνην ἄρχισε νὰ γδύνεται... Σὲ λίγο αἰσθάνεται τισμὰ πῆματα, κνισμοὺς σ' ὅλον τοῦ τὸ σῶμα. Ἦταν ψύλλοι, κοριοὶ καὶ... μικρὰς κατσαρίδες. Λεγεῶνες, συντάγματα εἶχαν βγῇ ἀπὸ τὰ ξύλα, μόλις ἐμυρίσθησαν «ἀνθρωπινὰ χρέας» σάν τὸ δράκο τοῦ προαιμυδίου. Τὰ ρούχα τοῦ κυρίου εἶχαν κατεκλυσθῇ ἀπὸ τὰ ἔντομα. Μίαν ὥραν ἔκαμε νὰ τὰ καθαρίσῃ. Καί, χωρὶς νὰ κάμῃ μπάνιο, τὰ ἐξαφάνισε ὁ πῶς-ὅπως κ' ἐτράπη εἰς φυγήν.

Πῆγε στὸ σπῆτι του, ἄλλαξε ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν κ' ἦλθε νὰ μοῦ κάμῃ τὰ παρόντα ταῖ.

— Εἶνε φοβερὸ, ἀφάνταστο! μοῦ ἔλεγε με ἀγανάκτησιν. Κινδυνεύει ἡ δημοσία υγεία. Δὲν ἔπρεπε ποτε νὰ παραδῶσιν εἰς χεῖρας τοῦ κοινῶς τέτοιες μπανιέρεις! Ἐκεῖ μέσα κατοικοῦσαν πρωτύτερα πρόσφυγες ποῦ εἶχαν κ' ἓνα σωρὸ ἀρρώστειας.

Ἐπρεπε νὰ τὶς ἀπολυμάνουν ἀλήθεια ἢ νὰ τὶς κάψουν. Ὅχι, νὰ τὶς ἀφήσουν με ὅλα τὰ ἔντομα ποῦ ἔχουν ἀπάνω τους ὅλα τὰ μικρόβια! Σὲ παρακαλῶ νὰ γράψῃς, νὰ γράψῃς εὐθύς. Δὲν πρέπει νὰ γελασθοῦν κ' ἄλλοι καὶ νὰ πάθουν τὴ νύλα ποῦ ἔπαθα ἐγώ.

Ἐπὶ τῇ σελίδι.

Ἐτομαζόμουν νὰ γράψω. Ἡ ἀγανάκτησις τοῦ σεβαστοῦ κυρίου μοῦ εἶχε μεταδῶθῃ. Ὁ κόσμος ἔπρεπε νὰ μάθῃ... Ὅταν, τὸ ἴδιον ἀπογευματινὸν τὴν «Ἑστίαν» κ' ἐκεῖ, με τὴν υπογραφήν τοῦ κ. Βλάχου, τοῦ διευθυντοῦ τοῦ Σιδηροδρομοῦ Παρωδῶς, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνέκουν αὐτὲς οἱ μπανιέρεις τοῦ Ν. Φαλήρου, διαβάζω ὅτι: Μόλις ἡ Ἐταιρεία τὰς παρέλαθεν ἀπὸ τὸ Κράτος, προσέβη εἰς γενικὴν ἐπισκευήν, καθαρσίαν καὶ ἀπολύμανσιν. Ἐπὶ ὁλοκλήρους ἡμέρας εἰργάσθησαν ἐκεῖ δάται διὰ τὸν καθαρισμὸν τοῦ πύθμενος ἐλαιοχρωματιστοῦ παντοῦ καὶ ἄλλοι ἐργάται. Ἐγινε ἀκούσιως— σπύσις γενικὴ πυροσβεστικῆς ἀγλίας διὰ καυστικῆς ποτάσεως, διὰ θαλασσίου ὕδατος, ἐπάλειψις διὰ φορηθῆς, ἀπολυμαντικῆς διὰ καθάρσεως τοῦ καὶ γενοῦς ἐλαιοχρωματισμοῦ. Ὡστε—ἐπὶ λέγει ὁ κ. Βλάχου— ἐὰν ἀπέμνε ζῶντιον ἢ παρόντιον, ὡθὰ κα

τερείπτετο πᾶσα θεωρία περὶ ἀπολυμάνσεως».

Ἐδῶ λοιπὸν εἶνε ὅλον τὸ ζήτημα. Εἰμπορεῖ νὰ λέγῃ ψεύματα μὲ τὴν υπογραφήν του ὁ κ. Βλάχκαλης; Ἀδύνατον! Ὅλ' αὐτὰ ποῦ ἀρραδιάζει: ὅτι ἔγειναν στὰ λουτρά τοῦ Ν. Φαλήρου, ἔγειναν ἀσφαλῶς.

Εἰμπορεῖ ὅμως νὰ ψεύδεται καὶ ὁ σεβαστὸς κύριος ποῦ μ' ἐπεσκέφθη τὸ πρωὶ διὰ νὰ μοῦ διεκτραγωδήσῃ τὴν κατὰστασιν αὐτῶν τῶν λουτρῶν; Ἀδύνατον! Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι μόλις εἰσῆλθεν ὁ ἀνθρώπος εἰς μίαν ἀπολυμασμένην καμπίνα, ἐπολιορκήθη ἀπὸ ἀναρίθμητα «ζωῦφια καὶ παράσιτα», εἰμπορεῖ δὲ νὰ φαντασθῇ κανεὶς τί θὰ ἐπάθαιεν ἂν εἰσῆρχετο εἰς καμπίνα μὴ ἀπολυμανθεῖσαν ἀκόμη!..

Ὡστε καταρρίπτεται πᾶσα θεωρία περὶ ἀπολυμάνσεως;

Αὐτὸ θὰ ἔπρεπε τὴν στιγμὴν ποῦ ὁ κ. Βλάχκαλης βεβαιῶναι ὅτι ἔγεινε τέτοια ἀπολύμανσις, ὃ δὲ ἄλλος κύριος ὅτι ὑπέστη τέτοιαν ἐπιδρομὴν κορέων, ψύλλων, κατσαρίδων κλπ., ἡ θεωρία τῆς ἀπολυμάνσεως εἶνε... λανθασμένη.

Δηλαδή θὰ ἦτο, ἂν, ἐκτὸς τῆς θεωρίας, δὲν ὑπῆρχε καὶ ἡ πρᾶξις, δηλαδή ἡ ἐφαρμογή. Εἶνε δὲ γνωστὸν ὅτι εἰς τὴν Ἑλλάδα, εἰς τὸ Ρωμέ-κο, ἡ ἐφαρμογὴ πάσης θεωρίας χωλαίνει... Ἡ ἀπολύμανσις ἔγεινε καὶ ἐπληρώθη μάλιστα ἀπὸ τὴν Ἑταιρείαν. Ἀλλὰ πὼς ἔγεινεν; Αὐτὸ θὰ ἔπρεπε νὰ ἐξετάσῃ κανεὶς. Ἐξασφα ὁ ἐλαιοχρωματισμὸς. Ἄν ἐχρωμάτισαν μόνον τ' ἀπέξω καὶ ἄφησαν τὰπομέσα ἀχρωμάτιστα; Ἐπειτα ἡ ἀπολύμανσις διὰ καύσεως θείου. Αὐτὴ γίνεται ἀποτελεσματικῶς μόνον εἰς χώρον κλειστὸν ἐρ-

μητικῶς. Εἰς μίαν καμπίνα, ὅμως ἀνοικτὴν καὶ χάσκουσαν πανταχόθεν, τί ἀποτελεσμα εἰμπορεῖ νὰ ἔχῃ!..

Καὶ ἰδοὺ πὼς εἰμπορεῖ ἐξαίρετα νὰ ἔχουν δίκαιον καὶ οἱ δύο: καὶ ὁ κ. Βλάχκαλης καὶ ὁ ἄλλος κύριος. Ἐπίσης καὶ αἱ ἐφημερίδες ποῦ ἔγραψαν τόσα γι' αὐτὰ τὰ λουτρά καὶ ἔκαμαν τὸν κ. Βλάχκαλην ν' ἀπαντήσῃ.

Λοιπὸν: Ἡ θεωρία εἶνε καλὴ. Ἡ πρᾶξις εἶνε κακὴ.

Καὶ αὐτὸ, 'ς ἐμᾶς ἐδῶ, συμβαίνει: τὰς περισσότερας φορὰς. Ἔτσι ἐφαρμόζονται: καὶ οἱ νόμοι καὶ οἱ κανονισμοί, καὶ αἱ διαταγαί, καὶ αἱ δηγίαι, καὶ αἱ συνταγαί. Θεωρητικῶς, ὅλα ἔχουν καλῶς. Πρακτικῶς, ὅλα τὰ πῆρε ὁ διάβολος.

Αὐτὸ εἶν' ἓνα γενικὸν συμπέρασμα, ποῦ εἰμπορεῖ νὰ χρησιμεύσῃ διὰ πολλὰ. Ὅσον διὰ τὰ λουτρά τοῦ Ν. Φαλήρου, τὸ συμπέρασμα εἶνε ὅτι πρέπει ν' ἀπολυμανθοῦν καὶ πάλιν... προσεκτικότερα. Καὶ ἂν αὐτὸ δὲν εἶνε δυνατὸν, ἂν τὰ κάψουν νὰ ἡσυχάσωμεν. Ὅταν κινδυνεύῃ ἡ δημοσία ὑγεία, δὲν συλλογίζεται κανεὶς τὴν θυσίαν μερικῶν ξυλίνων παραγκλῶν... ποῦ ξαναγίνονται.

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

D.ZIROS & Cie

5 Rue de l'Archevêque 5
Alexandrie (Egypte)

Τραπεζιτικά εργασία

Κλάδοι αντιπροσωπειῶν
Εἰσαγωγῆς καὶ Εξαγωγῆς

ΠΩΣ ΤΙΘΑΣΣΕΥΕΤΑΙ Ο ΛΕΩΝ

Η ΑΝΑΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΤΩΝ ΖΩΩΝ.—Η ΣΚΥΛΛΑ ΠΑΡΑΜΑΝΑ

πὶ πολὺ διάστημι ἐπιστεύετο ὅτι οἱ θηριοδαμασταὶ μετεχειρίζοντο ἓνα μυστικὸν τρόπον δι' οὗ ἐγίνοντο ἀπύλτοι: κύριοι τῶν ζώων των. Τὰ μέσα δι' ὧν ἐγίνοντο τὰ ζῶα ὑποχείριά των ἔθετο ὠροῦντο φαριμα-

κευτικά, παρασκευαί, ὑπνωτικά καὶ ναρκωτικά φάρμακα, τὰ ὁποῖα ἰδίως ἐδίδοντο πρὸ τῶν παραστάσεων, διὰ νὰ ἀποβλακώσωσι τὸ ζῶον, ἐφ' ὅσον διήρκει ἡ παράστασις. Ἐλέγετο μάλιστα, καθὼς ἔγραφεν εἰς διάσημος ρομαντικός, ὅτι οἱ θηριοδαμασταὶ κατὰ τὰς δοκιμὰς ἐνέπνεον δέος εἰς τὸ ζῶον κτυπῶντες αὐτὸ διὰ μίας ράβδου σιδηρᾶς πετυρωμένης. Εἶνε πολὺ δύσκολον νὰ γείνη μίᾳ ταιαύτῃ ἐφαρμογῇ. Τῇ ἀληθείᾳ ταιαύτῃ συνήθεια δὲν εἶναι ἐν χρήσει.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν πρώτην μεθόδον τῆς ἀπονάρκωσης, εἰς θηριοδαμαστὴς παρετήρησεν ὅτι ἡ νάρκωσις τῶν ζώων διὰ φαρμάκων ἦτο επικινδυνόν τι διὰ τὴν ὑγείαν των καὶ ἐν τέλει ἐπέφερε τὸν θάνατόν των. Σήμερον ἓνας λέων στογάζει χιλιάδας δολλαρίων καὶ συνεπὶς ὑπάρχει μεγάλη ἀνάγκη ὅπως οὗτος διατηρηθῇ. Οἱ νεώτεροι θηριοδαμασταὶ δὲν μεταχειρίζονται κανένα τοιοῦτον μέσον καὶ κατὰ γενικῶς μὲ

στικὸν μέσον, ὅπως δαμάσωσι τὰ θηρία των. Πρὸς καταδάμασιν τῶν θηρίων ὁ θηριοδαμαστής ὀφείλει μετὰ τῶν ἄλλων, νὰ ἔχῃ τὴν ὑπομονὴν τῶν ἀγρίων θηρίων καὶ ὀλίγην δόσιν θάρρους. Πρὸ παντός ὀφείλει νὰ κάμῃ παρατηρήσεις ἐπὶ τῶν ἐν στίκτων, τοῦ τρόπου τῆς ἐνεργείας των, καὶ τῶν κληρονομικῶν ἔξεων τῶν θηρίων.

Τὸ μυστικὸν τοῦ θηριοδαμαστοῦ εἶνε νὰ κρατῇ τὴν ψυχραιμίαν του, νὰ μὴ φοβῆται ποτέ, νὰ κυριαρχῇ τοῦ ζώου διὰ τοῦ βλέμματός, διὰ τῆς ἀποφασιστικότητος τῶν κινήσεων, διὰ τῶν ἐνεργητικῶν χειρονομιῶν, διὰ τοῦ λόγου καὶ τοῦ μαστίγιου. Ἄν ἓνας λέων ἀπειλῇ τὸν θηριοδαμαστήν καὶ ἐτοιμάσῃ νὰ τὸν προσβάλῃ, οὗτος πρέπει νὰ περπατῇ ἐνώπιόν του, παρατηρῶν αὐτὸν μὲ προσσημαμένους τοὺς ὀφθαλμούς, εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ ζώου, νὰ τὸ ἀπειλήσῃ διὰ τῆς φωνῆς καὶ τοῦ μαστιγίου καὶ νὰ κρατῇ ἐν τέλει εἰς τὸν κρότον τοῦ περιστροφίου. Οἱ παλαιοὶ θηριοδαμασταὶ ἐσκεπάζον νὰ λέγουν εἰς τοὺς νεώτερούς: «Ἄν τὸ ζῶον, τὸ ὁποῖόν σε ἀπειλεῖ εἰσέλθῃ, ὅτι το φοβεῖσαι, ὅτι διατάξεις, καὶ ὅτι ἐν γένει διὰ τῆς στάσεώς σου δὲν ἀποφασίζεις, θὰ σοῦ ἐπιτεθῇ ταχύτερον».

Μεταξὺ τῶν θηριοδαμαστῶν τῆς

ἐποχῆς μας πολλοὶ παρέμειναν ἔνδοξοι. Οὗτοι εἶναι ὁ Φα-μάλι, ὁ Βί-τελ, ὁ Νούμα — Χάβα καὶ ἄλλοι. Αἱ ἀσκήσεις, ὡς ἐξετέλουν οὗτοι συ-νίσταντο εἰς τὸ ἀνοίγμα τῶν σιαγό-νων τοῦ λέοντος, εἰς τὴν παρεμβο-λὴν τῆς κεφαλῆς των ἐντὸς τοῦ ἀνοι-κτοῦ στόματος τοῦ θηρίου, ἵππευσιν τῶν θηρίων, εἰς τὸ νὰ τὰ κάμωσι νὰ διέλθωσι δι' ἀνημμένον κύκλου, νὰ τὰ στρέψωσι δεξιὰ καὶ ἀριστε-ρά. Ἐν ἐνὶ λόγῳ ἔκαμον ὅ,τι ἤθε-λον ἐπὶ τῶν ζῶων τούτων.

Φυσικά, ἡ κυριαρχία αὕτη ἐπὶ τῶν ζῶων προϋχῶρει μέχρις ἑνὸς σημεί-ου, καθότι δὲν ὑπάρχει θηριοδαμα-στῆς, ὁ ὁποῖος νὰ μὴ φέρῃ ἐπὶ τοῦ σώματός του ἴγνη θωπειῶν κατὰ τὸ μάλλον καὶ ἥττον φιλόστοργα. Εἶ-ναι ἀρκετὸν νὰ παρατηρήσῃ τις τὸ πρόσωπον τοῦ Νούμα—Χάβα.

Ὁ πασίγνωστος Μάρκ μόνις δι-έφυγε τὸν θάνατον τῷ 1900, ὅτε, προτοῦ προφθάσῃ νὰ ἐξέλθῃ τοῦ κλωβοῦ, ἐδέχθη ἐκ τῶν νῶτων κτύ-πημα τοῦ ὀρμησάντος λέοντος, ὅ-στις προσεπάθει νὰ δραπέτευσῃ. Ὁ Μάρκ ἐξῆλθε τοῦ κλωβοῦ σχεδὸν ἀνίσθητος.

Οἱ λέοντες, οἱ εὐρισκόμενοι εἰς τὰ θηριοτροφεῖα, σπανίως συλλαμ-βάνονται μεγάλοι. Οἱ θηριοδαμασ-ταὶ εἶδον ὅτι δὲν συμφέρει νὰ ἐνασχο-ληθῶμεν εἰς τὴν ἐξημέρωσιν τῶν ἡ-λικιωμένων λεόντων. Οἱ λέοντες θηριοτροφείων συλλαμβάνονται νε-ώτατοι ἐν Ἀμερικῇ καὶ δὲν ἔχουσὶ ποτε συναισθήσιν τῆς ἀγρίας των ζωῆς καὶ πολλάκις γεννῶνται καὶ ἀ-νατρέφονται ἐντὸς τῶν θηριοτρο-φείων.

Ἡ ἀνατροφή τῶν ἀγρίων θηρίων ἐγένετο ἐν εἶδος βιομηχανίας. Αὕτη

γίνεται γενικῶς κατὰ τὸν ἐξῆς το-πον. Εὐθὺς ὡς γεννηθῶσιν οἱ λεον-δεῖς ἀποχωρίζονται τῆς μητρός τοῦ καὶ παραδίδονται εἰς μίαν σκύλλα-ν ἢ ὁποία εἶναι εἰς θέσιν νὰ τὰ θη-ρῇ. Καὶ ἡ σκύλλα καὶ οἱ λεοντιδεῖς γενικῶς εὐρίσκονται ὑπὸ τὴν μέ-μναν τῆς διευθυντρίας τοῦ θηρ-ιοτροφείου. Ὅταν γεννῶνται οἱ ὀντιδεῖς δὲν εἶναι μεγαλείτεροι, νὸς γρόνθου καὶ ὁμοιάζουσι πε-γατάκια. Ἡ σκύλλα, ἡ ὁποία ἐκ-τρεφεί αὐτὰ εἶναι συνήθως μετρίου γέθους, ὀλίγον μεγαλειτέρα ἐν-κυνηγετικοῦ σκύλλου. Ἡ οἰκογένε-τῶν μικρῶν λεόντων τίθεται ἐντὸς κινήτου φορείου καὶ εἰς μίαν ὀ-θουσαν ὅπου ἐπιβλέπονται καὶ νατρέφονται ὅπως τὰ ἄλλα οἰκί-α ζῶα, σκύλλοι ἢ γάτες.

Ὅταν δύνανται νὰ περιπατῶσι οἱ λεοντιδεῖς περιφέρονται ἐλευθ-ρως, παίζοντες μετὰ τῶν ἀνθρώπων καὶ λαμβάνουσιν εὐχαρίστως θωπ-ας, παραδέχονται τὴν ἐξουσίαν τῆς σκύλλας, ἥτις τοὺς ἀνέθρεψεν ἀ-μὴ καὶ ἂν γείνωσι μεγάλοι ὅπως κείνη. Ἡ ἀνάπτυξις των εἶναι τῇ-ληθεῖα πολὺ ταχέια. Ἐντὸς τεσσ-ρων ἢ πέντε μηνῶν λαμβάνουσι δι-στάσεις ἑνὸς ἐνηλίκου σκύλλου κ-υνηγετικοῦ καὶ μέχρι τῆς ἐποχ-ῆς ταύτης δὲν δεικνύουσι κατὲν ἄλλο-ν ἢ θηριώδες ἔνστικτον, καίτοι οἱ δόντες των εἶναι ἤδη ἀρκετὰ με-γάλοι καὶ ἡ δύναμις των σχετικῶς ὀ-μαντική.

Ὅταν βραδύτερον κλεισθῶσιν τὸς τοῦ κλωβοῦ τοῦτο γίνεται ἐνε-τοῦ μεγέθους των καὶ τοῦ θορύβου τὸν ὁποῖον προσενοῦσιν ὅταν παί-ζουσιν.

Εἶναι ἤδη πολὺ ἀνεπτυγμένοι ὅ

ματικῶς καὶ ἀπαιτεῖται πολὺς χώ-ρος. Ἐν τούτοις καὶ ἐντὸς τοῦ κλω-βοῦ λαμβάνουσι μεγάλην περιποίη-σιν. Οἱ φύλακες τοὺς χα-δεύουν, τοὺς κτενίζουν, βλέπουσι τακτικὰ πρόσω-πα τοῦ θηριοτροφείου καὶ ἀγαπῶσι τὰς θωπείας καὶ τὰς φιλικὰς ἐπιθα-ψιλεύσεις. Σιγὰ σιγὰ μεγαλύνουσι ἐνηλικιούμενοι, ἔπειτα γίνονται με-γαλείτεροι, χωρὶς νὰ ὑποστῶσιν ἰδι-αιτέρων τινὰ τιθάσσευσιν. Ἐνίοτε δεικνύουσιν ἔνστικτα ἀνεξαρτησίας, τὰ ὁποῖα εἶναι ὀλιγώτερα εἰς τὰ ζῶα ἐκεῖνα, τῶν ὁποίων οἱ πρόγονοι ἀνε-τράφησαν εἰς τὰ θηριοτροφεῖα.

Ἐννοεῖται εὐκόλως, ὅτι ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγας γενεὰς οἱ λέοντες οἱ ἀ-νατρεφόμενοι τοιοιτοτρόπως εἰς τὰ θηριοτροφεῖα γίνονται σχεδὸν κατο-κίδια ζῶα. Ἐξ ἄλλου ὁ θηριοδαμα-στῆς εὐρίσκειται ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς τὸ θηριοτροφεῖον, ὁμιλεῖ εἰς τὰ ζῶά του, τὰ κολακεύει, τὰ θωπεύει, τὰ μαλῶνει καὶ πολλάκις διαμοιρά-ζει εἰς αὐτὰ τὸ φαγητόν των. Ἐν ἐνὶ λόγῳ οἱ λέοντες του τὸν γνωρί-ζουσι τελείως. Τὸν φοβοῦνται ἢ ζη-τοῦσι τὰς θωπείας του καὶ τοῦτο μεταβάλλεται εἰς μίαν ἀπόλυτον ὑπα-κοὴν κατὰ τὰ γυμνάσια, τὰ ὁποῖα τοῖς ἐπιτάσσει.

Οἱ θηριοδαμασταὶ δεικνύουσι ἕνα

εἶδος ὑπερηφανείας διότι καταπεί-θουσι τὸ κοινόν, ὅτι εἶναι ἰσχυρότε-ροι, θαρραλεώτεροι καὶ τολμηρότε-ροι τῶν περισσοτέρων ἀνθρώπων. Ἀνεξαρτήτως τοῦ αἰσθήματος τού-του τῆς ὑπερηφανείας, οἱ θηριοδα-μασταὶ αἰσθάνονται ἰδιαιτέρων εὐχα-ρίστησιν, ὅταν κάμωσι τὰ ἰσχυρό-τερα ζῶα νὰ ὑπακούωσιν. Εἶναι εὐ-κόλον νὰ γίνῃ τις διευθυντὴς θηριο-τροφείου ὅχι ὅμως καὶ θηριοδαμα-στῆς, ὁ ὁποῖος γεννᾶται πρὸς τού-το.

A. O. Δ. O.

—Ὁ εἰς Λονδίνον διατρίβων Ἀ-μερικανὸς Ντόνλεϋ Μαλόνε, εἰς ἐκ-τῶν ὀραιοτέρων ἀνδρῶν τῆς Ἀμε-ρικῆς καὶ πρῶην ἐπόπτης τῶν λι-μενικῶν φόρων Νέας Ὑόρκης, ἀνε-κοίνωσεν ὅτι ἔχει ἀπόφασιν νὰ ἐκτε-θῇ ὑποσημειῶς διὰ τὴν προεδρίαν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Ὁ Μα-λόνε ἐλπίζει ὅτι διὰ τὸν εὐνοήσουσι αἱ γυναῖκες ψηφοφόροι καὶ λέγει τὰ ἑ-ξῆς: Πιστεύω ὅτι εἰς τὸ μέλλον ὁ κόσμος θὰ κυβερνηθῇ ὑπὸ τῶν γυ-ναικῶν. Ὁ ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν γενόμε-νος πόλεμος κατὰ τὰ ἔτη 1914 ἕως 1918, ἀφῆκεν εἰς τὰ πεδία τῶν μα-χῶν 25.000.000 νεκρούς. Τὸ ἀνδρ-ικὸν φύλον εἶναι πολὺ πτωχὸν διὰ τὰ ἐργασθῆ ἐπὶ ἰδανικῶν. Οἱ ἄνδρες δὲν δύνανται νὰ διακρίσωνται.

ΚΛΙΝΙΚΗ ΑΦΡΟΔΙΣΙΩΝ ΚΑΙ ΔΕΡΜΑΤΙΚΩΝ

ΑΘ. ΤΡΑΧΙΑΝΣ

Υφηγ. τῆς Συφιλιολογίας Πειραιῶς 9 Τηλ. 888.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΦΟΡΩΝ

ΒΑΡΥΣ ΑΛΛ' ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΣ ΖΥΓΟΣ

(Τοῦ τακτικοῦ συνεργάτου μας κ. Κ. Κωνσταντινίδου)

Οἱ φόροι ἀποτελοῦν τὴν σπονδαί-
στέραν κατηγορίαν τῶν Δημοσίων
ἐσόδων. Τὸ Κράτος διὰ τὴν ἀντα-
ποκρίσιν εἰς τὰς ἀποχρεώσεις του ἔχει
ἀνάγκην χρημάτων. Τὸ Ἑλληνικὸν
Κράτος διὰ τὰς τακτικὰς μόνον ἀ-
νάγκας του χρειάζεται περίπου
τρεις χιλιάδας ἑκατομμύρια δραχ-
μῶν κατ' ἔτος. Ὅπως εἴπαμεν καὶ
ἄλλοτε τὸ Κράτος ὁμοιάζει πρὸς
ἐπιχειρήσιν, τῆς ὁποίας ὁ σκοπὸς
εἶνε κοινωφελής. Διὰ τὴν ἐξεύρε-
σιν δὲ τῶν ἀναγκαζούντων διὰ τὴν
λειτουργίαν τῆς ἐπιχειρήσεως ταύ-
της κεφαλαίων ἦτοι τῶν δημοσί-
ων ἐσόδων ὑπάρχονσι τρεῖς πόροι
1ον) ἡ ἰδιωτικὴ περιουσία τοῦ
Κράτους καὶ τὰ νομήματα. 2ον) οἱ
φόροι καὶ τὰ τέλη καὶ 3ον) τὰ
ἐκτακτὰ ἐσοδα ἐκ δανείων. Ἀλλὰ
τὸ σπουδαιότερον τῶν δημοσίων ἐ-
σόδων εἶνε οἱ φόροι, ἄνευ τῶν ὁ-
ποίων δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ πο-
λίτευσις.

Ὑπῆρξεν ὅμως ἐποχὴ, κατὰ τὴν
ὁποίαν κράτη τινὰ τῆ Ἀσείως συ-
ντηροῦντο ἐπὶ μικρὸν χωρὶς νὰ
λάβωσι τὴν ἀνάγκην νὰ ἐπιβάλλω-
σι φόρους. Οὕτω κατὰ τὴν ἐποχὴν
τῆς τιμαριοκρατίας δὲν ἐπῆρθε
κατ' ἀρχὴν φόρος, διότι ἀπ' ἐνὸς
μὲν ὁ τιμαριοῦχος ἢ φρουδάρχης ὁ
διοικτὴν περιεῖχετο εἰς τὰς δαπά-
νας τῆς αὐτῆς τοῦ ἢ τοῦ πύργου

του καὶ εἰς ἐλαχίστους ὁλοφόρους,
μὴ δαπανῶν διὰ τὰς λοιπὰς ἀνάγκ-
ας τῆς πολιτείας εἰμὴ ἐλάχιστο
μόνον ποσὸν καὶ ἀπ' ἑτέρου διότι τὰ
δημόσια εἰσοδήματα ἦσαν μεγάλα
λόγω τῶν δημεύσεων τῶν περιου-
σιῶν, τὰς ὁποίας ἐδικαιώθη νὰ
κάνῃ ὁ τιμαριοῦχος. Τελευταίως
ὁ δὲ δούξ τῆς Νορμανδίας Γου-
λιέλμος ὁ Κατακτητὴς εἰσβάλλων
εἰς τὴν Ἀγγλίαν καὶ κατακίησας
αὐτὴν τὴν διένειμεν εἰς 1241 τι-
μάρια, ἐκ τῶν ὁποίων τὰ πλείστα
ἐκράτησεν ὡς προσωπικὴν του πε-
ριουσίαν, τὰ δὲ λοιπὰ διένειμεν εἰς
τοὺς ἀξιώματικούς του. Ἐπίσης
τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐπῆρχον καὶ
αἱ ἐκούσαι εἰσφοραὶ ὅπως δεικνύει
τὸ ἔξῃς ἀνέκδοτον: Ἐδουάρδος ὁ
4ος μέλλων νὰ ἐκστρατεύσῃ ἐφορολό-
γησε μετὰ τῶν ἄλλων καὶ χήραν
τινὰ πλουσίαν καὶ ὠρεῖται διὰ 10
λίρων, ἐπειδὴ δὲ ἐκείνη ἔδωκεν
20 λίρας ὁ Ἐδουάρδος ἐνδοικω-
σθεὶς τὴν ἡσυχίαν, ὅτε ἡ χήρα
συγκινηθεῖσα ἐδωκασίωσε τὴν εἰ-
σφορὰν δόσασα εἰς ἀνταμοιβὴν τοῦ
βασιλικοῦ φιλήματος 40 λίρας.

Προϊόντος ὅμως τοῦ χρόνου αὐ-
τοὶ δαπανᾶν ἤθελαν σημαντικῶς καὶ
τοὺς ἀπολύτους βασιλεῖς διεδέχθη-
σαν οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ λαοῦ, οἵτι-
νες δὲν ἐφοδοῦντο νὰ ἐπιβάλλωσι
φόρους διότι ὑπεῖθετο ὅτι εἶχον

τὴν πρὸς τοῦτο ἐξουσιοδότησιν τοῦ
λαοῦ, ὅστις τοὺς ἐξέλεγε ὡς ἀν-
τιπροσώπους του. Ἐκτοτε ἀρχεῖται
ἡ σύγχρονος περίοδος, κατὰ τὴν
ὁποίαν μόνη τῶν δημοσίων
ἐσόδων εἶνε σχεδὸν ὁ φόρος. Σή-
μερον ἐπολογίζεται, ὅτι ἡ Γαλλία
διὰ μόνης τῆς ἰδιωτικῆς περιουσί-
ας τῆς δὲν δύναται νὰ ζήσῃ πλέον
τῶν δύο ἡμερῶν. Μόνον εἰς τὴν
Πρωσίαν πλέον τῶν 2)3 τοῦ προ-
πολεμικοῦ προϋπολογισμοῦ τῆς ἐκα-
τάκτου ὑπὸ τῆς δημοσίας περιου-
σίας τῆς, ἥτις εἶνε ἀληθῶς μεγί-
στη περιλαμβανούσα σιδηροδρόμους
ἀλατορυχεῖα, μεταλλεῖα κλπ. Φό-
ρους σήμερον δὲν γνωρίζει μόνον
ἡ Ὀλλανδικὴ ἀποικία Ἰάβα, διότι
ἡ Κυβέρνησις εἶνε κάτοχος ὅλων
τῶν κτημάτων, τὰ ὁποία πα-
ρεχώρησεν εἰς μερίτας καλλιε-
ρουμένης τὸν καφὲν κ. ἄ. καὶ ἐκ
τῶν εἰσοδημάτων τούτων πληρώνει
τὰς δαπάνας. Ὅμοιος εἰς τὴν Εὐ-
ρώπην ἡ νῆσος Ἑλλολάνδη, ἡ ὁ-
ποία μέχρι τοῦ 1890 ἀνήκεν εἰς
τὴν Ἀγγλίαν, παρεχωρήθη δὲ ὑπ'
αὐτῆς εἰς τὴν Γερμανίαν, τῆς ὁ-
ποίας ὁ Ἀδικοκράτωρ ἐπισκεφθεὶς
μετ' ἐπισημοῦτος τὴν νῆσον τὴν
ὑπέβαλεν εἰς τὸ γερμανικὸν φορο-
λογικὸν σύστημα πρὸς ἀνταμοιβὴν
τῆς ἐπισκεψῆς του. Ὁμοίως τὸ
πριγκιπάτον τοῦ Μονακὸ, οὕτως
πᾶσας τὰς δαπάνας καλύπτουσι τὰ
ἐσοδα τοῦ μεγάλου χαρτοπαικτικοῦ
οἴκου.

**

Ἡ κτηματικὴ περιουσία τῆς
Ἑλλάδος μετὰ τὴν Ἐπανάστασιν
καὶ τὴν πολιτικὴν μας ἀνεξαρτη-
σίαν ἦτο μεγίστη. Πάντα τὰ κτή-
ματα τῶν Τούρκων (τοιφλίκια)

περιήλθον εἰς τὴν κυριότητα τοῦ
νεοπαροῦς Κράτους. Πολλὴ ἐνωρίς
ὅμως ἤρξατο ἡ χαριστικὴ ἐκποίη-
σις τῶν κτημάτων τούτων, πολλὰ
χιλιάδες στρεμμάτων τῶν ὁποίων
περιήλθον εἰς τοὺς διαφόρους ἰσχυ-
οντας καπετανέους καὶ κομιστὰς-
χας. Οὕτω τὸ Κράτος ἐστερήθη
μιάς σημαντικῆς περιουσίας του, ἡ
χρησιμὴ διοικήσις τῆς ὁποίας θ' α-
νεκούφιζε σήμερον κατὰ πολλὴν τὴν
προϋπολογισμόν μας. Σήμερον δὲ
ἡ Ἑλλὰς στερεῖται σχεδὸν ἰδιω-
τικῆς περιουσίας. Ἐκ τοιαύτης πη-
γῆς οὐδεμίαν ἀξίαν λόγου πρόσ-
δον ἔχει. Ὡς μόνον ἀξίον λόγου
ἰδιωτικὸν εἰσόδημα τοῦ Κράτους
δύναται νὰ θεωρηθῇ τὸ ποσὸν τῶν
6 ἑκατομ. δραχμῶν, ὅπερ λαμβάνει
παρὰ τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς ὡς
συμμετοχὴν εἰς τὰ κέρδη, ἐναντι
τοῦ παραχωρηθέντος εἰς τὴν Τρά-
πεζαν ἐκδοτικοῦ προνομίου.

Ἐπομένως διὰ τὴν κάλυψιν τῶν
κτατικῶν ἀναγκῶν ἐπεβλήθη ἀπ'
ἀρχῆς, ἐπὶ τὰς τελευταῖας εἰς ση-
ματικὸν βαθμὸν, εὐρὺ φορολογι-
κὸν σύστημα. Καὶ οὕτω σήμερον τὰ
6 ἑκατομ. Ἑλλήνων καλοῦνται νὰ
πληρῶσωσιν ετησίως διὰ τὰ δύο
καὶ ἥμισυ δισεκατομμύρια δραχ-
μῶν ὡς φόρους καὶ τέλη. Ἀλλὰ
ἀναλογισθὲ κατὰ κεφαλὴν 500 πε-
ρίπου δραχμαὶ, ποσὸν ἀληθῶς δυσ-
βάστακτον ἐὰν ἡ κατανομή καὶ ἡ
ἐπιπτώσις τῶν φόρων δὲν ἐρρυθμί-
ζοιτο κατὰ τὸν τρόπον, ὅστις δὲν καθε-
στὰ τοῦτους ἐπαρκοῦς αἰσθητοῦς.
Ἡ λεπτομερὴς ἐρευνά καὶ ἡ σκο-
πιμότης τῆς ὑφιστάμενης ἐν Ἑλλά-
δι σήμερον φορολογίας ἀπαιτοῦσι
χωρὶς τὸν λαόν, δὲν διαδίδονται
αἱ ὀλίγαι αὐταὶ σελίδαι. Δὲν κρι-
νομεν ὅμως ἀσκόπον νὰ παρατηρή-
σωμεν, ὅτι ἡ ἀμείωσις φορολογίας, ἡ-

τις θαρύνει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὰς εὐπορούσας τάξεις μάλιστα λευταίως ἤρχοσε τὰ εὐρίσκη καὶ παρ' ἡμῖν ἐφαρμογήν. Τὸ Κράτος ἔχον τὰ ἐκκληρώσσι ἀμέσους ἀνάγκας ὑπεχρεούτο τὰ προσφεύγῃ εἰς τὴν ἔμμεσον φορολογίαν. τῆς ὁποίας αἱ ἀποδόσεις εἶνε βραχυπρόθεσμοι καὶ ἀσφαλεῖς. Οὕτω ἐφορολογήθη ὁ ἄριος τοῦ λαοῦ καὶ πάντα ἀνεξαιρέτως τὰ εἰσαγόμενα εἶδη τὰ ὁποῖα κυρίως καταναλίσκουσιν αἱ μεγάλοι λαϊκαὶ μάζαι. Ἀκόμη δὲ λόγω τῶν ἐπειγουσῶν ἀναγκῶν τοῦ Κράτους διατηροῦμεν καὶ τὴν ἀναχρονιστικὴν φορολογίαν τῶν ἐξαγομένων προϊόντων. ὅπερ ἀποτελεῖ πλῆγμα κατὰ τῆς παραγωγῆς, ἥτις ἔχει ἀνάγκην ἀναπτύξεως καὶ προστασίας.

Οἱ φόροι δὲ, ὅποτελοῦσι ζυγόν, ὅπως θὰ ἡδυναιό τις ἐκ πρώτης ἄψεως; τὰ ὑπαιθέει. Εἰς παλαιότεραν ἐποχὴν, ὅτε ὁ πολίτης ἐδεώρει τὸ Κράτος ὡς ἐχθρὸν καὶ δῆμιον αὐτοῦ, ἡ ἐλαχίστη ἐπαύξεισις ἐνὸς φόρου προεκάλει τὴν κοινὴν ἀγανάκτησιν καὶ ὁ προτείνων τὸν φόρον συνεκέντρωνε τὴν ὀργὴν τοῦ λαοῦ, ὑπὸ τὴν ὁποῖαν συνετρίβειτο. Σήμερον ὅμως ἔχοντες ἐπὶ πλέον τὰ ἐπουλωσόμενα τὰς πληγὰς τῆς προσφάτου συμφορᾶς μας, ἀγογγύστως πάντες ἀνεχόμεθα τοὺς ἐπιβαλλομένους κατ' ἡμέραν νέους φόρους. θέβαιοι διὰ τῶν θυσιῶν ἡμῶν τοῦτων συντελοῦμεν εἰς τὴν ἐξυγίανσιν τῶν δημοσίων οἰκονομικῶν, ἄνευ τῆς ὁποίας ἡ οἰκονομικὴ ἀκμὴ τῆς χώρας εἶνε ἀνέφικτος, ὅπως καὶ ἡ ἀναδάσκησις τοῦ ἔθνικοῦ μας νομίματος θὰ εἶνε ἀδύνατος ἐφ' ὅσον διὰ τῶν φόρων δὲν

θὰ εἰσπράττῃ τὸ Κράτος τὰς ἀναγκαίως δαπάνας του.

Κ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΜΙΚΡΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Πὸν δόξα ἢ ἔρωτα ζητεῖ
ἔχει πολλὰ τὰ πάθη,
γὰρ αὐτὸ ἢ δάφνη εἶνε πικρὴ
κ' ἔχει τὸ ῥόδο ἀγκάδι.

Τοῦ Πέτρου ἐξήλεσα τὴν εὐμορφίαν
τοῦ Παύλου ἐξήλεσα τὴν γληγοράδα
τοῦ Γιώργη τὴν παληκαριὰ
Καὶ τοῦ Κωστῆ τὴν ἐξυπνάδα.

Μὰ ζήλεσα κι' ἀπ' ὅλα πὺδ πολὺ
τὰ τόσα ποῦ ἤξεο' ἓνα γεροντάκι.
Καὶ πᾶνε τὰ θάψαν μαζὺ
Σ' ἓνα τρεῖς πῆγες μνηματάκι.

“Ὅλοι μ' ἀγάπησαν σιμά της
Καὶ τ' ἀδελφάκια καὶ ἡ μαμά της
Κι' αὐτὴ μονάχα μ' ἐμισούσε
Ἐπειτα, μὲ μισοῦσαν ὅλοι
Μεγάλοι καὶ μικροὶ διαβόλου
Καὶ πάλι αὐτὴ δὲν μ' ἀγαποῦσε.

Μοῦ χάριτες προχθὲς μικρὴ πλεξίδα
Ἀπ' τὰ ὠραία σου μαλλιά,
Νὰ ἰδῆς τὰ ρεῖατά των πῶς θὰ
(φουλάξω)
Μέ τὰ γλυκά μου τὰ φιλιὰ.

Κι' εἴταν γεράσουν τ' ἄλλα σου μα-
(λάκια)
θὰ σὲ ρωτοῦν πορευτικά.
—Γιατί δὲ χάριτες κ' ἐμᾶς μ' ἐ-
(κεῖνα)
Νὰ μᾶς φιλῇ γλυκὰ-γλυκὰ;

Ι. ΜΑΡΑΝΟΣ

Η ΕΠΟΧΗ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΛΗΘΕΙΑΣ

ΠΕΡΙ ΔΑΙΜΟΝΩΝ ΑΓΓΕΛΩΝ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΩΝ

Ὁ καθηγητὴς Α. Σλέτεν, καθηγητὴς τῆς Ἱερᾶς Ἱστορίας εἰς τὸ Κολλέγιον Γουίλλιαμ Τζιούελ τῆς Αἰμπεριου τοῦ Μισούρι ἐπαύθη κατόπιν ψηφίσματος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κολλεγίου, διότι ἐπέμενε τὰ διδάσκει εἰς τοὺς φοιτητὰς ὅτι ἡ Βίβλος δὲν πρέπει νὰ πιστεύεται πάντοτε κατὰ γράμμα.

Εἰς τὰς Γραφάς, ὑπεδείκνυνεν ὁ καθηγητὴς Σλέτεν, ὑπάρχει ἡ θεβαίωσις ὅτι οἱ φρενοβλαβεῖς κατέχονται ὑπὸ «δαίμονων». Ἀλλ' αὐτὸ ἦτο ἡ καλλιτέρα πληροφορία τῆς ἐποχῆς πρὸ ἀρκείων χιλιάδων ἐτῶν. Σήμερον κανεὶς ἔξυπνος ἄνθρωπος δὲν πιστεύει ὅτι ἓνας ἀσθενὴς πνευματικῶς κατέχεται ὑπὸ «δαίμονων», ἢ ὅτι εἶνε δυνατόν τὰ θεραπευθῇ διὰ τοῦ ἐξορκισμοῦ τῶν «κακῶν πνευμάτων». Ἐπομένως ὁ Δρ Σλέτεν ἐδίδασκεν εἰς τοὺς φοιτητὰς ὅτι δὲν πρέπει νὰ πιστεύουν τὴν Βίβλον εἴταν ὁμιλῇ περὶ μεταθιβάσεως τῶν δαιμόνων ἀπὸ τῶν φρενοβλαβῆ εἰς τὴν ἀγέλην τῶν χοίρων.

★★

Ὁ καθηγητὴς Σλέτεν ἐπὶ τῆς γερνικῆς πεποιθήσεως τῶν παλαιῶν καιρῶν, ὅτι ὁ Σατανᾶς ἦτο μία

προσωπικὴ ὑπαρξίς, μὲ δύο κέρατα καὶ οὐράν, ὁ ὁποῖος διήρχετο τὸν καιρὸν του θέτων κακὰς σκέψεις εἰς τὰς κεφαλὰς τῶν ἀνθρώπων. Ἐξυπνοὶ ἄνθρωποι τῶν νεωτέρων χρόνων δὲν πιστεύουν εἰς προσωπικὸν διάβολον καὶ ἐπομένως ὅσα ἀναφέρονται εἰς τὴν Βίβλον περὶ τοῦ Σατανᾶ καὶ τοῦ πλήθους τῶν μικροτέρων διαβόλων, δὲν πρέπει νὰ πιστεύονται κατὰ γράμμα, ἔλεγεν.

Ὅμοίως δὲν ὑπέρχον περισσότητες ὁποδεῖξεις, ὅτι ὑπάρχον ποτε ἄγγελοι ἀπὸ τὰς περὶ ὑπόθεσεως διαβόλων καὶ ἐπομένως ὁ καθηγητὴς ἐδίδασκεν τὰ μὴ λαμβάνειν ὑπὸψιν ὅσα ἀναφέρονται αἱ Γραφαὶ περὶ ἀγγέλων πεισθέντων εἰς τὸν ἄβυσσον, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ἀγγελιαφόροι προσώπων μὲ ἐπίσημον θέαν εἰς τὸν οὐρανόν.

Δὲν ὑπέρχε λόγος ἐκρήγναι τὰ πιστεύει κανεὶς τὴν ἱστορίαν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, περὶ τῆς Ἀμιουργίας. Ἡ Εὐὰ δὲν ἐπλάσθη πραγματὶ ἀπὸ τὴν πλευράν τοῦ Ἀδάμ καὶ ὁ Ἀδάμ δὲν ἐδημιουργήθη ἀπὸ τῆς γῆς καὶ ἐτέθη ἐπὶ τῆς γῆς, ἀλλὰ ὁ ἄνθρωπος ἦτο τὸ προϊόν ἀπειρώων αἰώνων βραδείας ἐξελίξεως, ἀπὸ ἓνα κατώτερον τῶν ζωῆς. Ἀκόμη καὶ τὰ θαύματα, ἐπεμμεν ὁ Δρ Σλέτεν, δὲν πρέπει

νά πιστεύονται κατὰ γράμμα, διὰν παραβιάζεται ἓνας ἀνεγνωρισμένος νόμος τῆς φύσεως.

Ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ π.χ. εἰμπορεῖ νὰ διέταξε τὸν ἥλιον νὰ σταματήσῃ, ἀλλὰ καθε μαθητὴς τοῦ δημοτικοῦ σχολείου γνωρίζει, διὰ ἔαν ὁ ἥλιος ὑπῆκουε καὶ ἡ γῆ ἔσταμάτα (διότι ὁ Ἰωσὴφ δὲν ἐγνώριζεν διὰ ἡ γῆ περιεστρέφετο καὶ ὄχι ὁ ἥλιος), τότε ὅλοι, μαζὺ καὶ τὰ δένδρα καὶ τὰ νερά τοῦ ὠκεανοῦ θὰ εἰνάσσοντο εἰς τὸ κενόν. Ἀπὸ εἶνε ἓνα ἀπλοῦν παράδειγμα, ὅσον ἀφορᾷ τὴν φυσικὴν ἢ ἀστρονομίαν. Καὶ εἶσι οἱ καθηγηταὶ τῆς γῆς διὰ οἱ ἔξυπνοι μαθηταὶ του δὲν πρέπει νὰ πιστεύουν διὰν διαβάξουν εἰς τὴν Βίβλον διὰ «ὁ ἥλιος ἐστάθη».

Ἀλλὰ τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Κολλεγίου διεφώνει μὲ τὸν καθηγητὴν Σλέτεν Πιστεύει διὰ ὅσα λέγει ἡ Βίβλος εἶνε ἀληθῆ κατὰ γράμμα. Ἀφοῦ ἡ Γραφὴ ὁμιλεῖ περὶ Σατανᾶ—τότε ὁ Σατανᾶς δέβαια ὑπῆρχε, τοῦλάχιστον ἐκείνην τὴν ἐποχὴν. Ἀφοῦ οἱ ἄγγελοι ἀναφέρονται περὶ τῶντες καὶ παρουσιαζόμενοι εἰς ἀξιολύτους μάγους, τότε οἱ ἄγγελοι ὑπῆρχον πρὸ τριῶν ἢ τεσσάρων χιλιάδων ἐτῶν καὶ ἴσως καὶ σήμερον.

Ἐπίσης καὶ ἡ ἱστορία τῆς Δημοκρατίας εἶνε πολλὰ καθαρά εἰς τὸ πρῶτον κεφάλαιον τῆς Γενέσεως καὶ ἐπομένως δὲν εἰμπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ καμμία ἀμφιβολία, διὰ ὁ Ἀδάμ ἐπλάσθη τότε ἐκεῖ ὁλόκληρος καὶ τέλειος καὶ διὰ ἡ Εὐὰ ἐδημιουργήθη ἀπὸ τὴν πλευράν του.

Τὸ Κολλέγιον Γουίλλιαμ Τζιούελ εἶνε τὸ κυριώτερον παιδευτικὸν ἴδρυμα τῶν Βαπτιστῶν εἰς τὴν μέσην Ἀμερικὴν.

Διεδόθησαν φῆμαι, διὰ ὁ καθηγητὴς Σλέτεν ἐδίδασκεν εἰς τοὺς μαθητὰς πράγματα, τὰ ὅποια δὲν ἔπρεπε αὐτοὶ νὰ μάθουν. Εἰς τὸ τέλος ὁ δρ Σλέτεν ἔγραψεν ἓνα βιβλίον εἰς τὸ ὅποion ἐξήγει εἰληκτικῶς διὰ ἡ Βίβλος εἶχε γραφῇ ἀπὸ ἀγνωστὰ πρόσωπα πρὸ πολλῶν χιλιάδων ἐτῶν, τὰ ὅποια δὲν εἶχον τὸ πλεονέκτημα τῆς σημερινῆς παιδείας καὶ τῶν νεωτέρων ἐπιστημονικῶν ἐρευνῶν. Ἐνόμιζον διὰ ὁ ἥλιος ἐστρέφετο περὶ τῆς γῆς καὶ ἐπομένως δὲν ἔβλεπον διὰ ὁ ἥλιος δὲν θὰ ἐστάκετο εἰς τὸν οὐρανόν, ἔαν ἓνας ἴσων καλὸς ἄνθρωπος, ὅπως ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ ἐθεώρει ἀπαράτητον νὰ ἔχη ἀκόμη ὀλίγας ὥρας εἰς τὴν διάθεσίν του διὰ νὰ ἐξολοθρεύσῃ τοὺς ἐχθρούς του.

Πῶς ἦτο δυνατόν νὰ ξεύρουν μὲ τὴν τελείαν ἀμάθειάν των περὶ ἀστρονομίας καὶ φυσικῆς, διὰ ἔαν ὁ κόσμος ἐσταμάτα καὶ διὰ ἔν ἐκατοστὸν τοῦ λεπτοῦ ἀκόμη ὁ Ἰησοῦς καὶ ὁ στρατὸς του μαζὺ μὲ ὅλους τοὺς ἐχθρούς του θὰ εἰνάσσοντο εἰς τὴν αἰωνιότητα;

Φυσικὰ καθε ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος ἔχει ταξευδεύσει μὲ αὐτοκίνητον ἢ σιδηροδρόμον μὲ ταχύτητα σαράντα μιλίων τὴν ὥραν, εἰμπορεῖ νὰ τὸ ἀντιληφθῇ αὐτό. Ἐάν τὸ αὐτοκίνητον σταματήσῃ ἔξαφνα καὶ ἀπὸ τοῦ ὅλα τὰ χέρια ἀφήνουν ἀμέσως τὴν μηχανήν, ἐκτὸς ἔαν εἶνε δειμένα. Ἀλλ' ἡ γῆ τρέχει μὲ ταχύτητα 1000 μιλίων τὴν ὥραν ἀπὸ

σαράντα καὶ ἔαν ἐσταμάταεστω καὶ διὰ μίαν στιγμὴν, τὸ ἀποτέλεσμα εἰμπορεῖ νὰ τὸ ἐννοήσῃ εὐκόλα καθε ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος εἶχε εἰς μίαν σύγκρουσιν σιδηροδρόμον ἢ αὐτοκίνητον.

Ἐν τούτοις, οἱ ἀξιότιμοι σύμβουλοι τοῦ Κολλεγίου Τζιούελ ἔκριναν διὰ ὁ δρ Σλέτεν καὶ αἱ διδασκαλῆαι τινε πρέπει νὰ φύγουν. Καὶ ὁ δρ Σλέτεν ἔφυγεν εἰς τὸ Σικάγον διὰ νὰ ἀναλάβῃ ἐκεῖ νέαν ἐργασίαν, ἀλλ' ἀφῆκεν ὅπισθον του μίαν πολὺν δυσάρεστον λογομαχίαν, διὰ πρὸς μεγάλην δυσἀρέσειαν τῶν κυρίων συμβούλων, ὁλόκληρον τὸ μαθητικὸν σῶμα, ἀποτελούμενον ἀπὸ 450 μαθητὰς, μὲ μίαν μόνον ἐξαίρεσιν, ἐξέδωκε μίαν ἀπόφασιν, ἡδὲ τῆς ὁποίας ἀποστροφῇ ἐστάκετο τὸν δόκτορα Σλέτεν καὶ τὰ διδάγματά του καὶ διαμαρτυρεῖται ἐναντίον τῆς παύσεώς του.

Ὁ δρ Σλέτεν ἦτο εἰλικρινέστατος ἐπὶ τοῦ ζητήματος. Αἱ διδασκαλῆαι του δὲν εἰμποροῦν διόλου νὰ θεωρηθῶν ὡς ἐπιθέσεις ἐναντίον τῆς Βίβλου. Ἰδοὺ τί λέγει: «Πιστεύω διὰ εἶνε ἓνα ἀνθρώπων ἔγγραφο καὶ ὄχι ἓνα μαθητὸν διὰ βλῖον. Ἀλλὰ δὲν τὰ ἀπαρτὸ ὀλίγων τεσσάρων δι' αὐτὸ μᾶλλον περισσότερον. Δὲν θὰ τὸ ἐδίδασκα καὶ δὲν θὰ ἀφιέρων ὅλην τὴν ζωὴν μου εἰς τὴν μελέτην του ἔαν δὲν τὸ ἔγυατον. Ἀλλὰ πρέπει νὰ ἐνθυμώμεθα, διὰ, ἐκμνηστέωμεν τὴν Βίβλον, διὰ ἐγράφη ἀπὸ ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ἔζων πρὶν ἀπὸ πολλὰ ἔτη καὶ διὰ αἱ ἰδέαι μας εἰς πολλὰ πράγματα ἔχουν ἀλλάξει.

Οἱ πρῶτοι Ἀμερικανοὶ ἐπίστευον εἰς τὴν μαγείαν. Δὲν εἶμαι ὀλιγώτερον Ἀμερικανὸς σήμερον, διὰ διὰ δὲν πιστεύω εἰς αὐτήν».

Ὁ δρ Σλέτεν πιστεύει διὰ ἄγγελοι, δαίμονες καὶ ὁ ἴδιος ὁ Σατανᾶς πρέπει νὰ καταταχθῶν μὲ ἄλλα ὄντα τῆς φαντασίας, ὅπως αἱ νεράιδες τῆς Σκωτίας αἱ μάγισσαι τῶν Πουερτανῶν κ. ἄ.

Διὰ πολλοὺς Χριστιανούς, ἄγγελοι, δαίμονες καὶ ὁ ἴδιος ὁ Σατανᾶς εἶνε μῦθοι. Τὸ νὰ θεωρῇ κανεὶς τὴν ἐπιληψίαν, ἢ τρελλαν ἢ ἀφασίαν ἢ καθε ἄλλην ἀσθένειαν διὰ εἶνε ἐπίδρασις δαιμόνων, θὰ ἐφαίνετο ὡς μία ὀπισθοδρομικὴ εἰς τὰς πρωτογενεῖς ἰδέας τῶν ἀγρίων, οἱ ὁποῖοι ἐξορκίζουν καὶ ἐκδιώκουν τὰ κακὰ πνεύματα ἀπὸ τοὺς ἀσθενεῖς.

«Παρατήρησις, μελέτη, μόρφωσις, σκέψις καὶ πείρα ὁδήγησαν τοὺς ἀνθρώπους νὰ πιστεύουν εἰς τὸν Θεόν» δὲν φθάνουν εἰς τὸ ἴδιον συμπέρασμα διὰν πρόκειται περὶ ἄγγελων, δαιμόνων, καὶ τοῦ Σατανᾶ. Κατατάσσον αὐτοὺς μὲ ἄλλα φανταστικά ὄντα. Εἰςέδουν διὰ ἡ πίστις εἰς ἓνα πρᾶγμα, ὅσον οὐσιώδους καὶ ἂν ἦτο δι' ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι τὴν εἶχον, δὲν εἶνε ἀπόδειξις διὰ τὸ πρᾶγμα αὐτὸ πρᾶγματι ὑπῆρχε.

«Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες π.χ. εἶχον ἓνα πολέμικον σύστημα θεῶν καὶ θεαινῶν, ἐν τούτοις κανεὶς σήμερον δὲν πιστεύει διὰ καὶ ἓνας ἀπὸ αὐτοὺς τῶς θεοὺς καὶ θεᾶς ὑπῆρχεν ἔξω τῆς φαντασίας τῶν ἀνθρώπων. Ἀκόμη καὶ οἱ σημερινοὶ Ἕλληνες, ἂν, καὶ εἶνε ὑπερήφανοι διὰ τὸ θαυμάσιον αὐτὸ παρελθόν καὶ τὴν φιλολογίαν των δὲν νομίζουν διὰ ὁ Ζεὺς καὶ ἡ Ἥρα καὶ ὁ Ἀπόλλων καὶ ἡ Ἀφροδίτη ὑπῆρχαν ποτε.

«Τὸ πλέον πολῦτιμον στοιχεῖον, τὸ ὁποῖον εἰμπορεῖ νὰ εὖρη κανεὶς

δουν ἀφορᾷ τὴν Βίβλον εἶνε ὅτι εἶνε μία φιλολογία, καὶ ὡς τοιαύτη μᾶς λέγει τὸ ἔκκαμον καὶ πῶς ἐσκεπτοῦτο ἄλλοι λαοὶ εἰς ἄλλας ἐποχάς, ἀλλ' ὅχι τί πρέπει νὰ κάμωμεν ἢ νὰ σκεφθῶμεν ἡμεῖς.

«Τὸ ὅτι ἡ Βίβλος ἐδόθη ὡς ἐνα ὑπόδειγμα διὰ τὴν διάπλασιν τοῦ πνεύματος τῶν ἀνθρώπων, ἐβλαψε πολὺ τὴν θρησκείαν. Εἶνε τὸ ὄργανον, τὸ ὅποιον ἐπέφερε καὶ θε θρησκευτικὴν διαίρεσιν. Χρησιμοποιεῖται διὰ νὰ δικαιολογῇ τὴν ὑπαρξιν κάθε νέας αἰρέσεως».

Ἐξηγῶν τὴν ἀποφίν του περὶ τῶν θαυμάτων, ὁ δρ Σλέτεν λέγει ὅτι πιστεύειν ὅτι πολλὰ ἀπὸ τὰ θαύματα, τὰ ὅποια εἶχον θεραπευτικὴν ἰδιότητα ἦσαν ἀληθῆ, ἀφοῦ πολλοὶ ὅμοιοι θεραπείαι γίνονται σήμερον διὰ τῆς ὑποβολῆς. Ἐν τοῖσις εἶπεν, ἀμφέβαλε διὰ τὰ θαύματα εἰς τὰ ὅποια φρονικοὶ νόμοι παρουσιάζονται ὡς ἀνατρεπόμενοι.

«Μερικοὶ δὲ εἶπουν ὅτι κατὰ τὸν θαῦμα δὲν ἔγινε ποτέ. Ἄλλοι δὲ παραδεχθῶν ὅτι ὅλα τὰ πράγματα εἶνε δυνατὰ διὰ τὸν θεόν. Ἄλλοι δὲ ἀπαντήσουν ὅτι δὲν εἶνε ζήτημα δυνατόν, ἀλλὰ πιθανόν. Εὐρίσκουν ἐγκλωτέρον νὰ ἐξηγοῦν τὰ θαύματα τῆς Καινῆς Διαθήκης ἀποδίδοντες αὐτὰ εἰς τὴν θρησκευτικὴν φαντασίαν τῶν πρώτων Χριστιανῶν, παρὰ ὑποθέτοντες ὅτι εἶνε λογικὴ ἔκθεσις γεγονότων».

«Ὅχι ἀπὸ τὸν Ἰησοῦν! Ὅσα ἀκούομεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν εἶνε κυρίως πράγματα διὰ τὰ ὅποια ὁ Ἰησοῦς οὐδέποτε ὡμίλησεν».

Ἀλλὰ τὸ σοβαρώτερον σημεῖον τοῦ πράγματος εἶνε ἡ στάσις ὅλων ἐκτὸς ἐνός, τῶν φοιτητῶν τοῦ Κολλεγίου.

Εἰς τὸ Κολλεγίον ὑπάρχουν 450 φοιτηταί, οἱ ὅποιοι μίαν ἡμέραν θὰ εἶνε 450 κήρυκες τοῦ Εὐαγγελίου.

Τὴν νύκτα τῆς ἡμέρας κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Δρ Σλέτεν ἐπαύθη, οἱ φοιτηταὶ αὐτοὶ, ἐκτὸς ἐνός, ἐξέδωκαν τὴν ἐξῆς διακοίνωσιν:

«Ἡμεῖς, οἱ ὑπογεγραμμένοι φοιτηταὶ τοῦ Κολλεγίου Γουίλλιαμ Τζέι οὐδὲν διαμαρτυρούμεθα διὰ τὴν ἀπόλυσιν τοῦ Δρος Σλέτεν, καὶ χαρακτηρίζομεν τὴν πράξιν ὡς ἀπερίσκεπτον καὶ κακόπιστον καὶ περιττῶς ἄδικον».

«Θεωροῦμεν ἐάντοὺς προσβεβλημένους, ὅτι ἔνα τόσο ἀξιαγάπητον Χριστιανὸν κύριον μετεχειρίσθησαν οὕτως. Ἐπὶ πλέον, δυσφοροῦμεν διὰ τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡμεῖς, ὡς φοιτηταὶ κολλεγίου, ἔχομεν τόσο ἀσθενεῖς δυνάμεις διὰ νὰ κρίνωμεν ὥστε ἡ πνευματικὴ τροφή μας πρέπει νὰ διέσχεται ἀπὸ τὰς χειρὰς ἐλεγκτῶν δι' ἀποστείρωσιν».

«Εἶνε ἀνάγκη μίᾳ ἀναμορφώσεως. Διήλθομεν ἀπὸ μίαν περίοδον ὁμοιάζουσαν τὴν Ἀναγέννησιν, ἣ ὅποια σημειώνεται μὲ λαμπρὰς ἐμφυρσεῖς, ἐπιστημονικὰς ἀνακαλύψεις καὶ τὴν ἐμφάνισιν κοινωνικῶν μελετῶν καὶ νέων κριτικῶν περὶ τῆς Βίβλου».

«Αὐταὶ εἶχον τόσῃν ἐπίδρασιν εἰς τὸ νὰ ἐθύνουν τὰς ἀντιλήψεις μας, ὅσῃν καὶ αἱ ἀνακαλύψεις τοῦ Κολόμβου».

«Ἐνας πολιτισμὸς ἐγεννήθη ἀντίθετος πρὸς τὸ σχολαστικὸν δόγμα τῶν ἡμερῶν μας. Ἐπὶ ἔτη ἡτοιμάζετο μία ἐπανάστασις ἐναντίον τῆς

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΔΙΣΤΙΧΑ

Κ' οἱ τάφοι δὲν μὲ δέχονται, γιὰτ' οἱ νεκροὶ φωνάζουν· Ἐμεῖς δὲ θέλουμε ψυχὰς νὰ βαρυστασενάζουν.

Ὅλα τὰ μάτια εἶνε στεγνὰ καὶ τὰ δικά μου κλαῖνε, φωνὰ σὶὰ σιγήν μ' ἄνταν καὶ τὴν καρδιά μου καῖνε.

Θὰ πάω νὰ θρῶ ἕνα δεντρί τοῦ νᾶνε μοναχό του, νὰ κλαίῃ αὐτὸ τὸν πόνο μου κα' ἐγὼ τὸν ἐδικό του.

Στὸ χῶμα κάτω τί ζητᾷ τὰ μάτια σου σκυμμένα; Ἄν ἡ καρδιά σου χάθηκε, ζήτη τὴν ἀπὸ μένα.

Ὁ βράχος, ὁ ξερόβραχος λίγα νεράκι στάζει, μὰ ἡ δική σου ἡ ἀπονία μηδὲ μὲ βράχο μοιάζει.

Πλαγιάζω νὰ σ' ὀνειρεντῶ, ξυπνῶ καὶ σὲ θυμολοῦμαι, καὶ ζῶ μὲ τὴν παρηγορίαν πῶς θὲ ν' ἀνταμωθῶμε.

Δὲ μὲ πιστεύεις, μὰ θὰ δῇ καὶ κατὰ νὰ μὲ πιστέψῃς, σὶὸν πόση βία δὲ μὲ βεβῆς, ὅσο κα' ἀν' ἐμὲ γυροφέρνεις.

Διὰ Θεραπείαν
Καταρράκτου, Στραβισμού (ἀλλοιωσιᾶς) Τραχημάτων καὶ ἄλλων ἐννιστάμεν τὴν αἰκίαν Κλινικὴν

κ. Σπυρίδου Χαράμη
τ. ὑψηλὸς οφθαλμολόγος
21, Μενάνδρου 27.
Τηλεφ. 654

ἀπιστεύειν καὶ ἀπανθρώπου ἀξιώσεως τῶν θεολόγων, οἱ ὅποιοι ἡμποροῦν νὰ δεβαιώσουν τὸ ἀλάθητον τῆς Βίβλου καὶ νὰ καταδικάσουν τὴν ἀνθρωπίνην φυλὴν εἰς τὴν κόλασιν, χωρὶς νὰ ταραχθῶν διόλου.

Ἄμια καλλιτέρα, σωφρονεστέρα, ἀληθεστέρα ἀντίληψις τῆς ζωῆς καὶ ιστορίας, τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, αὐτῆς τῆς θρησκείας, πρέπει νὰ λάβῃ τὴν θέσιν σκληρῶν δογματίων, τὰ ὅποια διηθύναν καὶ ἐφρόδιον τὸ πνεῦμά μας ἀρκετὰ ἤδη. Εἶνε καιρὸς νὰ διαδοθῇ ἡ θρησκεία τοῦ Ἰησοῦ.

Ἀπέναντι τοῦ ὑψομένου ρεύματος τῆς νοσημοσύνης ἡγέρθη ἕνα κῦμα ἡμιμαθείας. Πλήρεις ἱεροῦ ζήλου οἱ ἀρχηγοὶ τῆς ἀντιδράσεως ζητοῦν τὴν κεφαλὴν κάθε Ἰωάννου Βαπτιστοῦ, ὁ ὅποιος τολμᾷ νὰ διακηρύξῃ τὴν ἔλευσιν μίᾳς νέας ἐποχῆς. Κανεὶς διδάσκαλος δὲν εἶνε ἀσφαλὴς ἀπὸ τὴν ἀνάκρισιν. Ὅταν τελειώσῃ, ἐὰν ἐπιτύχῃ, τὸ φῶς τῆς μαθήσεως θὰ ἔχῃ οὐνοὺς εἰς θρησκευτικὰ κολλέγια καὶ αἱ κεναὶ αἰθούσαι παραδόσεων θὰ ἱσταται εἰς μεσαιωνικὸν σκότος.

Ὅταν οἱ 450 αὐτοὶ Βαπτισταὶ ἱεροκήρυκες ἐξέλθουν διὰ νὰ κηρύξουν εἰς τὰς ἐκκλησίας τῶν θὰ διαδώσουν τὰς ιδέας τοῦ καθηγητοῦ Σλέτεν. Αὐτὸ εἶνε ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον στενοχωρεῖ τοὺς συμβούλους τοῦ Κολλεγίου, οἱ ὅποιοι σοβαρῶς πιστεύουν εἰς τὸν Σάταν, καὶ τὰ κέρατα καὶ τὴν οὐράν του καὶ οἱ ὅποιοι κλείουν τοὺς οφθαλμοὺς εἰς τὰς ἀφθόγους ἀποδείξεις, ὅτι ἡ ιστορία τῆς Δημιουργίας δὲν ἡμπορεῖ νὰ εἶνε ἄλλως τῇ διηγείται ἡ Βίβλος.

Η ΤΕΧΝΗ ΤΟΥ ΣΚΕΠΤΕΣΘΑΙ

ΑΙ ΙΔΕΑΙ ΤΟΥ ΔΟΚΤΟΡΟΣ ΚΑΠ

Ἡ ζωὴ εἶνε μεγάλη ἐξιδανικεύουσα συνειδήσεις. Ὁ βράχος ἐξιδανικεύθη εἰς γεωμετρικὴν μορφήν, τὸ φυτὸν εἰς μορφήν, εἰς δὲ νάμιν ὁ ἀνθρώπος εἰς μορφήν εἰς δὲ νάμιν καὶ ἰδανισμόν. Οὕτως εἶνε τὸ δημιουργικὸν ζῶον. Τὸ ὥραιότερον τὸ πρὸς ἰκανοποιητικὴν τῆς ψυχῆς προᾶγμᾶ εἰς πὸν κόσμον εἶνε ἡ τέχνη τοῦ σκέπτεσθαι. αὐτὸ δὲ μόνος ὁ ἄνθρωπος ἡμπορεῖ νὰ τὸ κατορθώσῃ.

Αὐτὰ εἶπεν ὁ περίφημος κορυφαῖος καὶ συγγραφεὺς τοῦ βιβλίου «Οἱ ἀσθένες μας καὶ ἡ ἀνάπτυξις των» Δόκτωρ Κάπ, εἰς τὴν ἐν Ἀγίῳ Φραγκίσκῳ διάλεξίν του.

Ἡ ὕψις προσέρχεται ἐκ φνοὶ καὶ συνθηκῶν, εἶπεν ὁ ἐπιφανὴς ἐπιστήμων, ἡ δὲ ἀσθένεια δὲν εἶνε ἀσθένεια, ἀλλὰ ἀπαγόρευσις, ἐμπόδιον τῆς ὕψις. Ἡ ἐπιστήμη ἐξῶθεν σκεπάζουσα τὴν ἀσθένειαν, ἥδη σπουδάζει τὴν ὕψιν.

Ἡ τέχνη τῆς ζωῆς, ἡ πλήρης κατανόησις τῆς ζωῆς καὶ τῶν ἐκ φροσέων τῆς. Ἡ ἀμάθεια καὶ ἡ δευσιδαιμονία μας ὑποβάλλουν μῖσος, φόβον, φρόνον, πολέμους, ὅλα τὰ πράγματα τὰ ὁποῖα ἐμποδίζουν τὴν τελειότητα τῆς ζωῆς. Ἐνίστιτε καλοῦμεν κοσμικὴν συνειδήσιν τὴν δυνάμιν ἐκείνην ἐντὸς ἡμῶν, τὴν αἰωνίαν ἀλλαγὴν, τὴν αἰωνίαν κίνησιν ἥτις προσπαθεῖ νὰ οἰκοδομήσῃ. Εἰς ὁμαλὰ μέρη, καθὼς καὶ εἰς θρασυὰ μέρη, βλέπομεν ἄνθρωπον. Διὰ αὐτὸν ἡ φύσις εἶνε διατεθειμένη νὰ ἐκφράξῃ ἐαυτὴν παντοῦ.

Πῶς εἴμεθα ἐνσυνείδητοι; Εἰς τὰς ἐννοίας. Εἶνε αἱ αἱ ἱεραὶ. Ἐκείνοι οἱ ὁποῖοι δὲν ἐνισχυοῦν εἰς ὅλας τὰς ἐννοίας πλήρως, δὲν ἔχουσι ζήσιν.

Ἐχομεν τὰ πάντα, τὸ μόνον ποῦ ἀρκεῖται νὰ πράξωμεν εἶνε νὰ γίνωμεν περισσότερον ἐνσυνείδητοι, καὶ αὐτὸ δύνανται νὰ γίνῃ μόνον διὰ τῆς ἀναπτύξεως τῶν ἐσωτερικῶν μας δυνάμεων, αἱ ὁποῖαι μᾶς δίδουν τὴν αἰσθησὶν μιᾶς ἀγαπῆτης ἀπάρεσως παραπλεῖρας μας, τὴν δυνάμιν νὰ βλέπωμεν τὰς δύσεις τοῦ ἡλίου, νὰ μυρίζωμεν τὰ ἄνθη, νὰ ἀκούωμεν τὸν γέλωτα τῶν παιδίων.

Αἱ δυνάμεις αὗται εἶνε ἡ τέχνη τῆς ζωῆς. Ὁ Παπαῖ καὶ ὁ Μιχαήλ Ἀγγελοὶ δὲν ἤρχισαν τὰς εἰκόνας χωρὶς βαθεῖαν γνῶσιν τῆς ζωγραφικῆς· δὲν δυνάμεθα νὰ ἐργασθώμεν διὰ τὴν ἀνύψωσιν τῶν ὑπάρξεων μας, ἄνευ γνῶσεως τῶν δυνάμεων αὐτῶν. Ὁ καλλιτέχνης ἔχει ἰδανικὰ ὅταν ἀρχίσῃ τὴν ἐργασίαν του. Ἐχετε καὶ σῆς ἰδανικὸν τοῦ σώματός σας καὶ τῆς ἐστίας σας;

Τὸ παῖξιν, τὸ ἐργάζεσθαι, τὸ ἀναπαράγειν ἀνήκει εἰς ἄνθρωπον καὶ εἰς ζῷα ὁμοίως. Τὸ δημιουργεῖν ἐδόθη μόνον εἰς τὸν ἄνθρωπον. Αὐτὸ τὸν καθιστᾷ θεῖον. Ὁλίγοι ὅμως ἄνθρωποι σκέπτονται πραγματικῶς. Οἱ πλεῖστοι μιμοῦνται. Εἶνε φωτογράφοι, λαμβάνοντες ἐντυπώσεις καὶ μεταδίδοντες αὐτάς. Ἐπὶ τοῦ παρόντος μόνον τὸ ἐν δέκατον τῆς διανοίας εὐρίσκεται ἐν χρῆσει.

ΤΑ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΑ ΜΑΣ ΙΔΡΥΜΑΤΑ

ΑΣΤΛΟΝ ΑΝΙΑΤΩΝ

(Ἰδιαιτέρᾳ ἐρευνᾷ τοῦ «Θησαυροῦ» δ'· εἰδικῆς τακτικῆς συνεργάτιδος)

φοῦ ἀνελάβομεν νὰ γνωρίσωμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας τὰ διάφορα φιλάνθρωπικὰ ἱδρύματα, ὅπου ἀπ' ἐνὸς μὲν διὰ τῆς προστασίας τῆς πολιτείας, ἀπ' ἐτέρου δὲ διὰ τῆς ἀγαθοεργίας ἐν γενῶν ψυχῶν ἀνα

κουφίζονται δυστυχῶσαι ὑπάρξεις δὲν ἦτο βέβαιον νὰ παραλείψωμεν τὸ Ἀστυλὸν τῶν Ἀνιάτων.

Τὸ παρὰ τὴν ὁδὸν Πατησίων Ἀστυλὸν τοῦτο ὅπου οἱ πάσχοντες ἐκ διαφόρων ἀνιάτων ἀσθενεῶν εὐρίσκουσιν ἀνακούφισιν εἰς τοὺς πόνους των καὶ προστασίαν, ἥτις τόσον μεγαλοψύχως προσφέρεται πρὸς αὐτοὺς μέχρι τέλους τοῦ βίου των, εἶναι πράγματι ἓνα ἀπὸ τὰ πλέον ἀγαθὰ ἱδρύματα.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ ΤΟΥ ΑΣΤΥΛΟΥ

Τὸ Ἀστυλὸν λειτουργεῖ ἤδη πρὸς τριάκοντα ἔτων. Τὴν ἀρχικὴν σκέψιν τῆς ἱδρύσεως συνέλαβον μερικαὶ κυραὶ, μετὰξὺ τῶν ὁποίων ἀναφέρονται τὰ ὀνόματα γνωστὰ θύματα εἰς αὐτὴ ἀγαθοεργὸν πρᾶξιν τῶν κ.κ. Ναταλίας Σούτσου, ἥτις ὑπῆρξεν καὶ ἡ πρώτη πρόεδρος αὐτοῦ, Εὐφρ. Βαλλιάνου, Ἑλένης Νεγρε-

πόντη, καὶ Μπέσσης Μάσσωνος αἱ ὁποῖαι ἐπιθυμοῦσαν νὰ προσταύσου, νεαράν κόρην ὀνομαζομένην Μόσχαν, ἥτις περιεπλανᾶτο ἀνὰ τὰς ὁδοὺς ἄνευ τῆς παραιμιολογίας προστασίας.

Αὕτη ὑπῆρξε ἡ πρώτη προστατευομένη τοῦ Ἀστυλοῦ τὸ ὁποῖον κατ' ἀρχὰς ἐγκατεστάθη εἰς μικρότατον οἰκίσκον ἀποτελούμενον ἐξ ὀλίγων μόνον δωμάτων καὶ καίμενον παρὰ τὸν Ἅγιον Λουκά. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὅμως αὐξανόμενον τοῦ μικροῦ κεφαλαίου, τὸ ὁποῖον ἀπετέλεσε τὴν ἀρχικὴν περιουσίαν τοῦ Ἀστυλοῦ, διὰ διαφόρων δωρεῶν, καὶ αὐτῶν ἐξανομένων συγγενῶν τῶν ἀνιάτων τὸ ἱδρυμα μετεκομίσθη εἰς μεγαλειότερον κτίριον καὶ ἐκ νέου εἰς ἕτερον μέγιστον ὅπου πρὸ δέκα περίπου ἔτων ἐγκατεστάθη εἰς τὸ σημερινόν, ἐκτεταμένον κτίριον ἀπορροφῶν πᾶσι τοῦ Ἀστυλοῦ ἀντὶ 160000 δραχμῶν. Ἐκ τοῦ ποσοῦ τούτου αἱ 60 χιλιάδες προσφέρθησαν ὑπὸ τῆς κ. Μαρίας Δραγοῦμη, τῆς ὁποίας ὁ σύζυγος ἀποθνήσκων ἔφηκε ἑτέρας 10000 ὑπὲρ τοῦ ἱδρυματος.

Ἡ θέσις εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκεται σήμερον τὸ κτίριον εἶναι θαυμασική, πολὺ ὑγιεινὴ, με καθαρὸν αἶμα πανταχόθεν καὶ μὴ μεγάλην ἀλλ' ἡ περιβάλλει.

ΚΥΡΙΩΤΕΡΟΙ ΔΩΡΗΤΑΙ

Αἱ κ.κ. Ἑλένη καὶ Ὑπατία Παρῶ

δη, Φ. Ζαρείφη, 'Ελένη Ζαρίφη, Εὐφροσ. Βαλλιάνου, 'Ελένη Νεγρεπόντη, Α. Μιχαηλοῦ, Χαρίκλεια Σταμέλη, Βιργινία Σκυλίτση καὶ ἄλλα πολλὰ αἰτινες προσέφερον κατὰ καιροῦς καὶ μερικὰ ἐξ αὐτῶν ἐξαιρουμένων νὰ προσφέρουν πρὸς ἀνὰ κατὰ σεβαστά.

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ ΚΑΙ ΜΕΛΗ ΑΥΤΟΥ

Τὸ νῦν συμβούλιον τὸ ὁποῖον φροντίζει διὰ καθὲ τι τὸ σχετικὸν καὶ τὴν ἐσωτερικὴν διοίκησιν τοῦ 'Ιδρύματος ἀπαρτίζεται ἀπὸ τὰς κ.κ. 'Ελένη Νεγρεπόντη ὡς πρόεδρον, Βιργ. Καλλιᾶδην ὡς ἀντιπρόεδρον, 'Ασπασίαν Σαμιωτάκη ὡς ταμίαν. Ἡ κυρία Ναταλία Σούτσου εἶναι πάντοτε ἐπίτιμος πρόεδρος τοῦ 'Ασύλου. Μέλη δὲ τοῦ Συμβουλίου εἶναι ἡ κ. Καλλιρ. Παρρὲν, Εὐθελία Λαμπάκη, 'Αθηνᾶ Σταθάτου, 'Αρτεμις. Πουρνάρα, 'Ελένη Βαφειοδάκη, Καίτη Κομάρα, Μαρία Μικροβλάκη, 'Ιουλίττα Μηταράκη, Κορηλ. 'Εμπερίκου, Μαρία Καραπάνου, Αἰμιλία Καλλιγὰ καὶ Αἰκατερίνη Δρόσου.

Ὡς διευθύντρια τοῦ 'Ιδρύματος ἡ το μερὶς πρὸ ὀλίγου ἡ κυρία Καλλιόπη Παπαδάκη ἡ ὁποία καὶ ἀνέλαβε τὴν διευθύνσιν τοῦ 'Ασύλου, ἀπὸ τὰς ποῶτας ἡμέρας τῆς ἰδρύσεώς του. Ἦδη δὲ τῆς ὑγείας τῆς μὴ ἐπιτεροπύσης υπερβολικὴν κόπωσιν ἔξαιρουμένη μὲν νὰ παρακινήν ἐντὸς τοῦ 'Ιδρύματος, ἀλλὰ ὡς ἐπίτιμος πλέον διευθύντρια, μὲ διευθύντρια τὴν κ. 'Ελένην Λεχοῦρη.

Ἡ ἐπισκεψὶς μας εἰς τὸ Ἀσυλόν

Μετέβημεν εἰς τὸ 'Ασυλόν καὶ μᾶς δέχθη ἡ κυρία Λεχοῦρη, ἐν-

τὸς ὀλίγου δὲ ἦλθε εἰς προϋπάντησιν μας ἡ κυρία Μουσουδάκη. 'Εξηγήσαμεν εἰς ἀμφοτέρας τὸν σκοπὸν τῆς ἐπισκέψεώς μας καὶ εὐχαρίστως ἐδέχθησαν νὰ μᾶς δώσουν τὰς πληροφορίας πού ἐζητήσαμεν ἀπ' αὐτάς.

Ἡ κ. Μουσουδάκη, ἡ ὁποία ἔχει ἀφιερῶσαι ὅλην τὴν ἀγάπην εἰς τὸ 'Ασυλόν μᾶς ἐτόνισε τὴν μεγάλην ἐργασίαν καὶ ἀφοσίωσιν πού προσφέρουν εἰς αὐτὸ αἱ κυρίαι ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς κυρίας 'Ελένης Νεγρεπόντη, καὶ τὴν πρὸς αὐτάς ἀγάπην τῶν διαταγμένων ἐν τῷ 'Ασύλῳ, οἵτινες ἀνέρχονται εἰς 120 περίπου.

Ἐντὸς ὀλίγου ἡ κυρία Λεχοῦρη λαμβάνει τὴν καλωσύνην νὰ μᾶς ὀδηγήσῃ ἀνά τὸ 'Ασυλόν. Ἡ ἐντύπωσις πού ἀπεκομίσκαμεν εἶνε ἀρίστη.

Κοιτῶνες μεγάλοι καὶ πολὺ τακτικοὶ ἐκτείνονται ἐκατέρωθεν τοῦ διαδρόμου. Τοὺς ἐπισκεπτόμεθα ἔναντι πρὸς ἕνα καὶ χαριετίζομεν τοὺς ἀσθενεῖς.

Συνδιαλεγόμεθα ἐπ' ὀλίγον μ' ἕνα δυστυχῆ ὁ ὁποῖος καθὼς ὁ ἴδιος μᾶς διηγείται εἶναι ἐκεῖ κατὰκειτος ἀπὸ τὸ 1915, πάσχων ἀπὸ παρόλυσιν, ἡ ὁποία δὲν τοῦ ἐπιτρέπει οὐδὲ τὴν παραμικρότερη κίνησιν. Ἐν τούτοις, μὲ τὸ βλέμμα ἐστραμμένον πρὸς τὰ ἄνω, διότι οὔτε τὴν κεφαλὴν δὲν δύναται νὰ στρέψῃ, ἀπαντᾷ μὲ πολὺ πνεῦμα εἰς τὰς ἐρωτήσεις μας, ἀσπείζεται καὶ δίδει τὴν ἐντύπωσιν ἀνθρώπου ὅστις βλέπει τὴν ζωὴν φιλοσοφῶν.

Πάρκα κάτω κάποιος γεροντάκι μᾶς καλησπερίζει, τὸν ἐρωτοῦμε ἀπὸ τί πάσχει.

— Γεράματα παιδί μου, γεράματα ! Εἶμαι 90 χρόνων. Ἄς εἶναι

καλὰ αἱ κυρίαι μας πού μᾶς δίδουν προστασίαν.

Ἐντὸς ὀλίγου ἀνερχόμεθα εἰς τὸν ἄνω ὄροφον ὅπου εὐρίσκονται οἱ κοιτῶνες τῶν γυναικῶν. Κε' ἐκεῖ ὅλαι μᾶς δέχονται μὲ καλὰ λόγια. Γρη οὔλεις μᾶς δίδουν τὴν εὐχὴ τους, κορίτσια νέα καταδικασμένα ἦδη ἀπὸ τὴν παιδικὴν τους ἡλικίαν, μᾶς χαιροῦν καὶ αὐτὰ τὰ δύστυχα μὲ καὶ ποια πίκρα ὅμως εἰς τὸ μαρμαίνο πρόσωπό τους. Καὶ μελαγχολοῦμεν, αἰσθανόμεθα ἀληθῆ θλίψιν ἀναλογιζόμεθα ὅτι θὰ ὑπῆρξε ἐποχὴ καθ' ἣν τὰ δύστυχα αὐτὰ πλάσματα θὰ ἦσαν ζωηρά, θὰ ἔτρεχαν, θὰ ἐπηδοῦσαν, θὰ ἐγελοῦσαν...

Παρά τὴν δυστυχίαν τοὺς ὅμως ὅλοι ἔχουν ἕνα καλὸ λόγον διὰ τὰς κυρίας διὰ τὴν κυρίαν Μουσουδάκη,

Α. Ο. Δ. Ο. Τ. Ι. Κ.

Μετὰ τὴν πρὸ καιροῦ ἤδη ἀγγελθεῖσαν ὑποψηφίότητα τοῦ τῶς Κορπιντς διὰ τὴν θέσιν Προέδρου τῆς Δημοκρατίας ἐν Γερμανίᾳ ἤρχισεν ἤδη νὰ κοινολογῆται ἐκεῖ καὶ ἄλλη γερμανικὴ εἰδησις.

— Αὐτὴν τὴν φορὰν πρόκειται περὶ τοῦ Διαδόχου τῆς Βαυαρίας, τοῦ διαδοχικοῦ καταστροφῆς τοῦ Βελγίου πρίγκιπος Ροῦπρεχτ.

— Ἡ υποψηφίότης τοῦ Βαυαρῶν Διαδόχου ἔχει πολλὰ περισσότερα πιθανότητος ἐπιτυχίας ἀπὸ τὴν τοῦ Πρώτσου.

— Ἐν πρώτοις ὁ υἱὸς τοῦ Καίσερος ἔχει πλείστας ἀντιπαθείας καὶ εἰς αὐτὴν ἀκόμη τὴν Πρωσίαν, λόγῳ τῶν πρὸ τοῦ Βερντέν στρατηλατικῶν του κατορθωμάτων.

— Ἐξ ἄλλου δὲ ὁ Ροῦπρεχτ ὑποστηρίζεται ὅχι μόνον ὑπὸ τῶν Βαυαρῶν καὶ τῶν κατοίκων ὁλοκλήρου τῆς

διὰ τὴν κυρίαν Λεχοῦρη τὴν ὁποίαν ὑπεραγαποῦν.

ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑΤΙΚΑ

ΠΕΡΙΠΤΕΡΑ

Ἡ ἐπισκεψὶς μας δὲν περιορίσθη μόνον εἰς τὸ Κεντρικὸν Κτίριον, ἀλλὰ καὶ εἰς διάφορα περίπτερα, ἀνεγερθέντα εἰς τὸν περίβολον ὡς τὸ τῆς κυρίας Πουρνάρᾳ, συμβόλου, μὲ 88 κλίνας, τὰς ὁποίας ἡ ἰδίᾳ συντηρεῖ, τῆς κ. Οἰκονόμου μὲ 10 — 15 κλίνας, τοῦ κ. Σβολοπούλου μὲ 4 καὶ ἄλλα.

Παντοῦ εἶδαμεν νὰ ἐπικρατῇ τὰ ξίς, καθαρότης καὶ οἱ δυστυχεῖς ἀσθενεῖς καταδικασμένοι νὰ μὴ ἴκθουν ποτὲ, αἰσθάνονται ὅσον τὸ δυνατὸν ὀλιγώτερον τὴν σκληρὰν δοκιμασίαν εἰς τὴν ὁποίαν ὑπόκεινται.

M. X. ΛΟΥΡΙΩΤΟΥ

βαυαρικοῦς Νοτίου Γερμανίας, ἀλλὰ καὶ ὑφ' ὅλων τῶν καθολικῶν Γερμανῶν, οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦν τὸ συντηρητικὸν στοιχεῖον.

— Ἡ «Γερμανικὴ Ἱατρικὴ Ἐπιθεωρησις» δημοσιεύει μίαν μελέτην τοῦ στατιστικοῦ Καίσερλινκ περὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐρυθρῶν αἰμοσφαίρων μας.

— Εἰς πέντε λίτρας αἵματος (τὴν συνήθη ποσότητα δι' ἕνα ἀνθρώπινον σώμα) περιέχονται 23 τρισεκατομμύρια ἐρυθρῶν αἰμοσφαίρων.

— Ἐὰν τὰ αἰμοσφαίρια αὐτὰ ἐπαποθετοῦν κατὰ σειράν τὸ ἐν παρῷ τὸ ἄλλο, θὰ ἀποτελοῦν μίαν γραμμὴν μήκους 187,000 χιλιομέτρων δυναμένη νὰ περιβάλῃ τετράκις τὴν περιφέρειαν τῆς γῆς.

— Μόνον διὰ νὰ τὰ μετρήσῃ κανεῖς (ὑπολογιζομένων 10 ἀνὰ δευτερόλεπτον) θὰ ἐχρειάζετο 80,000 ἔτη.

ΠΡΟ 12000 ΕΤΩΝ

Η ΧΑΜΕΝΗ ΧΩΡΑ

ΕΥΡΙΣΚΕΤΑΙ ΘΑΜΜΕΝΗ ΕΙΣ ΤΟΝ ΩΚΕΑΝΟΝ

ία μεγάλη χώρα με εκατομμύρια κατοίκων, ένας μέγας άγνωστος πολιτισμός, ένα λαμπρόν κράτος του παρελθόντος, όλα καταστραμμένα από σεισμόν, πύρ, καταλυσμόν. Όλα καταποντισμένα εις τὸν Ὠκεανόν. Αυτό είναι τὸ δράμα τοῦ κατακλυσμοῦ, τὸ ὁποῖον ἔγεινε γνωστὸν τελευταίως, χάρις εἰς δύο ἀνεξαρτήτους ἐξερευνητάς, οἱ ὁποῖοι ἠθέλησαν νὰ ἐξερευνησούν τὸ αἶνιγμα τῆς νήσου Ἥστορ, μὲς μικρᾶς ἡφαιστειώδους κορυφῆς εἰς τὸ μέσον τοῦ Εἰθηνικοῦ, 2.300 μίλλια μακρὰν τῆς ἀκτῆς τῆς Χιλῆς καὶ 1.500 μίλλια μακρὰν τῆς πλησιεστέρας κατοικημένης χώρας.

Ἀπ' οὗτου ἀνεκαλύφθη ὑπὸ τοῦ ναυάρχου Ρογκεβὴν τῷ 1772, ἡ νῆσος αὕτῃ διεγείρει διαρκῶς τὸ πνεῦμα τῶν ἀρχαιολόγων καὶ τὴν φαντασίαν τῶν ρομαντικῶν. Διότι ἐκεῖ, εἰς τὰς πλευράς, αἱ ὁποῖαι βλέπουν πρὸς τὸν ἀπέραντον Ὠκεανόν, εὐρίσκονται πελώρια ἐξέδρα, κοιμμένοι ἀπὸ τὸν πορῶδη βράχον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἀποτελεῖται κατὰ τὸ πλεῖστον ἡ νῆσος. Αἱ ἐξέδρα αὐταὶ ἔχουν

πλάτος καὶ ὕψος ἀπὸ 20 ἕως 30 πόδας καὶ ἑκατοντάδας πόδας μῆκος. Διὰ τὴν κατασκευὴν τῶν δὲν ἔχον σιμοποιηθῆ κολλητικὴ ὕλη, ἀλλὰ τὰ διάφορα τεμάχια ἐνοῦνται θαυμάσια καὶ τὸ σχῆμά των εἶναι τέλειον.

Ἀκόμη πλέον ἀξιόλογα καὶ ἀπὸ τὰς μεγάλας αὐτὰς ἐξέδρας εἶνε τὰ μεγάλα πέτρινα ἀγάλματα, τὰ ὁποῖα εὐρίσκονται ἐπάνω εἰς αὐτάς, μερικὰ ὄρθια, μερικὰ οἰγμένα καὶ σπασμένα, μερικὰ ἀτελείωτα. Εἶναι πελώρια ἀγάλματα ἄλλοκοτοι ἀνθρώπινοι προτομαί, αἱ ὁποῖαι ἔχουν ὕψος ἀπὸ 6—68 πόδας καὶ βλέπουν ἔξω πρὸς τὴν θάλασσαν μὲ ἀνεξερεύνητα, τυφλὰ μάτια.

Ποῖα ἀρχαία φυλὴ κατεσκεύασε τὰ ἀξιόλογα αὐτὰ δειγμάτων γλυπτικῆς; Βεβαίως ὄχι οἱ Πολυνῆσιοι, οἱ ὁποῖοι ζοῦν τώρα εἰς τὴν νῆσον Ἥστορ, διότι δὲν ἔχουν καμμίαν ἰδέαν περὶ γλυπτικῆς καὶ θεωροῦν τὰ ἀρχαία αὐτὰ ἀγάλματα ὡς «τὰ χειροτεχνήματα τῶν Θεῶν». Τὸ αἶνιγμα αὐτὸ ἀπησχόλησεν ἐπὶ πολὺ δύο ἐξερευνητάς ἰδιαιτέρως, τὸν καθηγητὴν Μὴκ Μίλλαν Μπράουν, περὶφημον ἐπιστήμονα τῆς Εὐρώπης καὶ τὸν κ. Φράνκ Μπόρνετ, ἀρχαιολόγον, ὁ ὁποῖος διήλθε τὰ τελευταῖα εἴκοσι πέντε ἔτη εἰς τὰς Νοτίους θαλάσσας καὶ τὴν Νότιον Ἀμερικήν.

Καὶ οἱ δύο ἐξέδωκαν δηλώσεις, δίδοντες μίαν περιλήψιν τῆς ἐργασίας των ἐπὶ τοῦ προβλήματος, καὶ οἱ δύο δὲ ἔφθασαν εἰς τὸ καταπληκτικὸν συμπέρασμα: ὅτι τὰ λείψανα τοῦ Ἥστορ ἀνήκουν χωρὶς ἀμφιβολίαν, εἰς μίαν μεγάλην χώραν τοῦ Εἰθηνικοῦ, ποῦ κατεποντίσθη εἰς τὸν Ὠκεανόν, κατὰ τινὰ κατακλυσμόν.

Ἐκτὸς τὴν κατάστασιν μερικῶν εἰκότων, αἱ ὁποῖαι ἔμειναν ἀτελείωτοι κατὰ παράδοξον τρόπον, γράφει ὁ καθηγητὴς Μπράουν, φαίνεται σχεδὸν βέβαιον ὅτι ἡ ἐργασία ἐγκατελείφθη ἀποτάμως.

* *

Μία χαμένη χώρα, ἓνα ἐξαφανισθὲν κράτος, ἓνας καταποντισθεὶς πολιτισμός, ἀναπαύομενος εἰς τὸν πυθμένα τοῦ Ὠκεανοῦ. Ὑπενθυμίζει μίαν ἱστορίαν, τὴν ὁποίαν διηγῆται πρῶτος ὁ Πλάτων, ὁ ὁποῖος ἠκούσεν ἀπὸ μερικῶν Αἰγυπτίων ἐπιστήμονας, ὅτι 9000 ἔτη πρὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Σόλωνος, ὑπῆρχε μία μεγάλη χώρα ἔξω ἀπὸ τὸ Στεγὸν τοῦ Γιβραλτάρ, μία χώρα τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι εἶχον ἀναπτύξει ἓνα τέλειον κυβερνητικὸν σύστημα ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ὅλοι ἦσαν εὐχαριστήμενοι καὶ εὐτυχεῖς. Ἡ χώρα αὕτη ὀνομάζετο Ἀτλαντὶς καὶ οἱ κάτοικοι τῆς ὀπείταξαν ὅλα τὰ ἔθνη τῆς Μεσογείου ἐκτὸς τῶν Ἀθηναίων. Κατόπιν ἦλθεν ὁ τρομερὸς κατακλυσμός, καὶ ἡ Ἀτλαντὶς, μία χώρα μεγάλη ὅσον ἡ Μικρὰ Ἀσία καὶ Λιβύη, κατεποντίσθη μὲ ὅλους τοὺς κατοίκους τῆς εἰς τὸν Ὠκεανόν, ὁ ὁποῖος ὀνομάζεται τώρα Ἀτλαντικὸς.

Κατὰ τοὺς εἴκοσι τέσσαρας αἰῶνας ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Πλάτωνος ἔγιναν πολλαὶ σκέψεις καὶ μελέται

περὶ τῆς ἱστορίας αὐτῆς, ἀλλὰ τίποτε δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀποδειχθῇ. Δὲν ἔχομεν γεγονότα, οὔτε λείψανα, μόνον ὁράματα, ὅπως ἡ καταποντισμένη λαμπρὰ πόλις, τὴν ὁποίαν περιέγραψεν ὁ Ἰούλιος Βέρν εἰς τὴν ψευδοεπιστημονικὴν του μυθιστορίαν «Εἰκόσι Χιλιάδας Λεύγας ὑπὸ τὴν Θάλασσαν».

Εἰς ὁρισμένα μέρη τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς ὑπάρχουν ἔχνη πολιτισμοῦ, ὁ ὁποῖος εἶναι βέβαια ἀρχαίωτερος τοῦ πολιτισμοῦ τῶν Ἰνκας, τῶν Ἰνδῶν τοὺς ὁποῖους εὗρον οἱ πρῶτοι Εὐρωπαῖοι ἐξερευνηταὶ τὸν 16ον αἰῶνα. Τὰ ἔχνη αὐτὰ εἶναι διὰ ἀφόρων εἰδῶν. Πρῶτον εἶναι ἡ γλῶσσα Νάχαλ, ἡ ὁποία δὲν ὁμοιάζει μὲ καμμίαν ἄλλην καὶ εἶναι ἐπομένως λείψανον μᾶς υπερβολικῆς ἀρχαίας καὶ ἀνεξερετήτου γλώσσης. Δεύτερον, τὰ γράμματα τῶν προστοιχίων Νοτίου Ἀμερικανῶν εἶναι διαφορετικὰ ἀπὸ κάθε ἄλλης γνωστῆς φυλῆς, ἀρχαίας ἢ νεωτέρας. Τὸ ἴδιον ἀληθεύει καὶ διὰ τὰ προ-Κολομβιανὰ ἐρεῖται; τὰ ὁποῖα εὐρέθησαν εἰς τὸ Γιουκατάν. Ἀκόμη, χρονία ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ἔζων εἰς τὴν Νότιον Ἀμερικήν, τοῦλάχιστον 500 ἔτη πρὸ τῆς ἀνακλύψεως τῆς μετεφέρθησαν τελευταίως ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ Μάουζελ Σεβὺλ τοῦ Πανεπιστημίου Κολομβίας. Εἰς τὰ χρονία αὐτὰ εὐρέθησαν δόγματα γεμισμένα μὲ ἓνα μεταλλικὸν μῆγμα καὶ συνεπυκνωμένα μὲ χρῶμα ἀπὸ μεταλλόν, ὅμοια μὲ τὰ καλὰ λίτρα ὁδοντο-ατρίκα ἔργα τῆς σήμερον.

Τέλος ὑπάρχουν τὰ παραδείγματα τῆς γλυπτικῆς τῆς ἀρχαίας Νοτίου Ἀμερικῆς, τὰ ὁποῖα δὲν ὁμοιάζουν με τίποτε εἰς τὸν κόσμον, παρὰ μόνον μὲ τὰ ἀγάλματα τῆς νήσου Ἥστορ.

Τὰ συμπερόδοματα εἶναι ὅτι μία μεγάλη ἔκτασις γῆς ἦν ὡς καίποτε τὴν ἀκτὴν τῆς Χιλῆς μὲ τὰς Δυτικὰς Νήσους.

Διὰ τὴν ἀνασχηματίσιν τὴν καὶ νῦν μίαν σύντομον περιγραφὴν τῆς «Χαμένης χώρας τοῦ Εἰρηνικοῦ», δὲν εἶναι πολὺ δύσκολον. Πρὶν ἀπὸ πολλοὺς αἰῶνας πρὸ 12 χιλιάδων περὶ τοὺς ἐτῶν, εἰς μίαν τοιαύτην χώραν κατῴκουν ἄνθρωποι ἀρκετὰ ἐπολιτισμένοι, τοῦλάχιστον ἕνας λαὸς τοῦ ὁποίου αἱ θρησκευτικαὶ πεποιθήσεις τὸν ἔκλειαν νὰ ἀνεγείρῃ ἡ

ἑξέδρα καὶ ἀγάλματα. Κατόπιν ἦλθε μία τρομερὰ φυσικὴ καταστροφή. Τὸ δυτικὸν μέρος τῆς χώρας ἐβυθίσθη εἰς τὸν ὠκεανὸν καὶ ἀφῆκε μόνον μίαν κορυφὴν ἀπὸ τὸ ὑψηλὸν τερον τοῦ ἡφαιστείου ἐπάνω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης. Ἀλλ' ἡ κορυφὴ αὕτη, γνωστὴ τὴν ὥρην, ὡς νῆσος "Ἦσπερ, διεφύλαξε διὰ τοὺς αἰῶνας τοῦ μέλλοντος τὴν σιωπηλὴν ἀπόδειξιν τοῦ πολιτισμοῦ, ὁ ὁποῖος ἐξηφανίσθη.

A. O. Δ. O.

—Εἰς τὴν Ἰταλίαν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν Γαλλίαν, ὁ ἀριθμὸς τῶν γεννήσεων αὐξάνει ὁσημέραι. Καὶ λόγῳ τῆς ἀφθονίας αὐτῆς ἴσως τὰ παιδιὰ εἶνε... πολὺ εὐθηνά.

—Αὐτὸ τοῦλάχιστον ἀπεδείχθη ἐκ τῆς συλλήψεως ὑπὸ τῆς Ἀστυνομίας τοῦ Τουρίνου μιᾶς ἀλήτιδος, περὶ τῆς ὁποίας ὑπῆρχον θάσιμοι ὑπόψαι ὅτι εἶχε κλέψει ἐν περὶ τρεῖς ἀγοράκι.

—Ἐκείνη ὅμως προσαχρεῖσα ἐνώπιον τοῦ ἀνακριτοῦ, ἐπαρουσίασεν ἐγγράφους ἀποδείξεις καθ' ἃς τὸ ἀγοράκι τῆς ἐπωλήθη νομίμως ὑπὸ τῆς μητρὸς τοῦ ἀντὶ 100 λιρετῶν.

Εἰς τοὺς ἀριστοκρατικοὺς κύκλους τῆς Ρουμανίας γίνεται ἐπ' ἐσχάτων πολλὸς λόγος μὲ τὸν γάμον τοῦ υἱοῦ τοῦ ἐκ Τρανσυλβανίας ὑπουργοῦ τῆς Γεωργίας κ. Κωνσταντίνεσκο.

—Ὁ νεαρὸς Κωνσταντίνεσκο, καθ' ἣν ὥραν ὁ πατὴρ του ἐσχέπετο νὰ τὸν ὑπανδρεύσῃ μὲ γνωστὴν ἀριστοκράτιδα δεσποινίδα τοῦ Βουκουρεστί-

ου, ἐπροτίμησε νὰ σερβιρισθῇ μόνος του.

—Καὶ χωρὶς πολλὰς διατυπώσεις, ἐνυμφεύθη μίαν περικαλὴ Ἀθιγγανίδα, ἐξ ἐκείνων ποὺ πλανῶνται ἀνά τὰς Ρουμανικὰς ἐπαρχίας.

—Τὸ σκάνδαλον ἔκαμε μεγάλην ἐντύπωσιν εἰς τοὺς κοσμικοὺς κύκλους, τόσῳ μᾶλλον, καθόσον ὁ νεαρὸς Κωνσταντίνεσκο εἶνε κληρονόμος τῆς μεγαλειτέρας κτηματικῆς περιουσίας ἐν Ρουμανίᾳ.

—Ἡδὴ λέγεται ὅτι ὁ ἀπογοητευθεὶς πατὴρ δὲν θὰ ἀναγνωρίσῃ ποτὲ τὸν γάμον τοῦ υἱοῦ του.

D. ZIRUS & Cie

5 Rue de l'Archevêque 5
Alexandrie (Egypte)

Τραπεζιτικαὶ ἐργασίαι

Κλάδοι ἀντιπροσωπειῶν
Εἰσαγωγῆς καὶ Εἰξαγωγῆς

Η ΒΙΒΛΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

Εἰς τὴν βασιλικὴν βιβλιοθήκην τῆς Στοκχόλμης φυλάσσεται μετὰ ζηλοτύπου προσοχῆς καὶ ἐπιμελείας ἐν τεράστιον βιβλίον, τὸ ὁποῖον κοινῶς οἱ Σουηδοὶ ἀποκαλοῦν Βιβλίον τοῦ Διαβόλου.

Πλὴν τῆς παραδόξου καὶ ἀποβλητικῆς ταύτης ὀνομασίας, τὸ βιβλίον ἐκεῖνο καλεῖται καὶ ἡ Γιγαντιαία Βίβλος. Καὶ ὅπως ἀξίζει τὴν ὀνομασίαν τοῦ ταύτην.

Αἱ διαστάσεις του εἶνε μυθώδεις διὰ βιβλίον. Ἐχει μῆκος ἐννεήκοντα ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου καὶ πλάτος πενήκοντα, τὸ δὲ βάρος του εἶνε τοιοῦτον ὥστε ἀπαιτοῦνται τρεῖς ἄνθρωποι διὰ νὰ τὸ ἀνεγείρουν. Τὸ βιβλίον αὐτὸ τοῦ Διαβόλου ἔχει 309 σελίδας, καίτοι ἄλλοτε εἶχε 316. Τί ἔγινεν αἱ λοιπαὶ; Ἰδοὺ ἐν ἀπὸ τὰ μυστήρια τὰ ὁποῖα τὸ περιβάλλον.

Τὸ παράδοξον τοῦτο βιβλίον ἔχει τὴν σατανικὴν ιδιότητά γὰ καὶ ἐν φύλλον καὶ ἀραιότατα διαστήματα παρὰ τὴν ἀσχηροτάτην ἐπιμέλειαν μετὰ τῆς ὁποίας φυλάσσεται εἰς τὴν Βιβλιοθήκην.

Πολλάνκις οἱ βιβλιοφύλακες ἀπεφάσιον νὰ ἐξετάσωσι τὸ αἷτιον τῆς τοιαύτης ἀπωλείας, ἀλλ' αἱ προσπάθειαι τῶν ἀπέβησαν ἄγονοι. Καὶ ἐνεκα τοῦτου τὸ μυστήριον, τὸ ὁποῖον περιέβαλλεν εὐθὺς ἀπὸ τῆς γεννήσεώς του τὸ βιβλίον τοῦτο κατέστη ἀκόμη πικνότερον καὶ ἑλκυστικόν.

"Ἄλλο χαρακτηριστικὸν τοῦ βι-

βλίου τοῦτου εἶνε δι' ἔχει γραφῇ ἀποκλειστικῶς διὰ τῆς χειρὸς ἐνὸς καὶ μόνου ἀνθρώπου, τοῦλάχιστον ὡς πρὸς τὸ πρῶτον αὐτοῦ μέρος. Ἀλλὰ τὸ σπουδαιότερον χαρακτηριστικὸν τοῦ εἶνε δι' ἔγγραφῇ ἐπὶ περγαμνῆς καὶ ὑπολογισθέντος τοῦ μεγέθους του ἀπεδείχθη δι' ἔχρησιμοποίηθαι διὰ τὴν κατασκευὴν τῶν σελίδων του τὰ δέρματα ἑκατὸν ἐξήκοντα ὅρων!

Προκειμένου περὶ βιβλίου τοῦ γεγονότος τοῦτο ἠθέλην ἴσως χαρακτηρισθῇ ὡς ἐξεντελιστικόν, ἀλλ' ὅμως εἶνε ἀναμφισβήτητον.

Οἱ χαρακτῆρες τοῦ εἶνε καθαροὺς γοιθικοῦ καλλιστοῦ τύπου. Τὰ κεφάλαιά του εἶνε ἐκ χρυσοῦ, πεποικιλμένα διὰ χρωμάτων καὶ μικρογραφῶν, εἶνε δεδεμένον διὰ δερμάτος καὶ ξύλου δοῦντος στερεωτάτου τοῦ ὁποίου τὸ πάχος εἶνε τεσσάρων καὶ ἡμισσοῦ ὑφεκτιστοῦμετρον, κλείεται δὲ διὰ καλλιτεχνικῶς ἐπεξεργασμένων μεταλλῶν κλειδῶν.

Κατὰ τὴν περὶ τὴν παλαιότητα τῆς Στοκχόλμης τὸ βιβλίον αὐτὸ ἐρετρίθη ἀπὸ τοῦ παρὰ τὸν τῆς βιβλιοθήκης εἰς τὴν αὐτὴν καὶ ἐκ τῆς πάσης ταύτης ὑπόθεσιν ἀρκετὰς ζητίας, τὰς ὁποίας ἀργότερον ἐπιδέξιοι τεχνίται ἐφορτίσθησαν ὥστε διασωθῶσι. Καὶ εἰς τὸ ἐν τῶν ἀρσενῶν αὐτοῦ τὸ βιβλίον φέρεται εἶναι τὰ ἱερὰ κρίκον διὰ τοῦ ὁποίου κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν

μέσων αίωνων διήρχετο ἄλυστος μετ' ἡν ὁποῖαν τὸ βιβλίον ἦτο-πρὸς δεδεμένον διὰ τὰ προφυλάσσεται ἀπὸ τῶν κλέπτων.

Ἀλλὰ τί λοιπὸν περιέχει τὸ περιέργον καὶ μοναδικὸν εἰς τὸ εἶδος τὸν βιβλίον τοῦτο; Τὸ περιεχόμενον του εἶνε πολυποικίλον καὶ ἐντελὲς ἀνόμιον. Διότι ἄρχεται μετ' ἡν Παλαιὰν καὶ τῆς Νέαν Διαθήκην περιέχει τὴν Ἱστορίαν τῶν ἀρχαίων Ἰουδαίων καὶ Ἰουδαίου πολέμου ἀκολουθοῦν δὲ καὶ τὴν σημεῖωσις χρονολογικαὶ τοῦ Ἰσίδωρου τῆς Σεβίλλης, περιουμένου πολυμαθοῦς καὶ θεολόγου τῆς Ἰσπανίας ἀποθανόντος κατὰ τὸ ἔτος 636.

Καὶ ἀκολουθεῖ κατόπιν ἔργον τοῦ Ἰωαννικίου Ἰωάννου τὸ χρονικὸν τοῦ Κοσμᾶ, ἐν βιβλίον μετ' αμελείας, ἐν ἡμερολόγιον καὶ ἐν νεκρολόγιον πολυμύητον διὰ τὴν Ἱστορίαν τῆς Βοημίας, ἐν τέλει δὲ διάφοροι συνταγαὶ καὶ συμβουλαὶ καθολικαὶ περὶ θεραπείας τῶν νόσων καὶ ἀνευρέσεως τῶν ἐχθρῶν τῶν κλεπτῶν.

Τὸ ἡμερολόγιον τελειώνει κατὰ τὸ ἔτος 1224, ἐκ τοῦτον δὲ καθορίζεται καὶ ἡ ἡλικία τοῦ βιβλίου. Ὑπάρχουσιν ὅμως λόγοι διὰ τοὺς ὁποίους πιστεύεται ὅτι τὸ ἔργον ἐτελείωσε μετὰ τὸν ἔτος 1224 καὶ 1239. Ἐν τοῦτοις τὸ πρῶτον καὶ σπουδαιότερον μέρος τοῦ βιβλίου φαίνεται κατὰ πολλὴ ἀρχαίωτον, τοῦλάχιστον γραφὴν δύο αἰῶνας πρὸ τοῦ τελευταίου, ἦτοι μετὰ τὸν 900 καὶ 1000.

Ἀλλὰ ποῦ ἐγράφη τὸ παμμεγίστον τοῦτο βιβλίον; Ἰδοὺ καὶ ἄλλο ἐρώτημα εἰς τὸ ὅποιον ἡ ἀπάντησις φαίνεται δυσχερής. Καί-τοι ὅμως δὲν δύναται τις ν' ἀπαν-

τήσῃ μετ' ἀπολύτου βεβαιότητος, ὑποτίθεται ὅτι τὸ βιβλίον ἐγράφη εἰς τὸ μοναστήριον τῆς Βοημίας Πονδλαχίτης. Ἐν πάσῃ περιπτώσει μερικοὶ στίχοι τοῦ κειμένου τοῦ βιβλίου τοῦτον ἀποδεικνύουσιν ὅτι ὁ πρῶτος κάτοχος αὐτοῦ εὗρισκετο εἰς τὸ μοναστήριον ἐκεῖνο. Βραδύτερον ἐπιθυμοῦντες νὰ τὸ ἐθα-σφαλίσωσι κατὰ τῆς ἐπιδρομῆς τῶν ληστῶν, οἱ ὁποῖοι κατὰ τοὺς σκοτεινοὺς ἐκεῖνους χρόνους τῶν ἀρπαγῶν καὶ τῶν ἐπιδρομῶν τίποτε δὲν ἐσέβοντο, οἱ μοναχοὶ τοῦ Πονδλαχίτης τὸ παρέδωκαν εἰς τοὺς μοναχοὺς, οἵτινες εἶχον ὡς προνόμιον τὴν ἐκμετάλλεισιν τῶν πηγῶν τοῦ Σέδλις. Οἱ μοναχοὶ ἐν τοῦτοις τοῦ Σέδλις φαίνεται ὅτι δὲν εἶχον μεγάλην ἐκτίμησιν εἰς τὰ χειρόγραφα καὶ διὰ τοῦτο προετίμησαν νὰ τὸ πωλήσωσιν ἀπὸ τῆς δροσῆς τιμῆς εἰς τοὺς κατωκί-τους τοῦ Μπραουνάου.

Κατὰ τοὺς χρόνους ἐκεῖνους μέ-γας ἐγένετο λόγος περὶ τοῦ βιβλίου καὶ ὁ αὐτοκρατορὸς Ροδόλφος ὁ 18ος ὁ προστάτης τοῦ διασημοῦ ἱστοριογράφου Κατλερόν, γνωστὸς διὰ τὴν πρὸς τὰ γράμματα ἀγάπην τὴν ἠθέλησε νὰ τὸ ἴδῃ. Αἰεταξέ-λοιπὸν καὶ ἡ Βίβλος τοῦ Διαβόλου ἐκποιήθη εἰς τὴν Πράγαν, ὅπου παρέμεινεν εἰς τὴν Αὐτοκρατορικὴν Βιβλιοθήκην τοῦ 1648.

Τότε ἡ Σουηδία ἦτο μέγα στρα-τιωτικὸν Κράτος. Καὶ εἰς στρατη-γὸς Σουηδός, ὁ Καϊνιγγμαρκ, πολιορκῶν τὴν Πράγαν ἐγένετο κύριος τοῦ βιβλίου, τὸ ὅποιον ἀ-πέστειλεν ἐπὶ κοντινῶν εἰς τὴν Σουηδίαν, ὡς δῶρον σπανιῶτατον εἰς τὴν βασιλίαν Χριστιανῆς, ἡ ὅποια τὸ ἐπισπεύθη εἰς τὴν βι-βλιοθήκην, ὅπου εὗρισκεται μέχρι

σήμερον.

Ἀλλὰ διὰ τὸ χειρόγραφον γι-γάντιον τοῦτο βιβλίον καλεῖται «Βίβλος τοῦ Διαβόλου»;

Εἰς τὴν Πράγαν κυκλοφορεῖ ἀ-κόμη καὶ σήμερον μία διάδοσις, κατὰ τὴν ὁποῖαν εἰς μοναχὸς κα-ταδικασθεὶς εἰς θάνατον διὰ ἀπο-τροπαίον ἐγκλημα, ἐπρόκειτο νὰ πιωθῇ ζῶν ἐπὶ τὸν τοίχον. Καὶ ὅ-μως ἐπέτυχεν τὴν χάριν, παρνοὶ-σας αἰφνιδίως τὸ τεράστιον τοῦτο βιβλίον, τὸ ὅποιον συνέταξε καὶ ἀνέγραψεν ἐπὶ μᾶς καὶ μόνης νυκτός! Ἀλλὰ, βεβαίως τοῦτο ὑ-περέβαινε τὰς ἀνθρωπίνους δυνά-μεις. Διὰ τοῦτο ἐπιστεύθη, ὅτι ὁ μοναχὸς εἶχε συνεργὸν καὶ ὅτι ὁ συνεργὸς οὗτος ἦτο ὁ Διάβολος.

Ἐκτὸς τοῦ θρόλλου τοῦτον, εὐ-ρίσκεται εἰς μίαν σελίδα τοῦ βι-βλίου καὶ ἡ εἰκὼν τοῦ δαίμονος ἐν εἶδει ὑπογραφῆς του ἡ τοῦλάχιστον διὰ τὰ παραστήσῃ ὑπὸ ποίαν μορ-φὴν ἐνεφανίσθη ὁ διάβολος εἰς τὸν μοναχόν.

Ἄλλ' ἐπ' αὐτῇ καὶ ἄλλος θρόλ-λος πολυπλοκώτερος ἐξηγῶν τὴν σατανικὴν ὀνομασίαν τοῦ βιβλίου. Κατὰ τοῦτον, ὁ Διάβολος παρουσι-σθεὶς εἰς τὸ κελλὶον τοῦ ἐπισκε-σθέντος αὐτὸν κατὰ δίκον, ὁ ὁποῖος ἐπρόκειτο τὴν ἐπισκοπῆν νὰ πιωθῇ ζῶν, τὸν συνεβούλευσε νὰ μὴ φο-βῇται καὶ νὰ δεχθῇ μετὰ δάκρυος νὰ πιωθῇ, ὑποσχεθεὶς εἰς αὐτὸν ὅτι τὴν τελευταίαν στικτὴν θά ε-σώζεται.

Πράγματι, τὸ πρῶτ' ἡ ἐπισκο-πὴ ὅλοι οἱ ἄγιοι καλόγηροι ἦτοι μάθησαν διὰ τὰ παραστήσῃ εἰς τὸ μαρτύριον τοῦ συναδέλφου των. Οἱ κίςται εἶχον λάβει τὰ νυκτεῖα εἰς τὰς χεῖρας των καὶ ὁ ἡγευ-

μενος ἀνεγίνωσκε τὰς τελευταίας τῶν ψυχολογούντων εὐχάς, ὅτι αἰφνης ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ κωδο-νοσταίου τῆς μονῆς ἠκούσθη ἡ-χῶν ὁ μέγας κώδων κατὰ τρόπον διαβολικόν.

Ἐντρομοὶ οἱ κίςται ἀφήσαν τὰ νυκτεῖα των νὰ πέσωσιν ἐκ τῶν χειρῶν των καὶ αἱ εὐχαὶ διεκόπη-σαν εἰς τὰ χεῖλη τοῦ ἡγουμένου, ἐνῶ δὲ παρέμενον σιωπηλοὶ καὶ ἐννοιῶν, ὁ κατὰ δίκον ἀναταρραχθεὶς, ἀνέκραξεν ἀτενίζων πρὸς τὸ κω-δωνοστάσιον:

— Ἄν εἶσαι ὁ σύντροφός μου, πῆδησε ἀμέσως διὰ τὰ μ' ἐλευθε-ρώσῃς!

Ὁ διάβολος φέρον μορφήν κα-λογήρον ἐπῆδησεν ἀπὸ τοῦ τερα-στίου ὕψους τοῦ κωδωνοσταίου καὶ ἔλυσεν τὰ δεσμὰ τοῦ κατὰ δίκον.

Οἱ μοναχοὶ ἰδόντες τὸ θαῦμα ἐ-νόμισαν ὅτι ὁ πηδῆσας ἦτο κάποιος ἄγιος—φαίνεται ὅτι κατὰ τὴν ἐ-ποχὴν των δὲν ὑπῆρχε μεγάλη δι-σφορὰ μετὰ τὸν ἄγιον καὶ διαβό-λων—καὶ ἔπεισαν πονηρεῖς.

— Ἀλλοὶ ἄμαστοι! τοῖς εἴ-πεν ὁ διάβολος. Σηκωθῆτε ἀμέ-σως καὶ τρέξατε νὰ μοῦ φέρετε καθεὶς ὅσους ὄρους συνστήσῃ εἰς τὸν δρόμον του.

Οἱ μοναχοὶ συμπεριλαμβανόμε-νοι καὶ τοῦ ἁγίου ἡγουμένου, ἡ-γέθησαν, ἐγκατέλειψαν τὸ μονα-στήριον καὶ ἐτρέψαν εἰς ἀναζή-τησιν αὐτοῦ.

Ἐπειδὴ ὅμως οἱ ὄνοι ἦσαν σπά-νιοι εἰς τὴν Βοημίαν, ἐδέχθη νὰ παρέλθωσι πολλὰ ἔτη. Ὅταν τέ-λος συνεκτετράθησαν 160 ὄνοι ἐ-τετέθη τρομερὰ εἰδωλολατρικὴ ἐ-κατόμνη καὶ οἱ μοναχοὶ, τῇ ὑποδεί-

Ξει πάντοτε τοῦ διαδόλου κατεργάσθησαν τὰ δέματά καὶ συναπτετέλεσαν τὸ βιβλίον.

Τότε ὁ διάβολος διὰ τὰ τυραννήσι καὶ αὐτὸν εἰ τὸν προσιατευόμενον του τὸν ἐκλείσεν εἰς πύργον ὑψηλὸν καὶ τὸν κατεδίκασε νὰ μὴ ἀποθάνῃ πρὶν συμπληρώσῃ τὸ βιβλίον.

Τὰ εἴη διεδέχοντο ἄλληλα καὶ τὸ βιβλίον δὲν ἐτελείωνεν. Ὁ διάβολος συνείδιξε νὰ κλέψῃ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐν φύλλον δια ν' ἀναγκάσῃ τὸν καλόγηρον νὰ τὸ ἀντιγράψῃ καὶ δύο αἰῶνες παρήλθον τοιοῦτοτρόπως, κατὰ τὴν διάρ-

κειαν τῶν ὁποίων ὁ κατάδικος παρεκάλει μετὰ δακρύων τὸν διάβολον νὰ τὸν ἀρήσῃ ν' ἀναπαυθῇ εἰς τὸν τάφον.

Ἐπὶ τέλους ὁ δαίμων ἐκάμφθη καὶ ὁ μοναχὸς ἀπέθανε μόλις ἔγραψε τὴν τελευταίαν λέξιν.

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης οἱ Χριστιανοὶ ἀπέδλεπον μετὰ δέους πρὸς τὸ σατανικὸν βιβλίον, τὸ ὁποῖον ἐξακολουθεῖ μέχρι σήμερον νὰ χάνῃ κάποιε ἐν φύλλον.

Αὕτη εἶνε ἡ Βίβλος τοῦ Δισδόλου, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὸ καύχημα τῆς Βασιλικῆς Βιβλιοθήκης τῆς Στοκχόλμης.

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

ΙΑΤΡΙΚΑΙ ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

ΔΙΑ ΤΟ ΧΡΩΜΑ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ

Θέλετε νὰ ἔχετε ὥρατον χρῶμα, λείαν ἐπιδερμίδα καὶ χροῶδεις παρειάς; Ἀκούσατε τὴν συνταγὴν μου, εἶνε καθαρὰ καὶ ἀπλή:

Ῥίπτετε δύο κοχλιάρια τῆς σουπας ἀπὸ ἄλας ἐντὸς δοχείου μετὰ γάλα. Τὰ ἀνακατεύετε καὶ ἀλείφετε καθημερινῶς τὸ πρόσωπον ἀφ' ὧντες αὐτὸ νὰ στεγνώσῃ. Θὰ ἰδῇτε τὴν μεταβολὴν ἀμέσως. Καὶ σπιρνθούρια καὶ ἐξανθήματα ἂν ἔχετε θὰ ἐξαλειφθῶν.

Η ΥΓΙΕΙΝΗ ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΤΟΣ

Ἀπεδείχθη ἐκ στατιστικῶν παρατηρήσεων γενομένων εἰς τὰ σχολεῖα, ὅτι εἰς 100 παιδιὰ ἀναλίσκονται μόνον 5 μετὰ καλοὺς ὁδόντας.

14 μετὰ μετρίους, 45 μετὰ χαλασμένους καὶ 36 μετὰ σάπιους. Τοῦτο ὁφείλεται εἰς τὴν παραμέλησιν τῆς ὕγιεινῆς τοῦ στόματος, ἥτις ἐπιβάλλεται ὅχι μόνον ἀπὸ καλαισθητικὸν λόγον, ὅχι μόνον διὰ νὰ μὴ προκαλοῦνται οἱ ἄλλοι πονόδομοι, ἀλλὰ καὶ διὰ τὰς ἐμμέσους βλάβας, τὰς ὁποίας κάμνει τὸ «χαλασμένον δόντι». Πρῶτον τὸ στόμα ἐκπέμπει ἀηδεσμία, ὁποῖαν δεύτερον αἱ τοξίναι, τὰς ὁποίας προκαλεῖ κατὰστρέφουν τὸν στόμαχον καὶ τρίτον προκαλοῦν διαφόρους ἀλγηδόνας εἰς τὴν κεφαλὴν. Ἡ ὕγιεινή τοῦ στόματος ἐπιβάλλεται εἰς πάντας, πρὸ παντὸς βιῶντος εἰς τὴν ἡλικίαν ἐκείνην τὴν παιδικήν, καθ' ἣν στερεώνουν οἱ ὁδόντες.

Ο ΙΑΤΡΟΣ

Ο ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ ΜΑΣ

(Τοῦ τακτικοῦ μας συνεργάτου κ. Δημ. Δάλλα).

Τῶν 20ῶν Μεγάλων Πανιωνίων ἀθλητικῶν ἀγώνων τὸ λεπτομερὲς πρόγραμμα ἐξεδόθη ἤδη ἐπὶ τοῦ ὁργανοῦντος αὐτοῦ Πανιωνίου Γυμνασίου. Συλλόγου τῆς Σμύρνης καὶ ἀπεστάλη εἰς πάντα τὰ ἐν Ἑλλάδι καὶ τῷ ἐξωτερικῷ Ἑλλην. ἀθλητικὰ Σωματεῖα μετὰ τῆς σχετικῆς προσοκλήσεως αὐτῶν ὅπως μετέσχωσι τῶν ἀγώνων διὰ τῶν κολλυβίων τῶν ἀθλητῶν.

Μετὰ τοὺς Πανελληνίους ἀγῶνας, οἱ Πανιώνιοι εἶνε οἱ ἐπισημότεροι ἀγῶνες τῆς Ἑλλάδος, εἶνε δὲ εὐτύχημα ὅτι ὁ Πανιώνιος μὴ ἀποκαμῶν ἐκ τῆς καταστροφῆς τῆς Σμύρνης ἔρχεται νὰ συνεχίσῃ τὴν τέλει αὐτῶν καὶ ἐν Ἀθῆναις ἔνθα μετέφερε τὴν ἐδρὰν του.

Ὅποια θὰ εἶνε ἡ σημασία καὶ ἡ ἐπιβολὴ τῶν Πανιωνίων ἀγῶνων εἰς τὴν ἐκτίμησιν ὅλου τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀθλητικοῦ κόσμου, δημολογεῖται ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι ἡμεῖς τῇ προκηρῶν τῶν πυρρῶν καὶ νηοῖς καὶ προσπαθεῖα κατὰβάλλεται ὅχι μόνον παρὰ τῶν ἐν Ἀθῆναις Γυμναστικῶν Συλλόγων, ἀλλὰ καὶ ὅλων τῶν ἐπαρχικῶν καὶ Κράτους ὅπου ὑπάρχουν γυμναστικά Συλλογοὶ καὶ ἑκαστὸς φιλομεῖται πῶς νὰ προσπαθοῦναι εἰς τοὺς ἰδίους αὐτοῦ ἀθλητὰς καλλίτερον ἵνα εὐπροσώπως ἀντιπαραστήσωσιν οἱ τοὶ Συλλογοὶ τῶν

Γενικὸς συναγεμὸς λίαν εὐχάριςτος παρατηρεῖται μετὰ τῶν ὅλων

τῶν Ἑλλήνων ἀθλητῶν καὶ πόθος αὐτῶν εἶνε ἡ συμμετοχὴ τῶν εἰς τοὺς Πανελληνίους ἀγῶνας ὧν ἡ ἐπιτυχία θεωρεῖται ἀπὸ τοῦδε πλεον ἢ ἐξησφαλισμένη. Ὅτι ἐκλεπτὸν, ὅτι ὑπερέχον ἐν τῷ Ἑλληνικῷ ἀθλητισμῷ ὕλινον τόσον τῆς πρωτευούσης ὅσον καὶ τῶν ἐπαρχικῶν θὰ ἐπιδειχθῇ εἰς τὸ Παναθηναϊκὸν Στάδιον κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς τελέσεως τῶν Πανιωνίων ἀγῶνων, οἷτινες οὕτω θὰ καταστῶν τὸ κριτήριον τῆς ἀξίας τῶν Ἑλλήνων ἀθλητῶν καὶ τῆς ἰκανότητος αὐτῶν διὰ τὴν Ἑλληνικὴν συμμετοχὴν εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς τῶν Παρισίων.

Οὐδεὶς ἐλπίζομεν, ἐκ τῶν ἀθλητῶν μας θὰ λείψῃ ἀπὸ τοὺς Πανιωνίους ἀγῶνας, οἷτινες οὕτω θὰ συγκεντρώσων ἐπὶ τοῦ Στίβου τοὺς ἀσθεῖς τῆς Ἑλληνικῆς ἀθλητικῆς δράσεως. Ἐάν δὲ κοινώμεν ἀπὸ τὰς προπονήσεις τῶν ἐπαρχικῶν καὶ Πανιωνίων θὰ μὴ παρουστασοῦν ἐκπληξέως καλὸν ἐπιδόσεων.

Κατὰ τὸ πρόγραμμα οἱ ἀγῶνες ἀρχοῦν τὴν 27ην Σεπτεμβρίου καὶ συνεχίζονται τὴν 29 καὶ 30 ἰδίου ὡς καὶ τὴν 7 Ὀκτωβρίου, ὅτε θὰ κηρυχθῇ ἡ λήξις αὐτῶν διὰ τοῦ Μαραθωνίου δρόμου καὶ τῆς ἐπιθραυσσεως τῶν σιγῶν.

Τὸ πρόγραμμα τῶν ἀγῶνων συνετάχθη ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ προγράμματος τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγῶνων.

διὰ τοὺς πρωταθλητάς.

Ἐπὶ πλέον περιλαμβάνει καὶ 7 εἰδικὰ ἀγώνισματα δι' ἐφήβους μὴ βραβευθέντας διὰ α' καὶ β' βραβείου εἰς προηγουμένους ἐπισημοὺς ἀγῶνας.

Ἡ μεγάλη ἀθλητικὴ ἔνωσις τῆς Ἀγγλίας ποῖν ἢ ἀκόμη κηρύξει τὴν λήξιν τῶν ἀγῶνων τοῦ ἀθλητ. πρωταθλήματος τῆς Ἀγγλίας διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. ἔσπευσεν ἀπὸ τοῦδε νὰ ὁρίσῃ τὸν χρόνον καθ' ὃν θὰ τελεσθῇ τὸ αὐτὸ πρωτάθλημα τῶν προσεχοῦς ἔτους.

Καθώρισε λοιπὸν ὡς ἡμερομηνίαν τελέσεως τὴν 18ην καὶ 19ην Ἰουλίου τοῦ 1924.

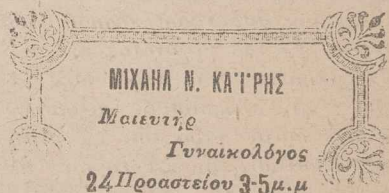
Δεδομένου δ, ὅτι οἱ Ὀλυμπιακοὶ τῶν Παρισίων θὰ ἀρχίσουν εἰς τὰς 5 καὶ θὰ λήξουν εἰς τὰς 13 Ἰουλίου, εἶνε ἀπὸ τοῦδε ἐξασφαλισμένον ὅτι οἱ ἀθληταὶ ὄλων τῶν ἐθνῶν ποῦ θὰ συγκεντρωθοῦν εἰς Παρισίους θὰ σπεύσουν καὶ εἰς τὸ Λονδίον διὰ νὰ μετάσχουν καὶ τοῦ Ἀγγλικοῦ πρωταθλήματος.

Ἡ ἀθλητικὴ ἐπιτροπὴ τῆς ἀεροπορικῆς λέσχης τῆς Γαλλίας συνελθούσα ἐπεκύρωσε τ' ἀποτελέσματα τοῦ ἀγῶνος ἀεροπλοίας διὰ τὸ βραβεῖον Μισελὶν τὸ ὅποιον ὁρίσ

κῶς περιέρχεται εἰς τὸν πλοίαρχον Γκιριέρ. ὅστις ἐκάλυψε 2819 χιλιόμετρα δι' ἀεροπλάνου εἰς 21 ὥρας καὶ 49' 45'', ἦτοι μέση ταχύτης 136 χιλιόμετρα καὶ 211 μ. καθ' ὥραν. Ὁ πλοίαρχος Γκιριέρ ἔλαβε τὸ ἑπαθλὸν Μισελὶν καὶ βραβεῖον χρηματικὸν 20.000 φρ.

Τὸ ἀγγλικὸν ἀθλητικὸν περιοδικὸν «Δεῖλν Σκίτς» προσφέρει βραβεῖον 1000 ἀγγλικῶν λιρῶν εἰς τὸν κολυμβητὴν ἐκεῖνον ὅστις ἤθελε διαπλεύσει τὴν θάλασσαν τῆς Μάρχης ἀπὸ Γαλλίας εἰς Ἀγγλίαν. Ἐν ἡ περιπτώσει οὐδεὶς καὶ πάλιν ἤθελεν ἐπιτύχει τὸ ὑπεράνθρωπον τοῦτο ἀθλόν, ἡ ἐφημερίς προσφέρει ἀμοιβὴν 500 λιρῶν εἰς ἐκεῖνον ὅστις ἤθελε κολυμβήσῃ τὴν μεγαλειτέραν ἀπόστασιν. Ἀπειράριθμοι εἶνε οἱ δηλώσαντες νὰ δοκιμάσουν τὴν τύχην τῆς κατακτῆσεως τοῦ χρυσομάλλου δέρατος τῆς ἀγγλικῆς ἐφημερίδος, μεταξὺ δὲ τούτων ὁ δεινὸς κολυμβητὴς Σόλιδαν ἐνεργότατος πρῶτος.

ΙΑΤΡΕΙΟΝ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ Α. ΚΑΜΠΑ

Πλατεία Κάνιγγος (Τζωρτζ 6) Τηλέφ. 30-74

Θεραπεύονται ἄνευ φαρμάκων δι' ἰδιαίτερας ὁλως μηχανικῆς μεθόδου : Ρευματισμοί, Ἰσχυαλγία, Στομαχικά, Προσ-
τάτις, Δυσκοιλιότης, Ψαμμίαις, Αὐπνία, Ἀναιμία κτλ.

ΧΡΕΩΚΟΠΙΑ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

Ὁ ψυχολόγος καὶ πορατηρητής κ. Μάρκελος Πρεβὼ ἰσχυρίζεται, ὅτι εἰς οὐδεμίαν ἐποχὴν, ὅπως εἶπεν ἡν ἰδικήν μας, οἱ ἄνδρες ἐδείχθησαν ἴσους ἀδιάφοροι εἰς τὴν γυναικεῖαν καλλονήν, ἡ ὁποία σήμερον ἔπαυσε, φεῦ! νὰ συγκινῇ τοὺς λαοὺς καὶ τὰς πόλεις, πολὺ δὲ ὀλιγώτερον τὸν λαὸν καὶ τὴν πόλιν τῶν Παρισίων! Καὶ εἶπε μὲν βέβαιον ὅτι κατ' ἔτος διεξάγονται ἐν Παρισίοις διαγωνισμοὶ καλλονῆς καὶ ἀνακηρύσσονται βασίλισσαι διάφοροι ἰχθυοπώλιδες τῆς πόλεως τοῦ Φωτός, ἀλλὰ τὰ ὅσοις ῥά των προσώπων εἶνε διὰ τὴν εὐκόλον καλαιοθησίαν καὶ δὲν ἐνθυμίζον ἐνδεῶς κατὰ προσέγγισιν τὰς φουσιωνομίας μιᾶς Ρεκαμιέ, μιᾶς Χάμιλτων, μιᾶς Καστιλιόνε.

Ἄν ἔτι τις σταθῇ εἰς τοὺς Παρισίους καὶ ἐρωτήσῃ κατὰ τὴν ἕνα Παρισίων ποία εἶνε ἡ ὡραιότερα γυνὴ τῶν Παρισίων, ἐκεῖνος θὰ τὸν παρατηρήσῃ μὲν ὕψος ἐκπλήξεως καὶ ἀρχὰς καὶ οἶκτον κατόπιν, ὑποδείτων ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐρωτῶν θὰ ἔχη κίμαι ἀσχητῆς εἰς τῆς φαιᾶς οὐσίας τοῦ ἐργασίου του. Ἄν ὅμως ἀπὸ τούτου ἐρωτήσῃ ποία εἶνε ἡ κομψότερα κυρία, τότε ἀμέσως ἡ συνάκλις καθίσταται ζωηροτάτη, θὰ σὰς ἀπαριθμήσουν εἰκοσάδα ὀνομάτων κυριῶν, αἱ ὁποῖαι κρατοῦν νὰ οὐ γχρονα οὐκείτω τοῦ αἵματος καὶ ἐκαστὴ τῶν ὁποίων ἔχει τὸν ἰσχυρὸν παλαδινόν τῆς, ἔτοιμον νὰ θρασυθῇ τὸ δόρυ τοῦ ὑπὲρ αὐτῆς.

Ἐν γένει δὲ εἰς τοὺς Παρισίους καὶ εἰς ἄλλα μεγάλα εὐρωπαϊκὰ κέντρα μιμούμενα τοὺς Παρισίους, ἡ κομψότης καὶ ὁ συρμός ἀντικατέστησαν τὴν καλλονήν. Μία ὡραία κυρία, ἡ ὁποία ὅμως στερεῖται κομψότητος δὲν σημαίνει τίποτε ἀπολύτως. Κανεὶς δὲν προσέχει εἰς αὐτὴν καὶ κανεὶς οὐ γχρονο ποιητὴς δὲν στρατολογεῖ τὰς Μούσας καὶ τὰς Χάριτας διὰ νὰ τὰς τοποθετήσῃ μὲ ἀρμονικὴν συνμετρίαν τοιγύρω τῆς ὡς ζωντανὸν πλάισιον ἐξάσῃ τὴν καλλονήν τῆς.

Εἶπατε εἰς μίαν Παρισίαν :

— Κυρία μου, καμνὴ δὲν εἶνε ἴσους ὡραία ὅσον σεῖς, ἀλλὰ δὲν γνωρίζετε νὰ ἐνδύεσθε καλὰ!

Τὸ ἀποτέλεσμα θὰ εἶνε τρομακτικόν. Ἡ ὡραία σὰς θὰ σὰς ἐκδιώξῃ σκαίδιαι καὶ ἴσως μάλιστα ἀποθανεῖ ἐπὶ τοῦ προσώπου σὰς τῆς ὡραίας τῆς χειρὸς τὰς βαρεῖας θωπείας. Ἀπὸ δὲ τῆς συγκιᾶς ἐκεῖνης ἡ ὡραία ἐκεῖνη θὰ διάκειται ἐχθροκώτατα πρὸς σὰς καὶ δὲν θὰ παραλείψῃ σιγὴν καθ' ἣν νὰ μὴ προσπαθῇ νὰ σὰς κλέψῃ νὰ πληρώσῃτε ἀκατέκμητα τὸ φιλοφρόνημα.

Καὶ τὴν ὥρην προβάλλεται ἐν ἐρώτηματι : Ποίος εἶνε ὁ λόγος, διὰ τοὺς παύσις ἡ γυναικεὶα καλλονὴ ἐχρεώκησεν εἰς ὄφελος τῆς γυναικεῖας κομψότητος; Τὸ ἐρώτημα τοῦτο προέβαλλεν εἰς ἐαυτὸν καὶ ὁ Μάρκελος Πρεβὼ καὶ ἰδοὺ τὴν τρώαν τὸ ἐξετάζει.

Πρώτιστα πάντων, ὁ κυριώτερος καὶ βαθύτερος λόγος τῆς χρεωκοπίας τῆς καλλονῆς ἐγκρίνεται εἰς τὰ σημερινὰ ἡμῶν ἡθῆ. Ἐχομεν ἀκόρεστον δίψαν ἰσότητος καὶ μισοῦμεν πᾶσαν ὑπεροχήν. Ἡ ἀπαστραπτοῦσα δὲ καλλονὴ ἐνὸς ὥραϊον γυναικείου προσώπου ἀπετέλει τὸ ὑπέρτατον πλεονέκτημα. τὸ ὁποῖον κατεφαίνεται ἀκόπως ὡς καὶ ἀπ' ἐαυτοῦ.

Εἶνε γνωστὴ ἡ ἱστορία τῆς Φρόνης. Οἱ δικασταὶ τῆς ἥσαν ἔτοιμοι νὰ τὴν καταδικάσουν. Ὁ συνήγορός της ὅμως βαδὺς, ὡς φαίνεται, γνώστης τῶν ἀνθρωπίνων, ἀρήρσε τὸν πέπλον τῆς καὶ ἐπεφάνη ἡ θεία γυμνότης. Καὶ οἱ αὐστηροὶ δικασταὶ συνεκινήθησαν, ἐπειτήθησαν καὶ τὴν ἠδῶσαν.

Καὶ λοιπὸν θὰ ἦτο δυνατόν σήμερον ἡ μεγάλη πλειονότης τῶν γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι οὔτε ὥραιαι οὔτε ἀσχημοὶ εἶνε, νὰ ὑποῦν τὴν ἑπαρξίν τοιαύτης νικητορίας καὶ τροπαιούχου καλλονῆς; Καὶ θὰ ἡ δύναιτο νὰ ἀνέχεται τὴν ἄντισον ταύτης διανομήν τῶν θείων δώρων τῆς φύσεως. Σήμερον δι' ἐργασίας θανμαστικῆς, ἀποτελουμένης ἐκ τροποποιήσεως ἢ μᾶλλον οὐστηματικῆς παραμορφώσεως, τοῦ κλασικῆς τύπου τῆς γυναικείας ὥραιότητος, αἱ γυναῖκες συνείδισαν τοὺς ἀνδρας νὰ ἔχουν ἐντελὺς ἄλλοίαν ἀντίληψιν τῆς καλλονῆς.

Καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον εἰς τοὺς Παρισίους ὅπου ἡ καλλονητικὴ τέχνη ἔχει ἐξαρθῇ εἰς τὸ κατακόρυφον, δύναται τις νὰ ἰσχυρισθῇ διὰ τὴν ὑφ' ἡμετέρας οὐτε ἀσχημοὶ οὔτε γραῖαι γυναῖκες, ἀρκεῖ νὰ ἔχουν χοήματα διὰ νὰ δαπανῶσι διὰ τὸ καλλονηθῆναι τῶν. Ἐξ ἄλλου ὅμως δὲν ὑφίστανται οὔτε καλ

λοναί.

Ἡ κλασικὴ ἀντίληψις τῆς ὥραιότητος ἀπὸ τῆς οὐσίας καὶ ἰσχυροῦς κατασκευῆς. Ἀλλὰ τὰ τοιαῦτα σῶματα ἐμπνέουσι σήμερον τὴν φρίκην καὶ πᾶσα κυρία σεβασμένη ἐαυτὴν, εὐθὺς ὡς ἤθελε παρατηρήσει διὰ ἀρχίζει ν' ἀποκητῇ σόρκας καὶ πλινθίας, σκέπτεται πλέον περὶ θεραπειᾶς ἀπισχαντικῆς. Καὶ ἰδοὺ πῶς ἡ καλλονὴ κατήντησε κατὰ συναφὲς πρὸς ἀσθένειαν, κατὰ ὥσαν μέγα ὄνομα, τὸ ὁποῖον φέρει τις μετὰ δυσκολίας. Καὶ κατὰ τὴν σημερινὴν μας ἐποχὴν ὁ συνήγορος ὁ ὁποῖος θὰ ἐφρατίζετο νὰ γυμνώσῃ ἐνώπιον τῶν δικαστῶν μίαν Φρόνην, θὰ εἶχε τὴν πικρὰν ἀπογοήτευσιν τοῦ νὰ τὴν ἴδῃ καταδικαζομένην καὶ καταδικωμένην ποινικῶς διὰ προσβολὴν κατὰ τῆς δημοσίας αἰδοῦς.

Τοιοῦτοτρόπως ἡ χρεωκοπία τῆς καλλονῆς ἔχει πρῶτον αἷτιον αὐτῆς τὴν ἀπέχθειαν, τὴν ὁποίαν τρέφουσιν αἱ γυναῖκες ἐναντίον τῶν προνομιοῦχων τῆς φύσεως. Ὑπάρχει ὅμως καὶ ἕτερος λόγος αὐτὸς εἶνε διὰ τὴν γυνὴ ἔπαισε πλέον φεωρουμένη ὡς διακοσμητικὸν ἀντικείμενον. Παραμελήσασα διὰ τοῦτο τὴν καλλονὴν τῆς ἐξάρτη πρὸς τὸ ὠφέλιμον καὶ ἀντὶ τὰ φαντάζεται διὰ τὸν μόνον αὐτῆς προσορισμὸς εἶνε ὁ ἔρωτας, σκέπτεται περὶ τῶν εἰς αὐτὴν ἀνηκόντων καθηκόντων τοῦ βίου. Ἡ ἱστορία τῶν ὧραιων γυναικῶν μᾶς διδάσκει διὰ αἱ γυναῖκες αὐταὶ διὰ νὰ διατηρήσωσιν τὴν καλλονὴν τῶν ἐπεβάλλον τὰ εἰς δουλείαν ἐνώπιον τῆς ὁποίας ὁ σημερινὸς ζυγὸς κομψότητος εἶνε ἐλαφρότατος.

Ὁ Μάρκελλος Πρεβὼ οὐμπε-

ραίνει διὰ εἶνε ἀνωφελὲς νὰ λησώμεθα διὰ πρᾶγμα ἀναπόφρευτον θὰ ἦτο τὸ ἴδιον ὡς ἐὰν ἀποπειρόμεθα νὰ σταματήσωμεν τὸν αἵματον τὴν θάλασσαν ἢ τὸν χρόνον.

Διὰ τοῦτο ὀφείλομεν νὰ ἐποικωμεν καρτερικῶς πρὸς τῆς χρεωκοπίας τῆς γυναικείας καλλονῆς.

Ἀκόμη καὶ οἱ σύγχρονοι ζωγράφοι δὲν ζητοῦν πλέον ὑποδείγματα

ὥραιότατα, ἀλλ' ὑποδείγματα ἐξ ὧς ενδιαφέροντα. Ἐν τέλει δὲ δὲν χάνεται κυρίως ἡ γυναικεία καλλονὴ, ἀλλὰ μᾶλλον ἡ ἀντίληψις τῆς καλλονῆς ταύτης. Καὶ ἡ ἀντίληψις αὕτη ἀπόλλοιται ὑπὸ τὴν σιωπηρὰν συμμάχια τῶν γυναικῶν τῆς σήμερον καὶ ὑπὸ τὴν ψυχρὰν τῶν ἀνδρῶν ἀδιαφορίαν.

ΟΙ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚῇ ΕΛΛΗΝΕΣ

Ἐσχάτως ὁ Ἑλληνισμὸς τῆς Ἀμερικῆς ἀπέκτησε τὸν πρῶτον ἐνδραχτὴν του, ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ κ. Ἰωάννου Φαρμάκη τῆς Φιλαδελφείας ἐν Ἀμερικῇ.

Ὑπάρχουν ἐν τῷ Νέῳ Κόσμῳ πολλοὶ Ἕλληνες, οἱ ὁποῖοι κατέστησαν κάτοχοι μεγάλων περιουσιῶν. Ἀλλὰ κανεὶς ἀπὸ αὐτοὺς δὲν κατέστησε τὴν ὀντότητα τοῦ αἵματος τὴν μεταξὺ τῶν ὁμογενῶν τοῦ Νέου Κόσμου. Διὰ τὰς γενικωτέρας ἀνάγκας τῆς Πατρίδος ἐκείνοι οἱ ὁποῖοι προσφέρουν ἀφειδῶς εἶνε συνήθως οἱ βιοπαλαισταί. Ὁ μεταστάτης ἔχει προσφέρει μέχρι σήμερον ἑπὶ τὸ ἐν ἑκατομυριάδων δολλαρίων διὰ τοὺς ἐν Ἑλλάδι ἐθνικοὺς καὶ κοινωφελεῖς σκοποὺς. Ἐνθὺ δὲ οἱ βιοπαλαισταὶ πρᾶττον τὸ καθηκόν των πρὸς τοὺς εἰς ὅλας τὰς θύσας, οἱ ἀποκησάντες τὰ ἐκατομυριάδων ἐν τῷ Νέῳ Κόσμῳ δὲν ἔδειξαν ἀκόμη κανὲν ἐν διαφέρειον νὰ φανοῦν ἐθελοντικοὶ εἰς τοὺς ὁμογενεῖς των.

Εὐτυχῶς, τελευταίως ὁ φιλοπόθος ὁμογενὴς κ. Ἰωάννης Φαρμάκης ἤνοιξε πλουσιοπαρόχως τὸ θάλαμνόν του καὶ παρέχει τὸ ἀξιοζήλευτον παράδειγμα καὶ διὰ τοὺς

ἄλλους ταλαντούχους. Ἰδρυσεν ἐν Φιλαδελφείᾳ τὴν Φαρμάκειον Σχολὴν, ἡγόρασε παρὰ τῶν Ἐπισκοπικῶν τὴν θαυμασίαν ἐκκλησίαν μετὰ τῶν παρακειμένων ἰδρυμάτων διὰ προσφοράς 150,000 περὶπου δολλαρίων καὶ ἐδῶρησεν ἅπασαν τὴν χρηματικὴν ταύτην περιουσίαν εἰς τὴν ἐν Φιλαδελφείᾳ Ἑλληνικὴν Κοινότητα τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. Οὕτως ὁ Ἰωάννης Φαρμάκης ἀναδεικνύεται ὁ πρῶτος μέγας ἐθελότης τῶν Ἑλλήνων τῆς Ἀμερικῆς.

ΨΥΓΕΙΑ

Φίλιππος Ἰδανός, Παγωτομηχαναὶ, Ἀνεμοστήρες, Γαλακτομηχαναὶ, Σκευὴ οἰκιακά.

Δ. Γ. ΔΟΥΖΙΝΑΣ

Ὁδὸς Περματέζου 17

Μέγαρον Ἀρσενείου

Ἐναντὶ Βουλῆς Τραπεζῆς

Μεγάλαι ἐκπαιδεῖς ἐνεκα τῆς ὑπομνήσεως τῆς Ἀγγλικῆς λίρας.

ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΤΑ ΠΑΘΗΜΑΤΑ ΕΝΟΣ ΚΙΝΕΖΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Χρειάζεται λοιπὸν δύο μηνῶν ἐπιτήρησις καὶ ὥσως περισσοτέρα ἂν ὁ νέος μας πελάτης ἀνανεώσῃ τὴν ἀσφάλειάν του.

— Ἐχει ὑπηρετήν... εἶπεν ὁ Κραῖν.

— Τὸν ὅποιον ἡδύνατό τις ἴσως νὰ κερδίσῃ! εἶπεν ὁ Φράν.

— Διὰ νὰ μανθάνῃ τις ὅτι συμβαίνει ἐξηκολούθησεν ὁ Κραῖν.

— Εἰς τὴν οἰκίαν του, συνεπλήρωσεν ὁ Φράν.

— Αἱ! ἀνεφώνησεν ὁ Βίδουρφ πιάστε λοιπὸν τὸν ὑπηρετήν, ἀγοράστε τον. Τὰ χρήματα συγκινοῦν καὶ χρήματα ἔχετε. Ἄν πρόκειται νὰ ἐξαπλήρωσῃτε τὰς τρεῖς χιλιάδας περιποιητικὰς φράσεις τῆς κινεζικῆς γλώσσης, ἐξαπλήρωσάτε τας. Δὲν θὰ μετανοήσετε διὰ τοὺς κόπους σας.

— Θὰ... εἶπεν ὁ Κραῖν.

— Γεῖνη... συνεπλήρωσεν ὁ Φράν.

Ἐνεκα τῶν σπουδαίων τούτων λόγων προσεπάθησεν ὁ Κραῖν καὶ ὁ Φράν νὰ σχετισθῶσι μετὰ τοῦ Σὸν, τοῦ ὁποίου ἡ φύσις δὲν ἀντίστατο εἰς τὰ θέληματα τοῦ χρηματιστοῦ, οὔτε εἰς τὰς φιλόφρονας προσφορὰς κινεζικῶν ἀμερικανικοῦ ποιοῦ.

Καὶ ἔτσι ὁ Κραῖν καὶ ὁ Τράν

ἐμαθον παρ' αὐτοῦ ὅτι τοῖς συνέφερε νὰ μάθωσι, δηλαδή:

— Οὐ ὁ Κιν Φὸ ἂν καὶ δὲν εἶχεν ἀλλάξῃ τὸν τρόπον τῆς ζωῆς του, ἐν τοῖς ἐπὶ πληττεῖν ὀλιγώτερον τὸν πιστόν του ὑπηρετήν καὶ ἡ ψαλὶς ἔμελλεν ἀργῇ πρὸς μέγιστον ὄφελος τῆς οὐράς του καὶ ἡ ράβδος δὲν ἐθώπευε πλέον συνεχῶς τὴν ῥάχιν του.

— Οὐ ὁ Κιν Φὸ δὲν εἶχεν οὐδὲν φορικὸν ὅπλον εἰς τὴν διάθεσίν του, διότι δὲν ἀνῆκεν εἰς τὴν τάξιν τῶν συλλεκτῶν τῶν καταστρεπτικῶν αὐτῶν ἐργαλείων.

— Οὐ τὰ φαγητὰ του ἦσαν ἀπλὰ καὶ ὅτι τὴν πρῶταν ἀφαινεῖτο μόλις ἡ αὐτὴ ἐλευκταῖν τὸν ὀρίοντα.

Ἐπίσης ἐκοιμάτο ἐνωρίς, δὲν ἦτο κατηφὴς ἀλλ' οὔτε καὶ φαιδρὸς, καθὼς ἄλλο. Ἐν τοῖς προτικῶν ἡμερῶν εἰς τὸν Σὸν ἐφαίμετο ὀλιγώτερον ἀπαθὴς καὶ περιμένων καὶ... τὸ ὅποιον ὁ Σὸν δὲν ἡδύνατο νὰ γνωρίσῃ τί ἦτο.

Τέλος πάντων, ὁ κύριός του εἶχε δηλητηριώδη τινὰ οὐσίαν τὴν ὁποίαν ἡδύνατο νὰ μεταχειρισθῇ. Ὁ Σὸν ὅμως δὲν τὸ ἐπίστευεν, διότι τὴν αὐτὴν ἐκείνην πρῶταν εἶχε εἶπει κατὰ διαταγὴν τοῦ ἀδελφοῦ του, δώδεκα περίπου ὧραι

ρίδια, τὰ ὅποια ἦσαν ἐκ τῆς οὐσίας αὐτῆς.

Τίποτε λοιπὸν ἀπ' ὅλα αὐτὰ δὲν ἡδύνατο ν' ἀνησυχῇ ὅπως δήποτε τὸν κ. πρόκορον τῆς Ἐκατοντούτιδος. Ὁχι. Οὐδέποτε ὁ πλοῦσιος Κιν Φὸ, τοῦ ὁποίου ἄλλως τε οὐδεὶς πλὴν τοῦ Βάγγ εἰ γνώριζε τὴν ἀληθῆ θέσιν εἶχε φανῇ εὐτυχέστερος ἀπολαμβάνων τὴν ζωὴν.

Ὅπως δὲποτε ὁ Κραῖν καὶ ὁ Φράν ἠναγκάσθησαν νὰ ἐξακολουθήσωσι πληροφοροῦμενοι περὶ πάσης πράξεως ταῦ πελάτων των, νὰ τὸν ἀκολουθῶσιν εἰς τοὺς περιπάτους του, διότι πιθανὸν νὰ μὴ ἤθελε ν' αὐτοκτονήσῃ ἐν τῇ οἰκίᾳ του.

Τοῦτο δὲ ἐπρατοῦν βοηθοῦντος τοῦ Σὸν, ὅστις πολλὰ ἐκέρδιζεν ἐκ τῆς μετ' αὐτῶν συνομιλίας.

Θὰ ἦτο τοιμητὸν νὰ εἴπωμεν ὅτι ὁ ἥρωας τῆς ἱστορίας ταύτης ἠγάπησε περισσότερο τὴν ζωὴν ἀφ' ἧς στιγμῆς ἀπεφάσισε νὰ τὴν ἐγκαταλείψῃ. Ἀλλ' εἶπε θέβαιον ὅμως ὅτι κατὰ τὰς πρώτας τοὺς ἡμέρας ἡδύνατο νὰ πῶς ἡλίχιζε συγκινήσεις ἁπλᾶς. Εἶχεν ἀναστήσει ἑαυτὸν καὶ τὸ ἔτι φέρε ἐκεῖνο ἐμελλε νὰ πῶς ἡμέραν ἐπ' αὐτῆς. Σήμερον ἀργεῖ ἡ αὐτὴν; τὴν πρῶταν αὐτὴν ἡ τὴν ἑσπέραν; Ἡ ἀμφιβολία αὐτῆς καυνοῦσε προφανῶς τὴν καρδίαν του νὰ πάλῃ σφοδρῶς. Ἄλλως τε μετὰ τὴν συνομιλίαν τὴν ἐκείνην ὁ Βάγγ καὶ ὁ Κιν Φὸ σπανίως ἐβλέποντο. Ἡ ἐξήχρητο σπανίως ὁ φιλόσοφος ἡ ἔμελλεν εἰς τὴν οἰκίαν. Ὁ Κιν Φὸ δὲν τὸν ἀνέβη καὶ ὡς ἐκ τούτου ἠγγίζει εἰς τὴν κατεγίνετο ὁ Βάγγ. Ὅπως προ

ετοιμασίαν καμμιᾶς ἐνέδρας! Ἀρχαῖος Ταί Πίγγ θὰ εἶχε θεβαίως μύρια μέσα πρὸς ἐξολόθρευσιν ἐνὸς ἀνθρώπου. Ἐκ τοῦ τοῦ λοιπὸν περιέργεια καὶ συνεπὶ πῶς νέον στοιχείον ἐνδιαφέροντος. Ἐν τοῖς οἰοῖς ὁ διδάσκαλος καὶ ὁ μαθητὴς συνηντῶντο καθ' ἑκάστην εἰς τὸ τραπέζι. Ἐννοεῖται ὅμως ὅτι οὐδεὶς ἐγένετο μεταξὺ αὐτῶν ὑπαινιγμὸς περὶ τῆς θέσεως ἐκάστου, τοῦ μὲν δολοφόνου, τοῦ δὲ δολοφονουμένου, ὀλίγον καὶ περὶ ἀδιαφόρων πραγμάτων ὁμιλοῦν. Ὁ Βάγγ σοβαρώτερος τοῦ συνηθὺς ἀπέστρεψε πάντοτε τοὺς ὀφθαλμούς, μὴ δυνάμενος νὰ κοῦψῃ διαρκῇ τινὰ μέριμναν. Αὐτὸς ὁ ἴσος φαιδρὸς καὶ ὁμιλητὸς εἶχε καταστῇ κατηφὴς καὶ σιωπηλός. Πολυφάγος ἄλλοτε, ὡς πᾶς φιλόσοφος, ὄντης τὸν σίμαχον, ἔμελλε νῦν ἀδιάφορος πρὸς τὰ ἐκλεπὰ φορητὰ καὶ ἀφρημέτος πρὸ τοῦ ὀνομαστοῦ οἶνου τοῦ Χὰν Σίγγ.

Εἶπε δέδοται ὅμως ὅτι ὁ Κιν Φὸ διόλου δὲν τὸν ἐδυοκλόευν εἰς τὴν ἐπέλευσιν τῆς ὑποσχέσεώς του. Ἐίρωγε πάντοτε πρῶτος ἀπὸ κάθε φαγητοῦ καὶ ἐνόμιζε καθήκον του νὰ δοκιμάσῃ, ἀπὸ τὸ καθεὶν, ποῦ παρτίδα εἰς τὸ τραπέζι. Ἀναγκαῖα δὲ συνέπεια τοῦ τοῦ ἦτο ὅτι ὁ Κιν Φὸ εἰρωγε πᾶσα πολὺ μὲν θαυμάσιον ὄρεον καὶ ἐχόνευσεν λαμπρὰ.

Καὶ ἄλλο ὁ ἀρχαῖος βασιλοκτόνος δὲν εἶχεν ἐκλέξει τὸ δηλητήριον.

Ἐκτὸς αὐτοῦ δὲ καὶ πᾶσα ἄλλη ἐκκολία προσεφέρετο εἰς τὸν Βάγγ πρὸς ἐπέλευσιν τῆς ἀποσιολῆς του.

Ἡ δὲ τοῦ κοιτῶνος τοῦ Κιν

Φό ἔμενε διαρκῶς ἀνοικτὴ, καὶ ὁ φιλόσοφος ἠδύνατο νὰ εἰσέλθῃ εἰς αὐτὸν οἰανδήποτε ὥραν τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτός, καὶ νὰ τὸν φρονεῖσιν ἔξυπνον ἢ κοιμώμενον. Ἐν μόνον ἐπεθύμει ὁ Κιν Φό νὰ κτυπηθῇ ταχέως καὶ κατ' εὐθείαν εἰς τὴν καρδίαν.

Εἰς μάτην ὅμως, αἱ συγκινήσεις τοῦ Κιν Φό καὶ μετὰ τὰς πρώτας μάλιστα νύκτας τῆς ἀγωνίας, τόσον πολλὴ συνειδήσις ν' ἀναμένη τὴν θανατηφόρον πληγὴν, ὥστε ἐκοιμᾶτο ἀμέριμνος τὸν ὕπνον τοῦ δικαίου καὶ ἠγείρετο τὴν πρωΐαν ἀνθηρὸς καὶ εὐθυμος, τὸ πρῶγμα ἤρχισε νὰ γίνηται ὀχληρόν.

Τότε ἐσκέφθη ὅτι ἴσως ὁ Βάγγ ἐδόταζε νὰ τὸν φρονεῖσιν ἐπὶ τῆς οἰκίας ἐκείνης, ἥτις τὸν εἶχε φιλοξενήσει, καὶ ἀπεφάσισε νὰ τὸν διευκολύνῃ εἰς τὸ ἔργον του.

Ἦρχισε λοιπὸν τρέχων ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἀναζητῶν τὰ πλεον μωμονώμενα μέρη καὶ ἐπιστρέφων πολλὴ ἀργὰ εἰς τὴν οἰκίαν του. Ἐσύχραζεν εἰς συνοικίας ὑπόπτους, ὅπου καθ' ἑκάστην διεπράττειτο φόνος ἐν πάσῃ ἀσφαλείᾳ. Ἐπλανᾶτο διὰ τῶν στενῶν ἐκείνων καὶ σκοτεινῶν ὁδῶν μόνος τὸς νυκτερινὰς ὥρας, καὶ συχνὰ ἐπέστρεφε εἰς τὸν οἶκόν του τὴν πρωΐαν μόλις ζῶν καὶ ὑγιής, χωρὶς οὔτε κἄν νὰ παρατηρήσῃ τοὺς ἀχωρίστους Κραῖν καὶ Φράν, οἵτινες τὸν παρηκολούθουν ἐπιμόνως, ἔτοιμοι νὰ τὸν προσιατεύσωσιν ἐν ἀνάγκῃ.

Ἄν ὅμως τὰ πράγματα ἐξηκολούθουν τοιοῦτοτρόπως ὁ Κιν Φό θὰ ἐξοικειοῖτο πρὸς τὴν νέαν αὐτὴν ζωὴν καὶ ἡ ἀνία θὰ τὸν κατελάμβανε πάλιν πολλὴ γρήγορα.

Ἦδη παρήρχοντο ἀρκεταὶ ὥραι χωρὶς κἄν νὰ σκεφθῇ δι' ἡτο καταδικασμένος εἰς θάνατον.

Ἐν τούτοις μίαν ἡμέραν τὴν 12 Μαΐου ἡ τύχη τοῦ προσέφερε κάποια συγκίνησι. Ἐνῶ μίαν ἡμέραν εἰσῆρχετο ἡσυχῶς εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ φιλοσόφου, εἶδεν αὐτὸν δοκιμάζοντα διὰ τῆς ἀκρας τοῦ δακτύλου του τὴν ὀξείαν αἰχμὴν ἐργχειρίδιον καὶ θυβίζων κατόπιν αὐτὴν ἐπὶ τὸς κναοῦ φιαλίδιου ὑπόπτου ἐξωτερικοῦ.

Ὁ Βάγγ δὲν εἶχεν ἀκούσει εἰσερχόμενον τὸν μαθητὴν του καὶ δρᾶν τὸ ἐργχειρίδιον περιέστρεφεν αὐτὸ πολλάκις ὥς θέλων νὰ βεβαιωθῇ περὶ τῆς ἀκριβείας τοῦ χειρισμοῦ του. Καὶ πρῶγμα ἡ φυσιογνωμία του δὲν ἦτο πολὺ ἐνθαρρυντικὴ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐφαίνοντο αἵματηροί.

— Σήμερον τελειώνει! ἐσκέφθη ὁ Κιν Φό. Καὶ ἀπεσφύρθη πάλιν ἡσυχῶς χωρὶς νὰ φανῇ οὔτε νὰ ἀκουσθῇ.

Κατόπιν κατεκλίδη, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐπαύριον ἠγέρθη τῆς κλίνης ζῶν ὑγιής καὶ εὐρωστος.

Εἰς μάτην λοιπὸν τόσαι συγκινήσεις! Σχεδὸν ἠγανάκει.

Καὶ εἶχον ἤδη παρέλθει δέκα ἡμέραι. Τὸ ἀληθές ὅμως εἶπε ὅτι ὁ Βάγγ εἶχε προθεσμίαν δύο μηνῶν.

— Ἀναντιρρήτως εἶπε ὀκνηρός! διελογίσθη ὁ Κιν Φό. Τοῦ ἔδωσα πολλὴ περισσοτέραν προθεσμίαν παρ' ὅτι ἔπρεπε.

Καὶ ἐσκέπτετο δι' ὁ ἀρχαῖος Ταί Πίγγ εἶχε παραλῦσει μὲ τὰς διασκεδάσεις τῆς Σαγκάης.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΕΠΛΗΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΟΡΛΩΦ ΚΑΙ Η ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑ ΤΩΝ ΔΟΥΛΩΝ

Μεταξὺ τῶν παλαιῶν ἐγγράφων καὶ βιβλίων, τὰ ὅποια εἰσὶ σκοπταὶ εἰς τὴν βιβλιοθήκην τῆς ἐν Ἀλμυρῷ φιλαρχαίου εταιρείας κ' Ὀθρονος, ὑπάρχει καὶ ἐν σπυδαίον ἐγγράφον χρονολογούμενον ἀπὸ τὸν προπαρελθόντα αἰῶνα, κατὰ τὸ ὅποιον ἡ μόνη διαμαρτυρία, τὴν ὅποιαν ἠδύνατο οἱ ραγιάδες τότε νὰ κάμουν συνίστατο εἰς τὸ νὰ ἐκδηλώσιν τὸν πόνον των διὰ τῶν ἀπαραιτήτων ἐκείνων δημοτικῶν ἀσμάτων πρὸς τὰ ἄγρια θηρία τῶν ὁρέων, ὅπου τὰ ἔψαλλον.

Ἰδοὺ καὶ οἱ θαυμάσιοι ὄντως πύργοι, οἵτινες περιλαμβάνονται εἰς τὸ ἐγγράφον τοῦτο, ἀφορῶντες τὴν κατὰ τὸ 1770 ἐπανόρασιν τοῦ Ὀρλώφ.

Αὐτὸν τὸν χρόνον τὸν κατὰ αὐτὸ τὸ καλοκαίρι μᾶς ἦρθε καὶ ὁ Μόσκοβος καὶ ἔφερε σφέρι καὶ ἔταξε πῶς τάχατε τὴν λευτερίαν θὰ φέρῃ. Ὁ ξένος ποτὲς τὸ καλὸ τοῦ ἄλλουνοῦ δὲ θέλει καὶ ἄλλοι ποῦ κατερεῖ νὰ φάῃ ἀπὸ ξένο καρδέλι καὶ ἄλλοι ποῦ κατερεῖ νὰ πιῇ ἀπὸ ξένο βουτσέλι. Πήδσε στὴν ἔρημ μετὰ πολλὰ — ἄλλοι στὰ μαῦρά μας κοιλὴ καὶ ἄλλοι μονοὶ στὴν ὁρσανία —

ὦ σὲν ἀλποὺ κακούργα καὶ σήκωσε τὴν ἀδέσφια μας ἔς τὸ πόδι ἢ πανοῦργα Ὡς ὅπου χύθηκε ὁ γέρακας καὶ τ' ἀρπαξε σὶδ στόμα καὶ αὐτὴν ἐχρῶθηκε μέσος τῇ γῇ καὶ ἐκρύφκε μέσ' σὶδ χῶμα. Καὶ ἀπὸ τότε ἀλίπτητα χειμῶνα καλοκαίρι τὸ τί τραβάω ἀπ' τὸν ὀχτροῦ ἔνας Θεὸς τὸ ἔξερει ἀνάθεμα καὶ τρεῖς ἄλλοι σὶδ ἄπιστο σεφέρι.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρων στίχων τῆς δημῶδους ποιήσεως συνάγεται, ὅτι οἱ ἀντιχρῆς Ἕλληνες τοῦ καιροῦ ἐκείνου ἔφεραν πολλὴν θάρσυν τὴν οἰκτράν ἐγκατάλειψιν τὴν ὅποιαν ὑπέστησαν ἀπὸ τῶν Ρώσων μετὰ τὴν χάσιν ἐξυτηρητήσεως ἰδίων πολιτικῶν συμφερόντων, ὑποκινήσιν πρὸς ἐπανόρασιν. Τόσῳ δὲ διεδόθησαν οἱ κατὰ τῶν ἀπατηρῶν των ὁμοδόξων γογγυσμοὶ τοῦ δουλοῦ ἔθνους μετ' ὅλας τὰς ὑπερσυνταγὰς ἀριότητας πάντοτε διασέσει καὶ κοινὰς ἐλπίδας, ὥστε, ἀπὸ τῆς Πελοποννήσου, ὅπου ἦτο τὸ κέντρον κέντρου τῆς ἐπαναστάσεως ἐφθάσαν οὗτοι ἐπὶ τῶν πιεσθέντων τοῦ Πηγάσου μέχρι καὶ τῶν Θεσσαλικῶν ὁρέων, ὅπου τοὺς βλέπομεν εἰς τοὺς ἀνωτέρω στίχους.

Ο ΘΕΟΣ ΤΙΜΩΡΕΙ

(Τακτικού συνεργάτου μας)

Συνέχεια και τέλος

Ἦλθεν ὁ ταχυδρόμος, τοῦ πα-
ρέδωσε τὰς διαταγὰς, ἔπῃρε τὰ
γραμμάτια νὰ τὰ μοιράσῃ κ' ἔφυγε.
Ὁ Κέννελ εἶχε πάλι σήμερον ἕνα
ἀπὸ τὰ κακὰ γράμματα, δυναρε-
σιήθηκα γιατί γνώριζα πῶς θά
γινότανε πάλι σκεπτικὸς καὶ τὸν
παρεκάλεσα νὰ μὴ τὸ ἀνοίξῃ πρὶν
φάμε. Μοῦ τὸ ὑπεσχέθη, τὸ ἀκού-
θησε κάτω ἀπὸ τὸ πιάτο του κ. ἐ-
καθήσαμε.

Ἐφ' ὧν χιτυὰ τὸ ἄσφαιρο κα-
νόνι καὶ σὶν γραφεῖό μας μέσα τὸ
κινδύνου. Ἐσηκωνή-
καμε διαστικὰ, πήραμε τὰ γυαλιὰ
κ' ἀρχίσουμε νὰ ψάχνουμε τὸν ὀ-
ρίζοντα. Οἱ κανονίες μᾶς δείχνου-
νε ποῦ βρίσκεται ὁ ἐχθρὸς κ. ἐ-
διενδύναμε τὰ γυαλιὰ μας. Ἦτα-
νε ἕνα μικρὸ «Τάσμπεν» ποῦ μό-
λις διακρινότανε ὁ μαῦρος στα-
νὸς τοῦ ἀπὸ κάτω κ' ἐβάδιζε
γραμμὴ γιὰ τὴ Θεσσαλονίκην.

Γνωρίσαμε πῶς ἦτανε τὸ σα-
βατιανὸ ποῦ δὲν ῥίχνει ὀβίδες
παρὰ πέρνει μονάχα φωτογραφίες
κ' ἐθεωρήσαμεν ἄσκοπο τὸ κατέ-
βωμε σὶν πρόχωμα.

Ὁ Κέννελ ἀκουμποῦσε σὶν ὤ-
μο μου καὶ τὸ κύτταζε μετὰ τὸ
δεξιὸν χεῖρ δὲ διαρκῶς μούδει-
χνε τὴν πορεία ποῦ ἔπαιρνε. Τα-
κανόνια βαρούσανε ἀδιάκοπα τὰ
μυδράλλια σφουρίζανε σὶν σφῆκες

πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μας κ. ἐκεῖ-
νο ἀτρόμητο βάδιζε καὶ ἀπέφενε
μετὰ «λοῦσι» τὰ διάφορα ἐπικίνδυνα
μπαράξ ποῦ τοῦ κάνανε.

Ἐρχότανε διαρκῶς καταπάνω
μας, ἔφτανε πάνω ἀπὸ τὰ κερά-
λια μας κ' ἀρχισε νὰ μᾶς προσ-
περνῇ. γέροντα γιὰ νὰ τὸ παρα-
τηροῦμε καλλίτερα καὶ σὶν προχῶ-
ρησε πρὸ πολλὸν σιομαζόβονα νὰ
γυρίσω γιὰ νὰ τὸ παρακολονθήσω.
Ἐξαφνα νοιώθω ἕνα βάρος ἀπά-
νω μου καὶ βλέπω τὸν Κέννελ νὰ
πέφτῃ. Τὸν ἀγκάλιασα νομίζοντας
πῶς ὅπως γύρισε κατὰ τὴν
πάνω σκόνηταρε μὰ τί φοβία...
μιά τρύπα σὶν κοῦτελό του πετιοῦ-
σε αἷμα σὶν σπηριδάν... ὀπισθο-
χώρησα κ' ἐκυλίσθηκα χάμω ἀναί-
σθητος. Τὸ αἷμα ἔτρεχε ποτάμι.
Ἐσκυψα τοῦ σκούπισα τὰ μάτια ποῦ
τοῦ τὰ στράβωνε καὶ δυνατὰ τοῦ
φώναξα. Ἀνοίγονταρε δύο φορὲς
τὰ μάτια του, τὰ ὠραῖα του μάτια.
ἔκρινε τὰ πόδια του, ἔκανε μιὰ
προσπάθεια νὰ μιλήσῃ, θέλησε νὰ
ἔσκουμπῶσιν τὸ γυαλὸ τοῦ ἀμπέχο-
νοῦ τὸν σὶν νὰ τὸν ἐπνίγε καί
κ' ἐτέλειωσε μέσα σὶν χεῖρα μου.
Ἐνα θραῦσμα ὀβίδος ἀπὸ τῆς δε-
ξιᾶς μας ἀφ' ὧν ἔσκασε ἀπάνω κα-
ταβαίνοντας τὸν εἶχε σκοτώσει.

Ἀνήρρησα τὸ κεῖνος, ἔβγαλα τὸ
παλλὸ μου τοῦ σκέπασα τὸ πρόσω-

πο γιατί μ' ἐφοβίζανε τ' ἀνοιχτὰ
μάτια του καὶ εἰδοποίησα τὴ φρου-
ρὰ ποῦ ἦτο κάτω. Γρήγορα ὁ για-
τρὸς πιστοποίησε τὸ θάνατό του
παρουσίασαμε ὅπλα, τὸν βάλαμε σὲ
ἐν αὐτοκίνητο, τὸν φέλησα καὶ τὸν
ἔχασα γιὰ πάντα ἀπὸ τὰ μάτια
μου. Δὲν ἔφαγα καθόλου, δὲν γι-
όρτισα, κουρασμένος σὶν νὰ περ-
πατοῦσα μερόνυχτα γονάτισα μπρὸς
στὴν γιορτὴ μου γιὰ τὴν ψυχὴ
του, ἔχουσα ποτάμι δάκρυα, ἔσηκα
θηκα κ' ἐδιέταξα τὸ μάγειρο νὰ
ἔστρώσῃ τὸ τραπέζι. Ὅπως σήκα-
νε τὰσερόβια σιωπηλὰ σιωπηλὰ
μάγειρος βρῆκε τὸ γράμμα κάτω
ἀπὸ τὸ πιάτο τοῦ Κέννελ, μοῦ τὸ
ῥωσε, τὰ χεῖρτα μου τρέμανε κ' ὁ
νοῦς μου πέταξε σὶν ἄλλα ποῦ βρι-
σκοῖτανε ἀπάνω σὶν γραφεῖό μου.

Τάπιασα ὅλα μετὰ φόβο κ. ἀρχί-
σα νὰ τὰ διαβάσω. Φοβία... Μο-
νάχα ἡ ἰδέα πῶς δὲν ἔχουμε τὸ
δικαίωμα νὰ συχαθοῦμε τοὺς πε-
θαμένους μ' ἐκράτησε καὶ τὸ σὶν
μὰ μου δὲν ἔβγαλε τὴν κατάρα
ποῦ τοῦπρεπε. Κάθε γραμμὴ τοῦ
ἦτανε πόνος, κάθε γραμμὴ τοῦ
ἦτανε ἔσχιση καρδιάς, κάθε
γραμμὴ τοῦ ἦτανε πύονο δάκρυ
καὶ κάθε τέλος τοῦ ἦτανε αἷμα.
Πόνος φοβικὸς μιᾶς κουρελιασμέ-
νης καρδιάς ποῦ εἶχε ἀγαπήσει
καὶ σαγηνεύσει μιὰ φορὰ καὶ τὸ
ρα αἰμασμένη καὶ Μάνα τὴν ἔρι-
χνε σὶν πέντε δούλους. Μικρὰ
δάκρυα καὶ φοβικὰ παράπονα μιᾶς
ψυχῆς ποῦ ἐγκατελείφθη χωρὶς
αἰτία. Τὸ τελευταῖο γράμμα ἔ-
λεγε :

«Καταλαβαίνω πῶς δὲν θά ζή-
σω, μ' αἰμάσες ἐσκυψα τὴν ἀνι-
μία καὶ τὸ πόνος μου γιατί νομίζα
πῶς ἡ πέτρινη καρδιά σου θά
συγκινώτανε μπρὸς σὶν δάκρυα

τοῦ παιδιοῦ σου κ. ὄχι ἐμένα.
Γιατί μ' ἀφήνεις; γιὰ ποιά αἰ-
τία; γιατί εἶμαι μόνος! κακοῦργε
θὰ πεθάνω μετὰ τὴν πρὸ φοβικὴ κα-
τὰρα σὶν χεῖλια μου, κ' ἂν ὑπάρ-
χῃ Θεὸς δὲν θά σ' ἀφήσῃ νὰ ζή-
σῃς οὔτε σιγμὴ πρὸ πολλὸ ἀπὸ μέ-
να, θὰ πεθάνω κ' ἂν δὲν σκοτω-
θῇς ἀπὸ ἄδικο βόλι ἡ ψυχὴ μου
θὰ σὲ τυρανῇ καὶ δὲν θά σ. ἀ-
φήσῃ νὰ ζήσῃς οὔτε σιγμὴ πρὸ
πολλὸ ἀπὸ μένα, θὰ πεθάνω κ. ἂν
δὲν σκοτωθῇς ἀπὸ ἄδικο βόλι ἡ
ψυχὴ μου θὰ σὲ τυρανῇ καὶ δὲν
θὰ σ' ἀφήσῃ νὰ κλείσῃς μάτι ὅπως
δὲν ἔκλεισα ἐγὼ 16 μῆνας τώρα.
Νῶσαι καταραμένος κακοῦργε.

ΝΕΛΗ»

Ἐμμέρωσε, δὲν εἶχα κοιμηθῇ.
ἡ σόμπα ἔκαιε κ. ἔτρεψε δυνατὰ.
ὁ βορρῆς φυσοῦσε σὶν νάχαμε χει-
μῶνα κ' ἡ σκηνὴ ὀλόκληρη κλονι-
ζότανε. Μιὰ μοτοσυκλέτα σταμάτη-
σε μπρὸς στὴν πόρτα καὶ ὁ σκοπὸς
μούφρεσε ἕνα τηλεγράφημα. «Εἶνε
γιὰ τὸν μακαρίτη τὸν Κέννελ»,
μούπε Ἐρχομα νευρικά τὸ φάκελ
λοῦ, πῆγα κατὰ σὶν παράπονο καὶ
μετὰ φοβικὴ διάβασα :

KENNEL S. O.

Salonica

Νέλη ἀπεβίωσε 11.30 π.μ. Κό-
ρη τῆς 12.10 συμπάθη δυνατὰ
σοῦ.

Διευθυντῆς 4ου Νοσοκομείου
Λοκλίνου

Ἐτοῦμα σούδαμος, τὰ μάτια
μου σκοτινίσανε μπρὸς σὶν φο-
βικὴ ἐκκλήρωσι τῆς κατάρας
τῆς. Ἐχουσε πεθάνει καὶ οἱ τοῖς
τοῦς σχεδὸν μὰς 30 λεπτά τῆς
ὥρας διαφορά ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν
ἄλλον.

TEDDY 1347

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ ΚΑΘ' ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΑ ΘΕΑΤΡΑ ΜΑΣ

Ἄραγε θὰ εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐκλείψῃ τελείως ἡ πληγὴ τῆς περιφορᾶς τῶν δίσκων, μὲ τὰ πιφούρ καὶ τὰ νερά εἰς τὰ καλά μας θέατρα;

Μήπως τὸ θέατρον εἶνε καφε-ρεῖον; Υποτίθεται ὅτι ὁ θεατὴς διὰ πηγαίῃ εἰς ἐν θέαμα εἰς τὰς 10 καὶ τέτατον, ἔχει φάγει καὶ πιεῖ τὸν καφέ του, ἂν χρειασθῇ δὲ ἕνα ποτήρι νερό, δύναται νὰ τὸ ἔχῃ ἂν κινηθῇ ὀλίγον μέχρι τοῦ μπαρκὲ τοῦ θεάτρου.

Εἶνε ὀχληρότατον καὶ ἀγενὲς ἐν μέσῳ ἐκατοντάδων ἀνθρώπων ἐστὶ βαγμένων δίκην παρδελῶν νὰ ἔχωμεν τὴν ἀξίωσιν νὰ μᾶς ἀνοίξουν τὴν λεμονάδα μας καὶ νὰ μᾶς σερβίρουν τὸν καφέ μας, ἐνῶ τὰ νερά κυλοῦν ἀπὸ τὰ ποτήρια καὶ καταβρέχουν τοὺς παρακαθημένους.

Πρὸ τίνος καιροῦ κυρίως τις ἐπῆρε τὸ ἀρκετὰ δύσαρστον καὶ κομικὸν αὐτὸ λουτρό, εἰς ἐν τῶν καλῶν μας θεάτρων, ἐξ ἀπροσεξίας τοῦ γκαρσονιῶ ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ ὁποίου διέφυγεν ὁ περιεχόμενος τῶν δίσκων. Ἐπίσης προχθὲς τὸ θῦμα ὑπῆρξε μία κυρία τῆς σειρᾶς τῶν καρεκλῶν, ἥτις ἐδέχθη φλυτζάνι ζεστοῦ καφέ, ἐπὶ τῆς ὥραι-ας τοιαυτέας τῆς.

Ἡ συνήθεια αὕτη τῶν θεάτρων προδίδει ἀσέβειαν τῶν διευθυντῶν αὐτῶν πρὸς τὸ κοινόν, τὸ ὁποῖον ἔρχεται νὰ ὑποστηρίξῃ καὶ χειροκροτήσῃ τοὺς καλλιτέχνας μας. Πρὸ

παντὸς δὲ νὰ περάσῃ τις τὴν ὥραν τοῦ ἡρέμως καὶ ἀνενοχλήτως, ὅχι κύπτον διαρκῶς τὴν κεφαλὴν, διὰ νὰ μὴ δεχθῇ ποτήριον νερό, ἢ φλυτζάνι καφέ κατὰ κεφαλῆς, ἢ παραμερίζων καὶ συσπειρούμενος, κάθε λίγο διὰ νὰ διέλθῃ τὸ πάσης ἀγρωγῇ, στερεούμενος; καροῖνι μετὰ τοῦ φρεζιωμένου τσιγάρου καὶ γλυκισμάτων δίσκου. Τὸ κοινόν, ὡς ἀνασείει ἑλπίδα δὲν περιμένει ἀποφασιστικῶς εἰς τὴν καθάργνησιν τῆς ὀχληροτάτης συνειδήσεως, ἀνέχεται ἐντοχῶν τὰς ἀρπακτικὰς διαθέσεις τῶν ἐκμεταλλευομένων τὰ μικρὰ ζαχαροπλαστεία τῶν θεάτρων μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ πέρῃ τὸν καφέ του, μὲ ραχάτι καὶ νὰ πίνῃ τὸ κρύο νερό του, ἀδιαφορῶν διὰ τὸν παρακαθημένον του, ὅστις ἐπλήρωσεν ἀρκετὰ διὰ νὰ διέλθῃ δύο ὥρας ἐν ἀπολαύσει καὶ σχετικῇ ἡρεμίᾳ τὸ νευρικόν του σύστημα. Καὶ ἀφοῦ ἡμεῖς τὸ κοινόν δὲν ἔχομεν τὴν δύναμιν νὰ ἀποβάλλωμεν τὰς συνηθείας μας ὅπου καὶ ἂν εὐρισκόμεθα αἱ διευθύνσεις τῶν θεάτρων ἔχουσι τὴν ὑποχρέωσιν νὰ προστατεύουν ἀπὸ διάφορα ἀνεπιθύμητα τοὺς τοὺς περισσότερους ἐκ τῶν πελατῶν των, οἵτινες δύ-νανται νὰ περάσουν καὶ χωρὶς καφὲ ἀπαγορευόμενοι οἷτως τὴν ἀνηδὺν περιφορὰν τῶν δίσκων διὰ μέσου τῶν θεάτρων. Οἱ λαμβάνοντες ἀνάγκην ἀναγκητικῶν ὡς διευθύνωνται εἰς τὸν μπαρκὲ τοῦ θεάτρου, ὅστις δὲν ἀπέχει δὲ εἰμὴ ὀλίγα μέτρα.

ΜΙΑ ΒΡΑΔΥΑ ΣΤΟ ΖΑΠΠΕΙΟ

Ἀναμφιβόλως δὲν θὰ ὑπάρχῃ Ἀθηναῖος ἢ Ἀττικὸς ποῦ νὰ μὴ ἐπεσκέψθῃ τὸ Ζάππειον κατὰ τὰς νυκτερινὰς ὥρας ὅπου ὑπὸ τὴν ἀνταύγειαν τῶν φώτων καὶ τοὺς ἡχοὺς τῆς στρατιωτικῆς μουσικῆς διέτρεχεαί τις εὐχαρίστους τινὰς ὥρας ἐξηπλωμένους μακαριώτατα ὡς γνήσιος Ἕλληνα ἐπὶ τριῶν καρεκλῶν καὶ κατ' ἐπανάληψιν καλῶν τὰ γκαρβόνια τοῦ περιπτέρου νὰ τοῦ φέρου νερό.

Ἐκεῖ συναντᾷ κανεὶς πάσης προελεύσεως ἄτομα, παντὸς φύλου καὶ πάσης ἡλικίας, ἐκεῖ ἡ ἀριστοκρατία Ἀττικῆς διηγείται εἰς κύκλους θανμαστῶν τῆς, οἵτινες κάλλιον θὰ ἤρμοζε νὰ ὠνομάζοντο χαῖροι τὰς χάριτας ποῦ τὴν περικοσμοῦσι, τὸν χορὸν κατὰ τὸν ὁποῖον ὅλοι ἐπρόσεχαν αὐτὴν διὰ τὴν χάριν τῆς, τὸ μαλλιοτράδηγμα μὲ τὴν μοδίσιαν τῆς, διότι δὲν τῆς παρέδωκεν ἐγκαίρως ἔτοιμον τὸ νέον τῆς φόρεμα. Ἐκεῖ κοντοσμπολιὸ παντὸς εἴδους, συμφέροντα πάσης φύσεως, σκανδαλάκια, φλέρε κτλ.

Στὸ Ζάππειον καθ' ἣν στιγμὴν ἡ μουσικὴ μᾶς τέρεται μὲ τὴν προσεικὴν τῆς Τόσκας, μὲ τὴν Ἀιντᾶ καὶ τὸν Ριγολέττον, θὰ ἴδῃτε τὸ χρηματιστήριο λειτουργοῦν παρὰ τὰς ἀπαγορευτικὰς διατάξεις τῆς Κυβερνήσεως, θὰ ἴδῃτε ἐρωτικὰς ἐπιχειρήσεις διασταυρουμένας μετὰ τῶν ἐμπορικῶν τοιοῦτων θὰ ἀκούσῃτε τῆς παληκαριῆς τοῦ ἐνός καὶ τοῦ ἄλλου, τὰ οἰκογενειακὰ τῆς παραπλεύρως σας καθημένης κυρᾶς ποῦ συνέλαβε τὸν παληάνθρωπον τὸν ἄνδρα τῆς μαζῆς μὲ τὴν ὑπερέτριαν ἀρχολογούμενος εἰς τὴν ἀστρολογία, τὸν μονόφιλον ἐπαρ

χιώτην νὰ φωνάξῃ, ἐπὶ τῷ ἀνακρούσματι τῆς Κάμεν διὰ ἡ μουσικὴ παίζει τὸν Γέρω Λήμμο, τὸ γκαρβόνι νὰ σᾶς σερβίρῃ ἕνα μέλανα ζωμόν γιὰ καφὲ Μένκας, ἕνα ἄλλον νὰ ροχαλίξῃ μακαρίως, τοὺς ὑπαιθρούς πωλητὰς σιγαρέττων καὶ πασσατέμπου νὰ σᾶς περιτριγυρίζουν σὰν μύγες καὶ ἐν γένει θὰ ἀκούσῃτε καὶ θὰ ἴδῃτε πράγματα, τὰ ὁποῖα οὐδὲ ἐφρατῆζε σθε οὐδὲ εἶχατε καμμίαν ὁρεξιν νὰ παρακολουθήσετε.

Καὶ ἐνῶ κἀδησθε ἀμέριμνος κατὰ τὰ ἄλλα καὶ παρακολουθεῖτε ἕνα φῶξ τρῶτι, αἰφνης ρομίζετε ὅτι βουτᾶτε στὴ θάλασσα καὶ κάμψτε μπάνιο, ἐνῶ ἀπλούστατα τὸ γκαρβόνι μὲ τὸν δίσκον πλήρη παρεπάτησε καὶ ἐκένωσε ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σας ποτήρια, φλυτζάνια, παγὰ τὰ λεμονάδες καὶ μὲ ἕνα ὑποχρεωτικόν μπαρδό ν' σᾶς στέλλει ἐκ νέου ἐκόντια ἄκοντα σὺν ὀπίτην σας γιὰ νὰ σᾶς ξεμασσελιάσῃ. Σταν ροκοπέισθε καὶ παρακολουθεῖτε τὴν Μπαγριαντέραν καὶ αἰφνης αἰσθάνεσθε ἕνα κλονισμόν ὃ ὁποῖος σᾶς μεταθέτει δέκα μέτρα μακρὰν τῆς θέσεώς σας καὶ μόλις συνέλθετε ἀκούτε ἕνα μεγαλοπροπέσιον ὑποταξομάρι πῆν, ὅπερ σᾶς φησὶ δωρεῖ ὁ ἀποικισμῆς ποῦ ἐπεσθ' ἐπ' αὐτὰς σας.

Ἡ μουσικὴ παίζει ἤδη κάποια Ἑλληνικὸ κομμάτι, καὶ ἐνῶ ἡ γα-ρὰ ζαχαρίζεται τὸ πρόσωπόν σας, αἰφνης ἀκούετε ἕνα παρὰ-ταυμένον σιγίγμα νὰ σᾶς κτυπᾷ τὰ τῦμπανα καὶ ἕνα ὄχι ἀπὸν-ἀπὸν ὡς δορυφόρον νὰ τὰ παρακολουθῇ καὶ ἀμέσως τὸ πρόσωπόν σας οὐτιδύ-ται φανταζόμενος ὅτι παρὰσπῶνται εἰς τὰ ἄδυνα τῶν ταβερνῶν. Ἀποφασίζετε νὰ περιφέρετε τὸ βλέμμα

σας διὰ τὰ ἴδιτε τοὺς καθημένους τριγύρω σας καὶ ἐξαίφνης αἰσθάνεσθε τὴν ἀνάγκην νὰ καλέσητε καὶ νένα χωροφύλακα εἰς βοήθειαν. ἐπειδὴ βλέπετε ἓνα νὰ παίξῃ κουτουλιές μετὰ τὸ τραπέζι εἰς τὸ ὁποῖον κάθεται, ἐνῶ ἀπλοῦσται ὁ ἄνθρωπος μὴ ἔχων φαίνεται, σέ γην ἢ ἔχων τοιαύτην τρέφουσιν κορδαὺς ἰσχυρὰς κρᾶσεως, ἀπεφάσισε νὰ σφειρευθῇ τὴν στέγην τοῦ ξενοδοχείου τῶν τριῶν ἀστέρων.

Ἐγείρεσθε τέλος νὰ γύγῃτε καὶ βλέπετε μὲρὸς στὰ ἀέδια σας ἓνα μεγάλο φεῖοι. ἡ θεὰ τοῦ ὁποίου

σᾶς κάμει νὰ ἐναιριχιάσῃτε καὶ νὰ πηδήσῃτε χωρὶς νὰ θέλῃτε, ἐνῶ ἂν παραιτηθούσατε καλλίτερον δὴ ἐβλέπατε τὸν παραπλεύρως σας καὶ θήμερον μπέμπην νὰ κάμῃ ἀπαράχως τὰ τοῖοια του.

Καὶ ἔλα αὐτὰ καὶ πολλὰ ἄλλα, ἢ περιγραφῇ τῶν ὁποίων θὰ ἀπῆιεν τόμους ὁλοκλήρους, τὰ ἀπολαμβάνετε μετὰ δύο μόνον δραχμὰς, συνοδεύοντάς καὶ ἀπὸ μουσικήν.

Ῥοιζιμένως εἰμὲθα οἱ ἐνυχέσιες τοῦ τῶν θνητῶν.

Φ. Χ. Μ.

ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΖΩΗ

ΠΕΝΙΕΣ

Μικρὰ δύναμις χωροφύλακων ἐπολιόρησε προχθὲς ἑξαφνα τὸν αὐλόγυρον τοῦ Χρηματιστηρίου καὶ ἀπηγόρευσε τὴν ἔξοδον εἰς ἔλους.

Οἱ χωροφύλακες ἤρχισαν τὰς συλλήψεις, ἀλλ' ἤρκαζον ν' ἀπογυμνώνουν μόνον τοὺς θραχίονας τῶν συλλαμβανόμενων καὶ νὰ τοὺς υποβάλλουν εἰς τὸ νυστέρι τοῦ ἱατροῦ πρὸς ἐμβολιασμόν.

— Ἡ ὑπηρεσία παροχῆς διαβατηρίων τῆς Νομαρχίας πνίγεται ἀπὸ ἔργα σίαν.

— Ἐκδίδει, περὶ τὰ ἑκατὸν διαβατήρια ἡμερησίως, γεγονὸς ἀποδεικνύον ὅτι ἤρχισε καὶ πάλιν ἀγρία μετανάστευσις.

— Εἰς πολλὰ ἐστιατόρια καὶ ζαχαροπλαστεῖα ἰσχύει τὸ ὑποχρεωτικὸν «πουρμπουάρ».

— Τὰ γκαρσόνια ὅμως παρούσάζοντα τὸν λογαριασμόν, δὲν προθυμιοῦνται νὰ καταστήσουν τοῦτο γνω-

στὸν εἰς τοὺς πελάτας.

— Καὶ ὅσοι δὲν ἔχουν γνῶσιν πληρώνουν καὶ ἐπιπρόσθετον πουρμπουάρ.

— Καλὸν θὰ εἴνε λοιπὸν νὰ ὑποχρεωθῶν οἱ καταστηματαρχαὶ νὰ ἀναρτήσουν σχετικὰς πινακίδας χάριν τῶν πελατῶν.

— Οἱ ὀλίγοι ἀνδριάντες τῶν Ἀθηναίων βρίσκονται σὲ κακὰ χάλια ἀπὸ τὴν σκόνην.

— Τὸ ἀγαλμα τοῦ Κολοκοτρώνη πρὸ πάντων ἔχει γίνει γκρίζο.

— Τὸ Πρωτοδικεῖον δὲν ἀδεύει νὰ δικάσῃ ἐξώσεις καὶ νὰ λύῃ τὰ μεταξὺ ἰδιοκτητῶν καὶ ἐνοικιαστῶν δι' ἀφορὰς.

— Ἡ δόξς Σοφοκλέους ἀνέκτισε μετὰ τὴν προσωρινὴν ἀνατίμησιν τῆς λίρας τῆς παλιν ἐξέως τῆς δόξης τῆς.

— Ἀπὸ τὸ πρῶτ' ὥς τὸ βράδυ οἱ «μπεσιέδες» καὶ τῶσιέδες φωνάζουν καὶ πλειοδοτοῦν εἰς τὴν ἀγορὰν τοῦ ξένου συναλλάγματος.

ΑΙ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ ΜΑΣ

ΣΥΡΟΣ

Μέσα στὴν πολυτελὴ αἴθουσα τοῦ Ἐπισκοπείου ἐδόθη προχθὲς Πέμπτην ὁ πρῶτος θερινὸς χορὸς. Ἀρκετὸς Συριανὸς κόσμος ἐξέδραμε διὰ νὰ διασκεδάσῃ μαζὺ μετὰ τοὺς ἐκτὸς παραθερίζοντας.

Ἐνα θαυμάσιο μπουκετάκι ἀπὸ δίδες καὶ κυρίους τῆς Δελαγρατίας καὶ Παρακοπῆς ἐξέδραμον ἐπὶ τοῦτφ. Ο κ. Θ. Μαντζολίνος μετὰ τῆς ἀδελφῆς του, ἡ δις Καλαποδοπούλου, ἡ δις Βόγλη ἡ ζωὴ τῆς παρέας, αἱ δίδες Βελιτισσαροπούλου, ἡ δις Μάνεση καὶ αἱ δίδες Σκάση προσέθεσαν μετὰ τὴν παρέα των ἓνα βαθμὸ ἀκόμα στὴ γενικὴ εὐθυμία.

Διάφοροι δεσποινίδες προσεφέρθησαν διὰ τὸ πιάνο καὶ ὁ χορὸς ἤρχισε ζωηρότατος παρ' ὅλον τὸν καύσωνα.

Διεκρίναμεν ἐκ τῶν μὴ παραθερίζοντων τὸν ἀξιότιμον κ. Νομάρχην μετὰ τῶν υἱῶν του καὶ τῆς ἀνεψίας του, τὴν κ. Παπαδάμ δημάρχου μετὰ τῆς δίδος Κόρης, τὴν δίδα Λογοθετίδου, Κοντούδη, Ζενζεφίλη, Ζερβουδάκη, κ. ἀκὶ κ. Στάρκ, κ. καὶ κ. Σάμουνης Ζούδιαμ, Χονδρὸν Βέλλαν, Ζῶρον καὶ Βρατσαφάλλην. Οἱ παραθερίζοντες οἶκοι. Ε. Κούτση, οἶκος. Βλαστοῦ, οἶκ. Καπελλάκη, Κουλουκουτῆ, Πνευματικοῦ κτλ. ἐφρόντισαν ἀκούραστα διὰ τὴν περιποίησιν τῶν φίλων νομειῶν των.

Λόγφ τοῦ ἀσελῆνου ἡ παρέα Δέλλα γρατίας Παρακοπῆς ἠναγκάσθη ν' ἀπαχωρήσῃ παρὰ τὰς προσπάθειάς ὅλων νὰ τοὺς κρατήσουν εἰς τὸ δειπνόν ὑπερπαρατέθη ἐν τῇ Δέσχη. Ἡ δις Κούτση ἐτραγοῦδῃσε θαυμάσια. Μπράβο. Μετὰ τὸ φαγητὸν ὁ χορὸς ἐπα-

νῆρχισε καὶ ἀκμαῖοι οἱ καβαλλιέροι ἐστροβίλιζαν μέχρι τῆς μιᾶς μ. μεσο νύκτιον ὁπότε οἱ μὴ παραθερίζοντες ἤρχισαν σιγὰ σιγὰ νὰ κατέρχωνται διὰ τὴν πόλιν.

Ὁ καιρὸς ἤρχισε πάλιν νὰ μαίνεται ἀγρίως, ὁ ἀέρας μᾶς ἀναγκάζει νὰ καταφεύγωμεν εἰς τὰ ὑπόστεγα. Παρ' ὅλον ὅμως τὸν σφοδρὸν τοῦτον ἄνεμον ἡ ζέστη ἀφόρητος Σκόνῃ παντοῦ ὅπου κ' ἂν σταθῇ κανεὶς, εὐτυχῶς ὅμως χάρις εἰς τὰς ἀόκνους φροντίδας τοῦ κ. Δημάρχου ἤρχισε τὸ καταδόρεγμα τῶν κεντρικωτέρων δρόμων καὶ ἔτσι μπορεῖ κανεὶς νὰ βγῇ χωρὶς φόβο νὰ στραβωθῇ ἀπὸ τὴ σκόνην.

Δόξα τῷ Θεῷ ἦτο καιρὸς πᾶν νὰ παύσουν αἱ θωμολογίαι καὶ χθὲς ὁ Δεσφότης τῆς ἀστυνομίας ὁ θαυμασιὸς αὐτὸς τύπος τοῦ κυρίου καὶ ὑπαλλήλου, ὁμοῦ μετὰ τῆς ἐπιτροπῆς ἐξέδωσαν σχετικὴν αὐστηρὰν διαταγὴν διὰ τῆς ὁποίας ἀπαγορεύεται αὐστηρῶς ἡ θωμολογία. Ἦτο καιρὸς πλέον εἶχε καταστήσει ἀνυπόφορον καὶ κανεὶς δὲν τολμοῦσε νὰ ἐξέλθῃ συνοδευόμενος χωρὶς ν' ἀκούσῃ ἓνα σωρὸ δλαστήμας πρὸς συγκινοῦσαν ἀγρίους. Ὡς πιθανολογεῖται ὅτι οἱ Ρῶσοι εἶνε οἱ πλέον δλασφημοὶ εἶνε θέδαιον ὅτι ὠρισμένοι Συριακοὶ τύποι τοὺς υπερτεροῦν εἰς τὴν ἐφευρετικότητά καὶ τὸν πρόπον τῆς θωμολογίας. Πιστεύομεν ὅμως ὅτι χάρις εἰς τὴν αὐστηρὰν αὐτὴν διαταγὴν καθὼς καὶ χάρις εἰς τὴν ἀμερόληπτον ἐξάσκησιν πάντων τῶν πορφυρομένων παρὰ τῶν ῥαγάνων τῆς ἀστυνομίας θὰ πᾶσῃ ἡ φοδερὰ αὐτὴ μάλιστα τῆς αἰδοῦς σωρείας κυριῶν, αἱ ὁποῖαι δὲν τολμοῦσαν νὰ ἐξέλθουν μόνα.

Ἀνεχώρησε διὰ Σάμιν πρὸς ἐ-

πιθεώρησιν ὁ ἀγαπητὸς εἰσαγγελεὺς κ. Ρωμάνος.

ΚΟΖΑΝΗ

Στὴν πόλιν μας πολλοὶ ξένοι ἀφιχθήσαν, πρὸ πάντων δ' ἐκ Θεσσαλονίκης. Δυσκόλως ἀνευρίσκονται οἰκήματα. Τὰ ξενοδοχεῖα κάμνουν χρυσιᾶς δουλειᾶς.

— Καὶ ἄλλη ὁδοντοϊατρικὴ κλινικὴ ἤνοιξε τὰς πύλας ὑπὸ τοῦ διακεκριμένου ἱατροῦ τῆς πόλεως μας κ. Νικ. Τέρπου.

— Μὲ μεγάλη ζωηρότητα ἐτελέσθη ἡ ἐορτὴ τῶν Ἀγίων Ἀναργύρων. Ὁ περίβολος τῆς ὁμωνύμου ἐκκλησίας εἶχε πληρωθῇ ἀπὸ χωριατοπούλες τῆς περιφέρειας μας. Εἶχον χωρισθῇ σὲ παρέες-παρέες, χωριστὰ οἱ ἄνδρες ἀπὸ τὰ κορίτσια καὶ μὲ τὸν ἰδιαιτέρον ὀργανοπαίκτην ἔσυρον τὸν ἰδιόρρυθμον χορόν.

— Ἐτέλεσαν τοὺς ἀρραβῶνας ὁ κ. Γεώργιος Ἀσιμακάκης ἐκ Κρήτης καὶ ἡ διὰ πολλῶν χαρισμάτων πεποικισμένη δις Κατίνα Τσιαρτσώνη. Στὸ τεριστὸ ζευγάρι εὐχομαι καλὰ στέφανα.

— Ἐποθετῆθη ὡς Διευθυντὴς τῆς Νομαρχίας μας ὁ κ. Σαραντόπουλος. Ἐπίσης ἀνέλαβε τὰ καθήκοντα πρωτοδίκου ὁ κ. Λάσκαρης Στιβαρός.

— Τὴν 14ην τρ. μ. ἀφίκετο ἐν τῇ πόλει μας ὁ ἀρχηγὸς τῆς χωροφυλακῆς συνταγματάρχης κ. Φλωριᾶς συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν ὑπασιπτῶν του. Τὴν Κυριακὴν πρὸς τιμὴν του ἐν τῇ ἐστιατορίῳ «Ὁ Βόσπορος» ἐδόθη γεῦμα ὑπὸ τοῦ Νομάρχου τῆς πόλεως μας κ. Γ. Μόδη, προσκληθέντων καὶ πλείστων ἄλλων ἀνωτέρων βαθμύχων τῆς χωροφυλακῆς.

Γ. Π.

ΚΕΡΚΥΡΑ

Ζέστη δυνατὴ, ζέστη ἀνυπόφορη δις ἔβαλε ὄλο μὲ μιᾶς. Δὲν βλέπεις κυρία χωρὶς βεντάλια, δὲν βλέπεις δεσποινίδα χωρὶς βεντιλάτέρ. Ἐπωφελοῦ μενον ἀπὸ τὰς ζέστας τὸ ὠραῖον φύλλον ὅσο προχωροῦμε σηκώνει, τὰ μανίκια, πολλὰ δὲ τὰ ἔβγαλαν ἐντελῶς, ἐνῶ συγχρόνως μακραίνουν τὰ φουστὰ νὰ ἔως ποῦ σέρνονται στὴ γῆ. Εὐτυχῶς ἐδῶ δὲν ἔχουμεν ζηλωτὰς. Οἱ ἄνδρες ὑποφέρουν στοῖκωτάτα, μὲ τὰ σακάκια, τὸ μαρτύριον τῆς ζέστης.

— Τὰ λουτρά καθημερινῶς εἶνε ἀσφυκτικὰ γεμάτα. Πολλοὶ ὅμως πηγαίνουν γιὰ λουτρό μὲ τὴ βάρκα πρὸ Κάβο-Σίδερο κ' ἐκεῖ μ' ὅλη τὴν αὐστηρὰ ἀπαγόρευσι γίνονται πρῶτης τὰ ξεῶς μικτὰ λουτρά, μπαῖν μίξτ. Σ' αὐτὴ τὴν περίστασι εἴμεθα πλέον πολιτισμένοι ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους.

— Τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐνταῦθα σχολείων ὑπῆρξαν ἱκανοποιητικώτατα. Ἐκ τοῦ Γυμνασίου ἔλαβον πάντες οἱ τακτικοὶ μαθηταὶ τὰ ἀπολυτήριά των, πλὴν ἐνὸς χωροφύλακος, ὅστις δὲν παρηκολούθη τὰ μαθήματα. Ἐκ τῶν 56 μαθητῶν οἵτινες ἀπελύθησαν ἤριστευσαν οἱ 33.

Ἐκ τῆς Δημοσίας Ἐμπορικῆς Σχολῆς πάντες ἔλαβον τὸ πτυχίον ὡς καὶ αἱ ἐκ τῆς τρίτης διδασκαλείου τῆς Φιλεκαπαιδευτικῆς Ἐταιρείας μαθήτρια ἔλαβον τὸ δίπλωμά των.

— Κατ' αὐτὰς εἰς τὴν Γορίτσαν ἤνοιξαν δύο ἐξοχικὰ κέντρα τὸ ἐν μὲ μουσικὴν, τὸ δὲ ἄλλο μὲ ὀρχήστραν.

— Ἡ Δημοτικὴ μας ἀρχὴ ἤρχισε νὰ διορθῶνῃ τὰς διαφόρους ὁδοὺς καθὼς καὶ νὰ καταδρέχῃ αὐτάς. Ἄς ἐλπίζωμεν πῶς θὰ ἐξακολουθήσῃ φροντίζουσα.

— Τὴν περασμένην ἐβδομάδα, ἡ χαριτωμένη καὶ ἐξαιρετικὰ μορφωμένη

δις Ἄννα Καρύδη καὶ ὁ ἀγαπητὸς μας συμπολίτης κ. Σπύρος Μοράλλας ἡραδωνίσθησαν. Εἰς τὸ πραγματικὰ ταιριαστὸ ζευγάρι ἀξίζει πᾶσα εὐτυχία.

Στ. Κ.

ΑΜΑΛΙΑΣ

Ἡ Ἀμαλιάς ὑπερέβη τὸν Πύργον κατὰ ἐν τοῦλάχιστον σημεῖον. Κατὰ τὸ ὅτι ἡ ἀθλητικὴ νεολαία τῆς συγκεντρωθεῖσα ἤρχισε τὰς ἀθλητικὰς τῆς ἀσκήσεις, τὸ ὅποιον οὐδὲ κατὰ διάνοιαν συνέβη εἰς τὸν Πύργον. Εὐγε τῆς!

Κατὰ τὰς ἀσκήσεις τῆς προπαρελθούσης Κυριακῆς διεκρίθησαν οἱ ἐξῆς.

Δίσκος. Παπασταθόπουλος Γ., Κυριακόπουλος Π. καὶ Πετρόπουλος Θ.

Σκυταλλοδρομία. Α' ὁμάς. Ἀλεξανδράτος Ι., Στεργιωτῆς Διον., Ρηγᾶτος Γ., Σταυράκης Ἄντ.

Β' ὁμάς. Σταυράκης Ι. Πρῶσινας Νικ., Βλαχούλης Μ., Σμέρος Σπ.

Σακκοδρομία. Δρόμος 75 μ. Σταυράκης Ι. 22'', Σμέρος Σπ. 23'', Ἀλεξανδράτος Δ. 25''.

Δρόμος 3 χιλ. μ. Καραμπίνος Κ. 9', Ἀρβανιτάκης Δ. 9' 12'', Σελᾶμης Ι. 10'.

Φούτ μὲ ὅλλ. Κηράτης Α., Σταυράκης Α., Βλαχούλης Μ., Στεργιωτῆς Δ., Σμέρος Σ., Μονοκρόντος Π. κλπ.

ΜΑΝΩΛΑΣ

Ὅσο ἀσήμαντο χωριὸν κ' ἂν νομίσῃ κανεὶς πῶς εἶνε ἡ Μανωλάδα ἐν τοῦτοις εἶνε ἀρκετὰ γνωστὸ καὶ μάλιστα ἱστορικὸ γιὰ τῆς μεγάλης του καταστροφῆς ποῦ ἔπαθε. Ἐνα ξερολάγναδο ποῦ περνάει ἐκεῖ κοντὰ δὲν θέλει περισσότερον ἀπὸ μιὰ ἀπλὴ βροχόλα γιὰ νὰ ξεχειλίσῃ καὶ νὰ χύσῃ ἀμπέλια, σταφίδες, χωράφια... Μὰ τὸ

κακὸ δὲν σταματᾷ ἐδῶ. Πλημμυρίζει καὶ τὸ χωριὸν καὶ ἡ χαμοκέλες ἡ πλὴθινες σωρίζονται στὴν στιγμή.

Ἀρκεὶ μόνον νὰ σημειωθῇ ὅτι τὸ περασμένο χρόνον γκρεμιστήκαν ἀπὸ τὴν πλημμύρα ἔως τὰ 60 σπήτια.

Εὐτυχῶς ὅμως τὸ κακὸ ποῦ περιορίσθη, γιατί οἱ χωρικοὶ κατάλαβαν πῶς πρέπει νὰ κτίσουν νέο χωριόν.

Ἡ νέα τοποθεσία τοῦ χωριοῦ εἶνε θαυμασία ἀπ' ὅλας τὰς ἀπόψεις, ἰδίως εἶνε προφυλαγμένη ἀπὸ τὸ κουνούπε ποῦ μαστίζει τὸ παλαιὸ χωριόν. Ἐπίσης κατασκευάζεται μὲ ὅλους τοὺς ἀρχιτεκτονικοὺς κανόνες, μὲ χαραγμένους δρόμους, πλατεῖες κλπ.

Νομίζει, ὅμως κανεὶς ὅτι μιὰ κατὰ ῥα κατατρέχει τὸ χωριὸν τοῦτο. Καὶ νὰ τῶρα ὅπου εἶνε διεσπαρμένο σὲ τρία διάφορα μέρη. Ἐνα τὸ παλαιὸ χωριόν, ἓνα στὸ σταθμὸ καὶ τὸ τελευταῖον τμήμα εἶνε ἐκεῖνο ποῦ ἀποτελεῖ τὸ νέο χωριόν.

Ἐχὲ ὅμως ἀρκετὰ καλὸ ἐμπόριο μὲ σπανίαν κίνησιν γιὰ ἓνα χωριόν. Τῶρα τελευταίως ὅμως ἐγγνώσθη μία ἀπόφασις τῆς Κυβερνήσεως, ἡ ὁποία κατενθουσίασε τοὺς χωρικοὺς.

Ὁλόκληρος ἡ κατ' ἐκτελεστικὴν τοῦ τέως Βασιλέως ἡ περιλαμβανόμενη στὸ χωριὸν αὐτὸ διαμένεται στοὺς κατήκοντες.

Κι' ἔτσι ἡ εὐεργεσία αὐτὴ τῆς ἐπαναστάσεως μᾶς προμνηνεύει μιὰ μεγάλη εὐχμερία στὸν τόπον αὐτό.

ΙΩΑΝΝΙΝΑ

Χθὲς ἐτελέσθη τὸ ἐτήσιον μνημόσυνον «τῶν Χρόνιων» εἰς τὸν ἐξοχικὸν ναὸν τῆς Περιλήψεως (δασκαλικῶς Περιδλέπτου) τοῦ πέφυκεν ἀποθανόντος ἐγκρίτου πολιτευτοῦ τῆς Ἠπείρου Δημητρίου Κίγγου, δις ὑπάρχοντος βουλευτοῦ ἐν τῇ Τουρκικῇ Βουλῇ καὶ

δὲς ἐν τῇ Ἑλληνικῇ, εἰς τὸ ὁποῖον μνημόσυον συνέρρευσαν πάντες σχεδὸν οἱ ἐξέχοντες Ἰωαννῖται, ἀνεξαρτήτως κόμματος, καθηγηταί, δικηγόροι, ἱατροί, ἔμποροι καὶ διάφοροι ἐπαγγελματίαι.

Ὁ πέρυσιν ἐκλείψας οὗτος πολιτευτὴς ἦτο ἐξέχουσα φυσιογνωμία τῶν Ἰωαννίνων, ὁ δὲ θάνατός του ἄφησε κενὸν δυσαναπλήρωτον. Ἦτο τύπος καὶ ὑπογραμμὸς τῆς ἀρετῆς λαοφιλέστατος ἐν τῇ πόλει ταύτῃ, καὶ ἐκ τῶν σπανίων ἐκείνων ἀνθρώπων, οἵτινες δὲν κατορθώνουν νὰ δημιουργήσουν ἐν τῇ βίῳ των ἐχθροὺς καίτοι συμφερόμενοι, ἐν ταῖς δίναις τῆς Πολιτικῆς.

Γόνος μεγάλης τοῦ τόπου οἰκογενεῖας ἀνεμίχθη εἰς τὴν τοπικὴν πολιτικὴν ἀπὸ τὰ μικρά του χρόνια, κατὰ δὲ τὸ ἱστορικὸν ἐκείνο κλείσιμον τῶν ὀρθοδόξων Ἑλληνικῶν ἐκκλησιῶν ἐν Τουρκίᾳ (1889) ὑπῆρξεν ἡγέτης τῆς Ἑλληνικῆς Κοινότητος τῶν Ἰωαννίνων, ἥτις ἀντεπροσώπευε τότε ὁλόκληρον τὸν Ἑλληνισμόν τῆς Ἠπείρου, δι' αὐτὸ δὲ καὶ δις ἐξελέγη βουλευτὴς ἐξ Ἠπείρου ἐπὶ Τουρκοκρατίας, μετὰ τὴν τὴν ἀντίπραξιν ὅχι μόνον τῆς Τουρκικῆς Κυβερνήσεως ἀλλὰ καὶ τῆς... Ἑλληνικῆς, ἐχούσης ἄλλον ἀντ' αὐτοῦ ὑποψήφιον.

Συγκεντρῶν ἄμεριστον τὴν πλειονοψηφίαν τῆς πόλεως τῶν Ἰωαννίνων καὶ τῶν περὶ χωρίων ἐξετιμήθη δικαίως ὡς μέγας πολιτικὸς παράγων καὶ συμπεριελήφθη εἰς τὸν βενιζελικὸν συνδυασμὸν, ἐπιτυχὼν βουλευτῆς καὶ πληρεξούσιος δις κατ' ἐπανάληψιν.

Ὁ βενιζελισμὸς τῆς Ἠπείρου ἀπὸ λεισεν ἐν τῇ προσώπῳ καὶ μεταστάντος ἀσπίλου, σὺφρονος καὶ ἀγγελικοῦ τὴν ψυχὴν Δημοκλείου Κίγγου ἕνα τῶν μεγαλειτέρων αὐτοῦ στόλων, δι-

ὅτι, οὐδείς εἶνε ἱκανὸς σήμερον ν' ἀντικαταστήσῃ τὸν ἀλησμόνητον «Τακόκλην», ὅπως λαϊκῶς ὠνομάζετο ὁ ἐκλείψας πολιτευτὴς.

— Παραιτηθέντος τοῦ ἐγκρίτου τῆς πόλεως μας δικηγόρου κ. Γ. Κυπριώτου ἀπὸ τῆς θέσεως τοῦ προξένου τῆς Ὁλλανδίας ἐνταῦθα, διαρίσθη ἀντ' αὐτοῦ λίαν ἐπιτυχῶς ὁ ἐνταῦθα διαμένων οἰκογενειακῶς Ρωμῦνος κ. Κων. Νικολέσκος, γαμβρὸς ἐπὶ θυγατρὶ τοῦ ἐνταῦθα Ρωμῦνου Προξένου κ. Νικ. Βαιλάκη τῆς ἐγκρίτου τῶν Βασιλάκηδων τῆς Βουδούσης μεγάλης οἰκογενεῖας.

Ὁ νέος πρόξενος τῆς Ὁλλανδίας εἶνε διακεκριμένος γεολόγος τῆς Ρουμανίας, γνώστης, ἐκτὸς τῆς μητρικῆς του Ρουμανικῆς, καὶ τῆς γαλλικῆς καὶ γερμανικῆς καὶ τῆς ἑλληνικῆς, καταλληλότερον δὲ πρόσωπον αὐτοῦ δὲν θὰ ἴδοντο νὰ εὑρῇ ὁ ἐν Ἀθῆναις πρεσβευτὴς τῆς Ὁλλανδίας πρὸς ἀνάθεσιν τοῦ Προξενίου τῆς χώρας του ἐνταῦθα.

— Τὸ παρελθὸν Σάββατον 1)14 τρέχοντος ἑώρασεν ὁ ἱερός Ναὸς τῶν Ἀγίων Ἀναργύρων Κοσμά καὶ Δαμῖανου, τοῦ ἐν τῇ ἱστορικῇ φρουρίᾳ τῆς πόλεως μας Κεντρικοῦ Στρατιωτικοῦ Νοσοκομείου. Τὰ τῆς ἑορτῆς ἀνέλαθεν ὁ εὐγενέστατος τοῦς τέ τρόπους καὶ τὴν καρδίαν κ. Ἀλ. Καραβᾶς, ἱατρὸς ὑποδιευθυντῆς τοῦ Νοσοκομείου διεξαγαγὼν τὰ πάντα ἐν πλήρει τάξει καὶ ἀρμονίᾳ. Συνέρρευσεν ἄπειρον πλῆθος ἀναργύρων, σχεδὸν τὰ 9)10 τῶν κατοίκων τῆς πόλεως, ὁλόκληρον τὸ στρατιωτικὸν ἱατρικὸν σῶμα, ἐπιμελῶς ἀποσχόντων πάντων τῶν ἐν τέλει, καὶ τῶν πλουσίων Ἰωαννιτῶν. Τὰ ἐγκάρδια συγχαρητήριά μας εἰς τὸν Διευθυντὴν τοῦ Στρατιωτικοῦ Νοσοκομείου κ. Παπαθεοδῶρου ἐπίτροπον καὶ τὸν ἱατρὸν κ. Ἀλ. Κακκαβᾶν ὑπο

διευθυντὴν τοῦ Νοσοκομείου ὅστις διὰ τῶν ἀόκνων προσπαθειῶν του κατώρθωσε νὰ συναγείρῃ ὁλόκληρον τὴν πόλιν τῶν Ἰωαννίνων καὶ νὰ καταστήσῃ γνωστὸν τὸ μόλις πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἀνεγερθὲν ἐκκλησίδιον τοῦτο τοῦ Στρατιωτικοῦ Νοσοκομείου τῆς πρωτευούσης τῆς Ἠπείρου.

Κατὰ τὴν λειτουργίαν περιήχθη ὁ δίσκος τοῦ Ἑλέους, ὅστις ἀπέφερεν ἀρκετὰ γενναίον ποσὸν ὑπὲρ τοῦ ναὶ δίου τούτου, τὸ ὁποῖον ἀντιπροσωπεύει σήμερον δεκατέσσαρας βυζαντινὰς ἐκκλησίας καὶ τρία μεγάλα μοναστήρια τῆς πόλεως Ἰωαννίνων, ἐπίσης βυζαντινὰ, τῆς πρώτης χριστιανικῆς ἐποχῆς ἥτινα κατέρριψαν ἐκ θεμελίων οἱ Τούρκοι κατὰ τὸ 1612 ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἀφρονος ἐπαναστάσεως τοῦ Ἐπισκόπου Τρίκκης Διονυσίου, τοῦ ἐπὶ κληθέντος Σκυλλοσόφου.

— Διετηρεῖτο μέχρι πρὸ ὀλίγου χρόνου ἐν τῇ φρουρίᾳ τῶν Ἰωαννίνων μία ὀγκώδης πέτρα θεωρουμένη ἱερὰ, διότι μετεχειρίσθησαν αὐτὴν οἱ Τούρκοι πρὸς τυραννίαν τοῦ νεομάρτυρος Γεωργίου (1839) θέτοντες αὐτὴν ἐπὶ τοῦ στήθους του ἵνα τὸν ἀναγκάσουν νὰ ἐξωμώσῃ καὶ ἀρνήσῃ τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ. Τὴν πέτραν αὐτὴν μετέβαλον εἰς τεμάχια στρατιῶται ἐν ἀγνοίᾳ τῆς ἱερότητός της καὶ τῆς ἱστορικῆς τῆς ἀξίας.

Ὅλην τὴν εὐθύνην τῆς καταστροφῆς τοῦ ἱεροῦ τούτου κειμήλιου ἐπέχει ἡ οἰκογένεια τοῦ Ἀγίου Γεωργίου τοῦ Νεομάρτυρος, ἥτις ἔδει νὰ προσυλλέξῃ καὶ μεταφέρῃ αὐτὸ εἰς τὸν τάφον τοῦ Ἀγίου ἀλλ, ἔμαθον ὅτι ἡ οἰκογένεια τοῦ Ἀγίου ἤγγειεν τὴν ὑπαρξίν τῆς ἐν λόγῳ πέτρας, διότι δὲν ἐπετρέπετο ἡ εἴσοδος Χριστιανῶν εἰς τὸ φρούριον ἐπὶ τουρκοκρατίας.

— Πρὸ τριῶν περίπου ἐβδομάδων καὶ τῶν ἱατρῶν κ. Ἀλ. Κακκαβᾶν ὑπο

δρεῦον 10ον Σύνταγμα τοῦ πεζικοῦ ὁ ὑπολοχαγὸς Σωτήριος Παπαπάνος, ἐφωδιασμένος μετὰ φύλλον πορείας τοῦ φρουραρχείου Ἀθηνῶν ἐν ᾧ ἐδηλοῦτο ἡ τοποθέτησις του εἰς τὸ εἰρημένον σύνταγμα, χωρὶς νὰ παρουσιασθῇ, ὡς ἔδει εἰς τὴν ἐνταῦθα Διοίκησιν τοῦ Β' Σώματος Στρατοῦ. Ὁ διοικητὴς τοῦ συντάγματος κ. Κ. Ἀναγνωσταρᾶς ἀντισυνταγματάρχης, τὸν ἐνέγραψεν εἰς τὴν δύναμιν τοῦ συντάγματος, ὁ δὲ διαδεχθεὶς ἀμέσως αὐτὸν εἰς τὴν διοίκησιν τοῦ ἐν λόγῳ συντάγματος ἀντισυνταγματάρχης κ. Μονάντερος τῷ ἀνέθεσε τὴν διοίκησιν τοῦ λόχου.

Ὁ ὑποτιθέμενος καλῇ τῇ πίστει, ὡς ὑπολοχαγὸς, μόλις ἀνέλαβε τὴν διοίκησιν τοῦ λόχου, ἐζήτησε καὶ ἔλαβε προκαταβολὴν 19 χιλιάδων δραχμῶν καὶ ἀφοῦ ἔλαθεν ἐν περιστροφῇ τοῦ ἐπιλοχίου του, χιλίας δραχμάς ἀπὸ τὸν οἰκιστὴν του καὶ ἐτέρας χιλίας δὲν ἔξευ ἀπὸ κάποιον ἄλλον ἐγένετο ἄφικτος.

Ἀπεδείχθη ὅτι δὲν ἦτο ὑπολοχαγὸς, ὅτι τὸ φύλλον πορείας του ἦτο πλαστὸν καὶ ἐν ἦτο τολμηρὸς λωποδύτης. Πρωτάκουστον καὶ πρωτοφανὲς εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ στρατοῦ μας. Εὐτυχῶς ἐγγνώσθη ὅτι συνελήφθη ἐν Ἀργινίᾳ.

— Ἀφίχθησαν εἰς τὴν πόλιν μας ὁ ἀπὸ μὲν καὶ πλεόν περιδεῶν ἀνὰ τὴν ἐπαρχίαν Ζαγορίου Σεβασμιωτάτος Μητροπολίτης Ἰωαννίνων κ. Γερμανὸς Καραβανγέλης.

Αἱ θυγατέρες τοῦ Γενικοῦ Διοικητοῦ τῆς Ἠπείρου κ. Μ. Πετυλάκη ὅπως διέβησαν παρὰ τῷ πατρὶ αὐτῶν τοὺς μῆνας τοῦ θεροῦ.

Ὁ πολιτευόμενος κ. Σπ. Γκάντος δικηγόρος.

Καὶ ἐκ τοῦ στρατοῦ τοῦ μετώπου ὁ ἐκ ἑρᾶς πλευρίτιδος παθὼν στρατιώτης κ. Κώστας Σταυρίδης, μονάκριβος

υίδς τοῦ δημάρχου Ἰωαννιδῶν κ. Γ. Σταυρίδου, ἱατροῦ.

— Ἐτελέσθη τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ἡ βάπτισις τοῦ μοναγενοῦς υἱοῦ τοῦ ἐγκρίτου δικηγόρου τῆς πόλεως μας κ. Σπ. Σούρλα, ἀνάδοχος ἦτο ὁ μόνος μικροβιολόγος ἱατρός κ. Γ. Δευτεραῖος, τῶς ἐπίαιτος καὶ ὁ νέος Χριστιανὸς ὠνομάσθη Δημήτριος. Νὰ τοῖς ζήσῃ καὶ γὰρ χαίρεται τ' ὄνομά του.

Χ. Χ.

ΠΥΡΓΟΣ

Ἡ δις Ἀλεξάνδρα Θωμοπούλου καὶ ὁ κ. Γ. Κανελλόπουλος ἐτέλεσαν τοὺς γάμους των.

— Ἡ δις Κοῦλα Δ. Παπαδοπούλου καὶ ὁ κ. Κωνστ. Κοκαλιάρης ἐτέλεσαν τοὺς γάμους των ἐν Ἀθήναις.

— Ἡ δις Βιτώρια Τσίπα (Σκουροχώριον) καὶ ὁ κ. Πάνος Μανωλόπουλος (Ἀμερικὴ) ἡρραδωνίσθησαν.

— Ἡ μὲν πάντα τῆς Φιλαρμονικῆς μας, ἀνασυγκροτηθεῖσα καὶ προσλαβούσα ἐτέρους δύο μουσικοὺς ἐκ Κερκύρας κάμνει τακτικὰ τὰς ἐμφανίσεις τῆς εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Κρονίου ἐκάστην Κυριακὴν, θέλγουσα τοὺς συμπολίτας μὲ διαφόρους νέας ὁπερας, ἐκλεκτὰ περὶ αὐτὰ κλπ.

— Ἡ πόλις μας εἶνε ἡ μόνη μεγάλη πόλις, ἥτις στερεῖται ἀθλητισμοῦ. Καὶ ἡ γυμναστικὴ ἀκρόβη, ἡ στοιχειώδης αὕτη Σουηδικὴ γυμναστικὴ, ἐλλείπει παντελῶς ἀπὸ τὰ δύο μας Γυμνάσια, ἐλλείπει καθηγητῶν. Δὲν θὰ εὐρεθῇ λοιπὸν ὁ κατάλληλος ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος θὰ ἀναλάβῃ τὴν ἀθλητικὴν ἀναδιοργάνωσιν τῆς πόλεως μας, ἡ ὁποία δύναιται νὰ προσφέρει ἄρκετους ἀθλητάς, ἀλλ' ἥτις, δυστυχῶς, μένει ἀνεκμετάλλετος;

— Ἡ ἐκ Παπαδοῦς τῆς Ὀλυμπίας Κωστοῦλα Σεσσέ εἶχε νυμφευθῇ πρὸ 7 μηνῶν τὸν ἐκ Μπαρτζελί, τῆς Ὀλυμπίας Γ. Συνοδινὸν ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ ζεῦγος ἦτο διαφόρου χαρακτῆρος, συχνὰ περιήχοντο εἰς ἔριδας. Ἐνεκα τούτου ἡ Κωστοῦλα, μένεα πνέουσα κατὰ τοῦ συζύγου τῆς καὶ εὐροῦσα εὐκαιρίαν, ὅτε οὗτος ἐκοιμᾶτο κατὰ τὸ μεσονύκτιον, ἔριψε κατ' αὐτοῦ θερμὸν ὕδωρ ἀνάμικτον μὲ τέφραν. Τὸ θῶμα ἡμιθανὲς ἠγέρθη ἵνα φωνάξῃ βοήθειαν, ἀλλ' ἐκείνη ἐξηκολούθη, τὸ κακοῦργον ἔργον τῆς ξυλοκοποῦσα αὐτόν.

Τέλος τῇ ἐπεμύσσει τινῶν ἡ Κωστοῦλα κόψασα τὸ ἥμισυ τῆς κόμης τῆς ἔτρεξεν εἰς τὸν ἀστυνομικὸν σταθμὸν Κρεσταινῶν παραπονουμένη.

Ὁ Γ. Συνοδινὸς ἀπέθανεν ἐκ τῶν καυμάτων μετ' ὀλίγας ἡμέρας.

— Ὁ κ. Μπῆμπας Ἀριστ. ἀπετέλεσε ἐταιρείαν μετὰ τοῦ κ. Βίτσου καὶ ἔφεραν ἕτερον αὐτοκίνητον.

— Ὁ κ. Στέφανος Ἀγγελόπουλος πρόκειται νὰ ιδρύσῃ μετ' ἄλλων ἐταιρείαν διὰ τὴν ἀγορὰν δεκαπέντε αὐτοκινήτων πρὸς διενέργειαν τῆς συγκοινωνίας.

— Ἐγένετο πρᾶξις διὰ τὴν ἐπισκευὴν τῆς τηλεγραφικῆς γραμμῆς Πύργου—Δίβρης. Ὁ ἐπιθεωρήσας ταύτην ἐπιθεωρητὴς κ. Α. Οἰκονομόπουλος ἐζήτησε πρὸς τὸ παρὸν ἀπὸ τὸ ὑπουργεῖον τὴν ἀποστολὴν 45 χιλ. μ. τηλεγραφικοῦ σύρματος.

— Ἀνεχώρησε δι' Ἀθήνας ὁ δῆμαρχος κ. Μπελούσης. Ἀναπληροῖ αὐτὸν τὸ μέλος τῆς δημορχικῆς ἐπιτροπῆς κ. Φ. Κουμάντος.

— Ἀφίχθη ὁ θίασος τοῦ κ. Κυριακίδου, ὁ καλλίτερος τῶν ὄσων εἰσδόμεν εἰς Πύργον. Ἐκάμεν ἑναξίμ

τῶν πασατάσεων τὸ παρελθὸν Σάββατον.

— Ὁ κ. Θ. Σ. Ἀναγνωστόπουλος καὶ ἡ δις Κωστοῦλα Μπαφίτη ἐτέλεσαν τοὺς γάμους των.

Κ. Ι. Τ.

ΚΑΤΑΚΩΛΟΝ

Ἀπὸ τὴν 10ην τρέχοντος τὸ ἐσθεμένον μέχρι τοῦδε ὑφαίστειον τὸ ὑπερκειμένον τῆς πόλεως μας ἤρχισε λειτουργεῖν. Ἀπὸ τοῦ κρατῆρος ἐξέρχονται πέντε φλόγες, αἵτινες σὺν τῷ χρόνῳ ἐδυνάμωσαν καὶ ἀπετέλεσαν μίαν κολοσσίαν φλόγα, ἥτις φωτίζει τὰ περίε.

Συγχρόνως οἱ σωλῆνες, οἵτινες εἶχον τοποθετηθῇ ἐκεῖ πρὸ τινῶν ἐτῶν διὰ τὴν ἐκροήν τοῦ πετρελαίου—διότι ὡς πετρελαιοφόροι πηγαὶ εἶχε νομισθῇ τὸ ὑφαίστειον—ἐδυσθίσθησαν εἰς ἀρκετὸν βάθος.

Τὸ γεγονός ἐμβάλλει εἰς φόβον τοὺς κατοίκους.

Τ. Ι. Κ.

ΧΑΝΙΑ

Τὴν παρελθούσαν Τετάρτην ἐδόθη χορὸς εἰς τὸ θαυμαστὸν μας «Λῆμνος» τὸ δὲ Σάββατον ἐγένετο δεξίωσις εἰς τὸν Δημοτικὸν Κήπον ἐκ μέρους τοῦ Δήμου Χανίων, πρὸς τιμὴν τοῦ ναυάρχου κ. Κατζίχου καὶ τῶν ἀξιωματικῶν τῶν θαυμαστῶν μας «Ἀβέρωφ», «Λῆμνος» καὶ «Κιλίε».

Παρετέστησαν κρῦοι μεζέδες, μπόρρετσίνια καὶ παγωτά. Ὑπὸ τοῦς ἤχους τῆς φιλαρμονικῆς μας μουσικῆς ὡς καὶ τῆς τοῦ «Ἀβέρωφ» οἱ προσκεκλημένοι ἐχόρευσαν φεῖ τρὸς, οὐδ' ἂν σέβη καὶ Κρητικούς χορούς.

Τὸ γλέντι ἐν ἀδιαπτῶτι εὐθυμία

διήρκεσε πέραν τοῦ μεσονυκτίου.

Μεταξὺ τῶν ὠραιότερων δίδων σημειῶ τὰς Ἀνναν Σγουροῦ, Φ. Βαρούχα, Τάσαν Μοάτσου, Χ. Κουτρομπά, Χρ. Ναζάκη, Ε. Θεμιστοκλέους καὶ Ρ. Πλουμιδάκη.

— Τὴν Κυριακὴν ἄλλος χορὸς ἐπὶ τοῦ «Ἀβέρωφ», ἐλλειψισμένου ἕνεκα τῆς τρικυμίας εἰς Σοῦδαν.

— Μετ' εὐχαριστήσεώς μου ἀγγέλω τοὺς γάμους τοῦ κ. Γ. Ρεγκουκοῦ τμηματάρχου τοῦ ἐνταῦθα ὑποκαταστήματος τῆς Ἐμπορικῆς Τραπεζῆς μετὰ τῇ δίδος Μαρ. Φούμη ὡς καὶ τοὺς ἡρραδῶνας τοῦ κ. Ν. Ζαχαριουδάκη μετὰ τῆς δίδος Κλ. Καλογεράκη.

ΑΔ. Ι. Κ.

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

— Ἐν στενῷ οἰκογενειακῷ ἔλφῳ ὁ γνωστότατος παρὰ τῇ Ἀλικῇ κοινωνία καπνοβιομηχανοῦ κ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Δ. ΦΟΡΤΟΥΝΑΣ καὶ ἡ δις ΤΣΑΝΤΑ ΠΑΝ. ΤΖΟΥΤΖΟΥΡΗ ἐνηστεύθησαν. Τὴν αὐτὴν ἐσπεραν ὁ κάλλιτος μηχανολόγος κ. ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ Τ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ καὶ ἡ δις ΜΑΡΙΑ Δ. ΦΟΡΤΟΥΝΑ ἀδελφὴ τοῦ κ. Αλεξ. Φορτῶνα συνεδέθησαν δι' ἀμοιβαίαν ὑποσχέσεως γάμου. Εἰς τὰ ταιριαστά ζεῦγη εὐχόμεθα ὁλοφύχως ταχεῖαν τὴν στέφην καὶ τὸν βίον εὐτυχίαν καὶ ἀντάξιον τῆς καλῆς καρδίας καὶ τῶν εὐγενῶν αἰσθημάτων των.

Ι. Χ.

Ι. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΙΔΗΣ

Νευρολόγος Ψυχίατρος

Δέχεται Βαλαωρίτου 9

« ΚΟΣΜΟΣ »

ΟΔΟΣ ΣΤΔΙΟΥ 33

ΜΕΓΑΛΗ ΕΚΠΤΩΣΕΙΣ

ΓΕΝΙΚΩΣ

ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΕΙΔΗ

Ο ευφύμως γνωστός όμογε-
νης εκ Σύμνης Ιατρός

ΠΑΛΟΣ ΛΟΥΪΖΙΔΗΣ
ΣΥΦΙΛΙΔΟΛΟΓΟΣ, ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ ΚΑΙ
ΟΥΡΟΛΟΓΟΣ

Ειδικώς σπουδάζας έν Παρισί-
οις τὰ Αφροδίσια εις τὰ Νοσο-
κομεία St Louis. Necker, La-
riboasiere,, εφαρμόζει τὰς τελευ-
ταίας και νεωτάτας μεθόδους τής
επιστήμης.
Δέχεται καθ' έκάστην έν τή κλι-
νική του

21 ΜΕΝΑΝΑΡΟΥ 21.- ΑΘΗΝΑΙ

Πάροδος οδού Πειραιώς (παρα-
πλεύρως οφθ. κλινικής Χαραμής)

Ωραι επισκέψεων

9—12 π. μ. και 3—8 μ. μ

ΜΕΓΑΣ

ΜΠΟΡΡΟΡΑ ΠΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ

Γ. ΜΠΑΛΑΣΚΑ

Παρέλθε μεγάλην συλλογήν
Άγγλικών κασμηρών τής σαι-
ζόν καπαρντίνες, σεβίδι μαύρα,
μπλου, χρωματιστά φρεσκο, λευ-
κάς φανέλλας πανταλονιών. ΑΙ-
ΝΑ ΔΕΥΚΑ ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΩ*
και ΧΑΚΙ σετακρώτες Καλκού-
τας με υμάς άουταγωνίστους. Ο
δός Γεωργίου Σταυρου 4, άρ.θ.
Τηλ. 13—46. Ετάσειν Δευτέρα
Τετάρτην και Παρασκευήν έκπια-
οις 30 ο/ο.

